

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 62

CENA 1000 DINARA

NINĐA

MRŽNJA NINĐE JE VEČNA

DEREK FINEGAN

MRŽNJA NINDE JE VEČNA

Derek Finegan:
MRŽNJA NINĐE JE VEČNA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recezent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 62 — JUL 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

DEREK FINEGAN

MRŽNJA NINDE JE VEČNA

U početku je sve izgledalo sa vršeno obično: raskošna večera, pažljivo odabrana jela, najskuplja pića koja se mogu kupiti za novac. Kafa, naravno. I najbolji konjak.

Ekran video-uređaja bljesnuo je kada je possluga odnela šoljice za kafu sa stola, ali je na njemu zaigrao samo besmisleni splet raznobojnih pruga. I to je sve prilično obično: postalo je gotovo pravilo da domaćin svojim gostima posle ovako raskošnog obeda ponudi i zabavu u vidu nekog pažljivo odabranog porno-filma, jednog od onih koji se nikada neće pojaviti na piratskom tržištu.

Zaista, sve bi bilo vrlo obično da društvo za stolom nisu činile isključivo žene. I to kakve žene!

Čak i najveći ženomrzac utrošio bi mnogo vremena da otokrije bar po jednu manju na svakoj od tih šest besprekornih

figura odevenih u odeću kakvu bezbrižno i neupadljivo nose samo filmske zvezde i žene i kćeri milijardera. Sve su bile u onim divnim i zrelim ženskim godinama, između tridesete i četrdesete, sve u savršenoj fizičkoj kondiciji i svaka tako privlačna da bi i najiskusniji žiri na konkursu za lepoticu dugo većao pre nego što bi doneo svoju odluku o najlepšoj.

U redu, reći ćete, pa ni to nije nešto posebno neobično. Svet je pun lepih žena, a zakon verovatnoće kaže da će se, pre ili kasnije, i njih šest naći u isto vreme i na istom mestu.

U redu...

Neobične stvari počele su da se događaju od trenutka kada se osvetlio džinovski ekran koji je gotovo ispunjavao jedan zid prostorije koja bi se sa podjednako tačnošću mogla nazvati salonom i trpezarijom.

Žena koja je sedela u čelu stola ustala je i gipkim korakom prišla plakaru ugrađenom u zid. Otključala ga je ključem obešenim na tanki zlatni lančić obavijen oko podlaktice tako da izgleda kao deo nakita. Bez oklevanja, uvežbanim pokretima, pomerila je nekoliko prekidača koje su otkrila otvorena vrata plakara.

Uz tihi, jedva čujni šum, pregrade su se spustile preko velikih francuskih prozora koji su gledali na vrt i bazen u njemu, osvetljen raznobojnim svetilkama. Sive ploče, po izgledu čelične, istovremeno su blokirale vrata na dva zita prostorije, efikasno je odvajajući od spoljnog sveta.

To kao da je predstavljalo znak opuštanja za preostalih pet žena. Sve dotle sedele su potpuno mirno na svojim mestima, razgovarale tiho i rukovale priborom za jelo i čašama manirom koji ne bi izazvao podsmehljive poglede čak ni na britanskom dvoru.

Ustale su, kao po komandi, progovorile glasnije, kroz smeh. Krasna visoka plavuša, u večernjoj haljini koja je morala stajati pravo malo bogatstvo, zbacila je cipele sa nogu i ras-kalašno se protekla, pokazuju-

ći savršeno građeno telo slasno se kikoćući dobačenoj primedbi.

Žena koja je spustila pregrade sada je povukla svileni užezavesena na zidu, otkrivajući prolaz u susednu, mnogo manju prostoriju. U njoj nije bilo nameštaja, ako se ne računa niski i dugi bar, ispunjen flašama i čašama, i jastuci nemarno razbacati po debelom skupom sagu.

Smejući se i čavrljajući, njih šest prešlo je u tu prostoriju. Dve ili tri prišle su baru da odaberu još neko piće, dve su se oprezno spustile na jastuke, čuvajući svoju toaletu, dok je plavuša posle cipela zbacila i večernju haljinu, ostajući samo u minijaturnim providnim gaćicama od svile, a onda se udobno zavalila među jastuke i zadovoljno zevnula, ne pokrivajući usta šakom.

— U redu — reče iznenada tihim glasom ona koja je prva ustala od stola. — Da počnemo, devojke...

Utišale su se, sve odjednom. Visoka ridokosa u uskim pantalonama i ljubičastoj tunici od svile očigledno je predstavljala autoritet u ovoj neobičnoj družini.

Sačekala je još nekoliko trenutaka da se utišaju i poslednji šumovi meškoljenja po jastucima koje su neke od njih

iskoristile da poput plavuše oslobode svoje telo tesne odeće, a onda prihvatila uređaj za daljinsku komandu video-uređaja.

— Kao što ćete odmah videti — počela je suvim glasom — Barbara En ima jednu od dve glavne uloge u onome što počinje kao dobar tvrdi pornić, a završava se kao film strave i užasa. Bila je dobra, to ću vam reći odmah, ali ipak bih molila da nešto više pažnje obratite njenom partneru... Jer, *on* je razlog što smo se večeras okupile ovde. I što sam hitnim pozivom morala da prekinem pošteno zasluženi odmor na koji su otišle Derdra i Luiz...

Dve žene u uglu se osmehnuše. Ostale kao da nisu ni primećivale da ruka jedne počiva na čvrstoj maloj dojci druge ispod raskopčane bluze. Ili je to bio prizor na koji su već bile navikle.

Slika na ogromnom ekranu, dvostruko veća od prirodne veličine, prikazivala je udobno namešten salon žene od ukusa. Pomalo raskalašnog ukusa, istina, o čemu su svedočile skupe reprodukcije po zidovima.

Kamera je mirovala, pokazujući gotovo celu prostoriju iz jednog od njenih gornjih uglova, nasuprot vratima. Ne zadugo; vrata su se otvorila pro-

puštajući u prostoriju već poznatu plavušu i visokog i vitkog muškarca u lakoj sportskoj odeći.

— O-oh! Ta kučka baš ima sreće! Hej, gde si ga našla, Barbara En?

Ti povici, propraćeni zvižducima, kao da su prijali plavuši. Zadovoljno se iscerila i protekla, pokazujući koliko su joj grudi lepe i čvrste.

Na nekoliko mesta snimak je bio skraćen, da bi se uštedelo u vremenu, tako da su plavuša i njen partner, zaista zgodan muškarac savršeno građenog mišićavog tela, crne kose i tamnoplavih očiju, veoma brzo stigli do onoga što je očigledno bio glavni cilj čitavog ovog skupa...

Nago telo muškarca bilo je veoma privlačno, a naročito kada su se uključile i druge skrivene kamere po prostoriji, dočaravajući vešto izvedenom montažom svaki trenutak ljubavnog čina. I ton je bio tu, izazivajući dva ili tri puta raskalašan smeh Barbare En.

— Ne smejte se, glupače — prokomentarisala je ona, očigledno ponovo uzbuđena prizorom na ekranu i uspomenama na njega. — Taj momak ume da upotrebi ono što mu je Bog dao... a, kao što ste videle,

prema njemu je bio vrlo velikodušan!

Par na ekranu bio je neumoran, i pored toga što je Barbara En već nekoliko puta stigla do vrhunca. Ako je u početku ona bila agresivnija, njen partner je postepeno preuzimao vođenje igre, namećući joj sve nove i nove položaje i nova uživanja, od kojih su neki izazvali tihe zvižduke divljenja čak i kod tih žena koje su očigledno bile veoma iskusne u pitanjima ljubavi.

— Trideset pet minuta — dobaci jedna gledajući na sićušni sat ukrašen dijamantima — Taj momak je fenomen, Di! Gledaj, nije se čak ni oznojio, a Barbara En je već na kraju svojih snaga!

Kao da je to i sam osetio, muškarac na ekranu ubrza svoj ritam, dovodeći plavušu još jednom do orgazma za koji gotovo više nije imala snage. Prošlo je ipak, još gotovo punih pet minuta pre nego što su se dva naga tela na trenutak umirila...

Ponovo zvižduci, podsmešljiv aplauz s jedne strane, zavidljivi pogledi s druge.

— Hej, Barbara En, kako je bilo? Koliko tražiš za telefonski broj ovog mačora?

— Kako je bilo? — plavuša

se još jednom proteže sa uživanjem. — Pravi potop, mogu vam reći... a što se broja tiče, mislim da ga jedino Di zna...

Pogledi, kao po komandi, skreću prema riđokosoj, koja je, činilo se, jedina potpuno hladnokrvno propratila prizor na ekranu.

— O tome kasnije — reče suvo. — Počinje ono glavno... obratite pažnju...

Cigareta posle ljubavnog čina postala je gotovo ritual i u montaži je i taj deo bio skraććen. Film se nastavljao izlaskom nagog para na terasu, pod kojom je na suncu bleskala voda u nevelikom bazenu.

Zastali su na ivici bazena i plavuša se mazno priljubila uz muškarca, vrteći bokovima. Kada se odmakla, on je zadržao, spuštajući glavu kako bi joj usnama dotakao grudi.

— Pusti me, ludače — čuo se njen promukli glas iz zvučnika. — Moram na jedno mesto, ne mogu više da izdržim. Okupaj se, ako hoćeš... dolazim odmah na drugu rundu... u bazenu!

Otrgla se od njega, a on je ispratio pogledom. Kamera je približila njegovo lice, preplanulo i ozbiljno, oštarih crta, sa dubokim i zagonetnim očima koje je kao da su prodirale kroz obli

čnu materiju da bi otkrile ono što se krije u njenoj unutrašnjosti.

— Ko je on, Di? — dopre tiho pitanje iz jednog ugla. — Nisam videla zgodnijeg muškarca u svom životu, časna reč!

— Kasnije. Gledajte pažljivo...

Pogledavši oko sebe, muškarac u dugom i elegantnom luku skoči u bazen, jedva uznemirivši njegovu glatku površinu. Izronio je sasvim na drugoj strani, dohvatio ivicu bazena samo vrhovima prstiju i stvorio se ponovo na suvom, tako hitro da se moglo pomisliti kako je i tu isečeno nekoliko kvadrata filma.

— Ahhh!

Neželjeni uzvik iznenađenja oteo se iz samo jednog grla; prilično neobična reakcija za toliko žena suočenih sa onim što obično izaziva kolektivni vrisak straha...

Iz grmlja pored ivice bazena iskrsnuo je čovek u farmerkama i šarenoj havajskoj košulji, sa crnim naočarima na licu i velikim pištoljem u ruci. Njegov cilj bio je jasan: pucati na čoveka koji je trenutak ranije skočio u bazen.

Ubica je zakasnio, jer je, ko zna kako, čovek u vodi otkrio njegovu nameru i izleteo tačno

pred njega, nalik preistorijskom čudovištu koje izbija ispod površine okeana da bi šcepalo svoju neopreznu žrtvu.

Dve šake sklopiše se oko ruke s pištoljem. Munjevit pokret vitkog i snažnog tela, jedva primetan zamah; iz zvučnika dopre krik koji smeni kratak, praskav zvuk s kojim se lobanja ubice sudarila sa ivicom bazena, prosipajući iz iznenada nastalog otvora svoju sadržinu u kristalno čistu vodu.

Nagi čovek, međutim, nije zastao da uživa u svom trijumfu; odskočio je u stranu, brz kao misao, pokleknuo na jedno koleno i okrenuo se, grabeći desnom rukom dršku sklopljenog suncobrana utaknutog u držač na samoj ivici bazena.

Šiblje iza njega zatrese se kao od olujnog vetra; pucanj iz zvučnika dađe gledaocima na znanje da je tu još neko sa vatrenim oružjem u ruci, van vidnog polja kamere.

Suncobran polete kroz vazduh, nestajući i sam sa ekrana. Ni najbolja montaža nije mogla tu ništa da učini, jer nijedna kamera nije stigla da uhvati munjeviti kratki let improvizovanog koplja sa tupim vrhom.

Jedino što je slika registrovala, na kraju, bio je prizor na

drugoј ivici bazena; ispuštajući svoj pištolj iz ruke, drugi čovek, u svetloј košulji kratkih rukava i crnim pantalonama, obuhvatio je sa obe ruke suncobran zariven u trbuh i zaur-lao u očajanju, nastojeći da istr-gne iz svog tela ubilački pred-met.

Uspeo je u tome, dižući pogled naviše, prema nemilostivom nebu i ispuštajući iz grla krik na koji se još jednom niko od gledalaca nije stresao.

Nije bilo vidljive reakcije ni kada je čovek pao na kolena, odbacujući suncobran od sebe u bazen. Iz ogromne crne rane, sve šire na čistoj beloj košulji krv je kuljala, kao vodopad se sručujući u bazen, vukući za sobom nešto ružičasto što se uvijalo u krvavoj kaši kao klu-pko zmija...

Neko je u montaži pokušao da pronađe njegovog ubicu u polju jedne od kamera postav-ljenih napolju, ali njega nije bilo. Slike su se smenjivale br-zo, tako brzo da su izazivale vrtoglavicu, sve dok ekran iz-nenada nije pobeleo, a zatim postao potpuno taman kada se uređaj isključio.

Tišina. Njih pet gledalo je u riđokosu Di, kao da očekuju da im objasni ono što su do maločas gledali.

— To je to, devojke — reče ova mirno. — Upravo ste na delu videle jednog... nindū!

* * *

Priča o istom događaju koji je ćutke i nepomičnog lica sa-slušala krhka devojka duge cr-ne kose i ogromnih tamnih očiju, sadržavala je sve bitne de-talje. I, naravno, trajala stotinu puta kraće od video-snimka.

— Zaključak je jasan — re-če na kraju čovek koga je ri-đokosa lepotica Di nazvala nin-dom — reakcija je stigla čim sam počeo da se raspitujem za Kranmera. Ono što se na baze-nu dogodilo nije bio pokušaj ljubomornog muža da se obra-čuna sa ljubavnikom svoje žene već pažljivo isplaniran napad profesionalnih ubica.

— Ta plavuša, Barbara En Vesli, rekla ti je da ima infor-macije o Kranmeru, Les?

— Ne, direktno. Platilo sam jednom od dostavljača hiljadu dolara za podatak da je ona je-dno vreme bila Kranmerova lju-bavnica. Našao sam je brzo, ali ne odmah, prilično pripitu, iako je bilo rano ujutru. Jed-na od najzgodnijih žena koju sam ikada video.

Devojka se osmehnu i proteže, otkrivajući da njen kratki svileni kimono obavija uzbudljivo telo, ništa manje privlačno od raskošne figure Barbare En. Malo kose oči i proziran ten pokazivali su deo japanske krvi, što je njenu lepotu činilo još egzotičnijom i uzbudljivijom.

— Nisi oklevao, naravno, da joj dopustiš da te odvede u krevet — rekla je bez traga gorčine u glasu.

Ninđa sleže ramenima. U nje govim tamnoplavim očima ble-snu osmeh.

— Bila je to njena cena za informaciju o Kranmeru — reče. — Dala mi je to do znanja već posle nekoliko minuta razgovora. Zaista, veoma je privlačna i možda bih to isto učinio i da informacije nisu bile u pitanju, Sumiko.

— Možda?

On joj priđe, onim hitrim, munjevitim pokretom kojim kao da nije bilo potrebno vreme da bi savladao neki prostor.

— Ljubomorna? — upita tiho, obuhvatajući šakama njeno ljupko lice.

— Pomalo — priznade devojka obarajući pogled. — Oprosti, Les.

— Ja tebi?

— Da, ti meni. Ljubomora je nedostojno osećanje. Ne bih je smela osetiti čak ni da sve ovo nije bio posao koji si morao obaviti, da si sa tom plavušom otišao u krevet samo zato što ti se sviđala.

— Ali, *jeste* mi se sviđala... rekao sam ti to.

— Sad pokušavaš da me prevariš! — ona se tiho nasmeja, smehom koji je podsećao na sitne srebrne zvončiće na vetru. — Možeš ti biti ninđa po stotinu puta, Leslie Eldridž, ali nikada nećeš moći da shvatiš do-kle doseže intuicija jedne žene. Nikada ne bi otišao sa njom da nisi u poteri za Kranmerom, je li tako?

Prešao je nežno usnama po njenom čelu, obrazu, usnama, vratu... Uzdahnula je od sreće, ne tražeći odgovor na svoje pitanje. Sve je ponovo bilo u redu i čovek koga voli je sa njom.

Ništa više i nije potrebno za sreću, zar ne?

Ako je ljubavni čin sa Barbarom En bio neka vrsta nadmetanja, pokušaja da se partner pokori i savlada, da mu se nanese bol ponekad, ovo sada podsećalo je na skladni ples uigranog baletskog para koji godinama izvođenu tačku svaki put ume da osveži nekim novim pri-

vlačnim detaljem, izbegavajući monotoniju ponavljanja. Svaki pokret imao je svoje značenje, ali je to značenje bilo podređeno zadovoljstvu onog drugog, a ne dokazivanju sopstvenog ljubavnog umeća.

Nije trajalo onako dugo kao sa Barbarom En, jer jednostavno nije bilo potrebe za tim. Njihova tela su znala da zajednički dođu do željenog vrhunca koji ih je na nekoliko dugih minuta sjedinio u potpunom predavanju onom drugom.

Nisu progovorili ni reči sve dok oboje nisu stigli natrag iz kupatila. Ovo vreme pripadalo je samo njima i spoljni svet je bio daleko, daleko kao život na nekoj drugoj planeti.

Na žalost, spoljni svet ima svoje načine da se nametne birajući za to obično najnepogodniji trenutak...

Muškarac po imenu Leslie Eldridge ustao je da odgovori na uporno zujanje telefona u susjednoj prostoriji. Devojka je ostala na svom mestu, još uvek naga, zagledana negde kroz prozor koji je pružao pogled na nepregledni okean ispod nje.

— Bio je to Pit, zar ne? — upitala je kada se Leslie vratio. — Ptičica je odletela?

— Zauvek, po svemu sudeći. Pit mi javlja da su stigli ljudi

sa kamionima iz jedne agencije za selidbe i da već iznose nameštaj iz stana Barbare En Vesli. Neko radi veoma brzo i efikasno, devojčice.

— Pit će ih pratiti?

— Hoće, ali ne verujem da će to doneti neke rezultate. Najverovatnije da će nameštaj završiti u nekom skladištu, odakle će kasnije na aukciju.

— I ja tako misli. Znači li to da je uklonjen još jedan trag iza Kranmera?

— Ne, ne znači — lice ninde bilo zamišljeno, oči preteće i hladne. — Iako će sada ići mnogo teže, jer je on očigledno svestan da mu je neko za petama.

— Misliš na noćni klub na Istočnom bulevaru? Ako on odstupa pripada Kranmeru, to ne znači da on ne svraća u njega. Tipovi poput njega takve stvari obično prepuštaju menadžerima, dok se sami bave unosnijim biznisom.

— Kao što je trgovina oružjem, na primer. Da, bojim se da si u pravu; Akapulko, Bahami, Azurna obala, sve su to mesta na kojima ćemo mnogo pre naleteti na Kranmera nego ovde, u San Francisku.

— Prikupila sam ono malo podataka koji se mogu naći o Kranmeru, Les. Ništa što bi bilo od velike koristi. Putuje

uglavnom sopstvenim avionom, tako da mu je jako teško ući u trag.

Nekoliko trenutaka tišine, a onda ninda naglo ustade i priđe prozoru čiju je zavesu pomekao blagi vetrić sa okeana.

Sumiko se osmehnu. Znala je šta znači taj iznenadni nemir, tako stran čoveku koji je, budući ninda, naučio da kontroliše svaki delić svog tela.

Rađanje nove ideje, svakako. Nečega što će, pre ili kasnije, doneti smrt onome kome je ninda za petama...

— Ipak ćemo morati da odemo do »Gremlina«, Sumiko — reče on iznenada. — Menadžer mora znati neki način da dođe u vezu sa Kranmerom, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog krupnijih odluka koje povremeno mora da donese sam vlasnik. »Gremlin« nije samo noćni klub, već i kockarnica; mora da se odatle upućuju gomile gotovog novca koji je Kranmeru neophodan u njegovim drugim, mnogo prljavijim poslovima. Mnogo sitnih neobeležanih novčanica, to je ono što mu je uvek potrebno...

Devojka se osmehnu. Da, bio je to klasičan primer kako radi mozak jednog ninde. Poput kompjutera, zapravo; najpre odmeri sve raspoložive podatke i mo-

guće relacije među njima, a zatim traži najoptimalnije rešenje sve dok ga ne nađe, a onda sledi — akcija!

— Večeras?

— Da, večeras! — odvrati ninda energično. — Nemamo vremena za gubljenje, jer oni takvo nešto i očekuju. Ne smemo im dopustiti da pripreme neki lukaviji plan koji bi mogao postati opasan po nas. Neka misle da je pojačavanja rutinskog obezbeđenja »Gremlina« za sada sasvim dovoljno!

— Pit će biti oduševljen — osmehnu se devojka. — Nепrestano kuka kako ga koristiš samo kao uhodu i špijuna, ne dopuštajući mu da uzme učešća u nekom pravom, vrućem obračunu. Ovo mi zvuči kao posao za njega.

— Upravo tako — klimnu Lesli glavom. — Treba detaljnije da proučim plan »Gremlina« i raspored prostorija u njemu, ali mislim da će u opštim crtama plan izgledati ovako: Pit i ti držaćete ljude iz obezbeđenja na oku, dok ja budem vodio ugodne razgovore sa menadžerom. Gorile će reagovati, nema sumnje i zato upozori Pita da bude oprezniji nego inače.

— Jasno... Čekamo da se Pit vrati?

— Ti da. Ja imam još posla. Osim pripreme upada u »Grem-lin« pokušaću da doznam nešto više o Barbari En Vesli. Sve do sada imao sam utisak da je nje-na uloga epizodna, ali mi je iznenada palo na pamet da možda i nije tako...

— Ona je striptizeta, zar ne?

— Balerina — ispravi je nin-da sa osmehom. — Balerina koja se svlači na sceni, ne obična striptizeta. Koliko sam do sada doznao, zaista je balerina, i to ne loša. Nastupa samo u najboljim i najskupljim lokalima, sve do Las Vegasa.

— Sama?

— To ne znam. Hmm... misliš da je važno?

— Možda i jeste. Sve su češće grupe koje imaju čitave svoje programe u takvim lokalima. Da malo više gledaš televiziju, znao bi to.

— Sva sreća da za taj sport nemam vremena. U redu, raspitaj se kod agencija u gradu o njenoj karijeri — reče saginjući se da joj usnama još jednom dotakne obraz. — Javiću ti se iz grada još jednom, da utvrdimo kada se nalazimo u »Gremlinu«, važi?

— Nosiš li svu opremu? Kostim, mač?

— Ne. Ovoga puta, ne.

— Les...

Ninđa zastade na vratima i pažljivije pogleda lice devojke.

— Nešto nije u redu? Jedno od onih predosećanja?

— Nazovi to kako hoćeš. Imam utisak da ta poseta noćnom klubu ipak neće biti tako jednostavan posao, Les.

On klimnu glavom, osmehujući se.

— U redu. Pod uslovom da ne tražiš da se u lokalu pojavim u kostimu, sa kapuljačom na glavi i čitavim arsenalom uz sebe. Bojim se da me ne bi primili... zato što nemam kravatu!

* * *

Barbara En Vesli bila je jedina koja je upadljivo reagovala na reči ričokose Di. Trgla se čitavim telom, prebledela i uplašeno prinela ruku ustima.

— Oh, bože! — promucala je. — Pa to je... to je..

— Tvoj instinkt je bio u pravu što te je odmah odveo iz kuće, Barbara En — hladno pri meti Di, proučavajući pogledom lica žena pred sobom. — Ninđe ubijaju bez oklevanja, nemilosrdno i hladnokrvno, i taj čovek ne bi ni trenutka odložio smrt Barbare En zato što je ona lepa žena.

— Trenutak — javi se odlučnim glasom smeđokosa, ona koja je do pre nekoliko trenutaka milovala grudi svoje susetke. — Di, otkud ti ta šašava ideja da bi taj čovek mogao biti ninđa? Pre svega, ako su ninđe ika da i postojale, oni su mogli biti samo Japanci, do đavola!

— Tačno — dobaci druga, platinasta lepotica hladnih sivih očiju. Momak je spretan, nema sumnje, ali ono što legende kažu o nindama toliko je daleko od stvarnosti da jedno stavno ne mogu da zamislim da takvo biće uopšte može postojati, Di.

Riđokosa strpljivo sasluša pri medbe, sa zagonetnim osmehom na usnama.

— Drage moje — reče — vi zaboravljate da sam ja provela tri i po godine u Japanu i znam nešto više o toj zagonetnoj zemlji nego što prosečni Amerikanac može i da nasluti. Za sve nas Japan je ljubazan osmeh i privredno čudo, ništa više. Međutim, to je samo fasada. Ispod nje postoji tvrdo jezgro tradicije koje neće biti uništeno još stotinama godina.

— Ti, dakle, tvrdiš, da ninđe još uvek postoje?

— Da.

— Oh, Di...

— U redu — riđokosa se spušta na najbliži jastuk i dohvati cigaretu. — Moram vam najpre ispričati kakve su bile te tri i po godine u Japanu, devojke, pa ćete mi onda možda poverovati...

— Mora da si počela da stariš, Di — javi se jedan glas. — Već si počela da pričaš o uspomnama iz mladosti, a?

Smeħ je bio uzdržan, možda i zato što je lice riđokose ostalo ozbiljno.

— Pre svega — reče ona, smeštajući se udobnije — nisam bila ni tako mlada kada sam otišla preko okeana. Znaite i kako: kao igračica u noćnom lokalu, iako je u mom ugovoru pisalo nešto sasvim drugo. Stari trik, naravno, ali sam ja, za promenu, bila svesna šta to znači. Žurilo mi se da odem iz Amerike i nisam birala sredstva, naravno...

— Zašto, draga? Policija ti je bila na tragu?

— Nešto gore... Mafija. U svakom slučaju, to više nije bitno, jer je ta stvar odavno sređena. Vidite, veoma brzo sam shvatila da je Japan nešto sasvim drugo, bez obzira što spolja sve više liči na Ameriku. Ženi je, recimo, tamo mnogo teže, da se izbori za neki status, u bilo kakvoj organizaciji...

— Jakuza? — smeđokosa je oprezno srkutala svoje piće sa izrazom duboke koncentracije na licu, i njena pitanja su po- gađala pravo u centar.

— Baš tako, Lois. Kao i ov- de, svi znaju da jakuza postoji, ali niko nije u stanju čak i da je ozbiljnije ugrozi. Meni samoj trebalo je gotovo godinu dana da doprem do jednog od najsit- nijih u lokalnoj organizaciji, a to nešto govori, zar ne?

— Naučila si jezik, pretpo- stavljam? — Ovoga puta pita- nje je došlo od žene sa kosom boje platine.

— To prvo. I čudno koliko je ta činjenica meni samoj uči- nila Japan bližim i razumljivi- jim, kao da se srušila neka ne- vidljiva prepreka između mene i ljudi koji su mi bili potrebni. Posle je sve išlo mnogo brže i jednostavnije, jer Japanci ume- ju da poštuju snažne ličnosti i njihovu inteligenciju.

— I lepotu — javi se iz ugla ona po izgledu najmlađa. — Imala sam jednom jednog Ja- panca. Prosto su ljudi za telima žena sa Zapada!

— Da, i to je pomoglo — hla- dno se osmehnu Di. — Bilo kako bilo, uključila sam se ko- načno u krupne poslove uz po- moć Fudžijošija, jednog iz trija- jakih ljudi koji su kontrolisali

gotovo čitavu južnu polovinu Honšua. Neke moje ideje su mu se dopale, a nalazio je da sam prilično dobra u krevetu... za jednu neobrazovanu ženu sa Zapada, kako je to on govorio.

Glasan smeh je prekide, ali nisu sve žene učestvovala u to- me.

— Grešite — reče Lois. — O umetnosti ljubavi oni znaju mnogo više od nas. Onaj momak koga smo maločas gledali imao je dobru školu, zar ne?

— Da, ne bi bilo dobro kad bismo ih potcenjivali — složi se Di. — U bilo čemu. Fudžijoši je imao sedamdeset godina, ako vas to zanima... Taj podsmeš- ljivi pogled je promašio cilj, Barbara En; bio je bolji ljubav- nik od mnogih tridesetogodiš- njaka koje sam upoznala, samo da znaš!

— U redu, Di, hoćemo li ko- načno čuti tvoju priču o nin- đama, do đavola?

— Upravo stižem do toga... Kako rekoh, trudila sam se da o Japanu naučim sve više, jer mi se u to vreme činilo da nema izgleda da se uskoro vratim ovamo. Tako sam se susrela i sa legendom o ninđama. Odnosno, onim što mi nazivamo le- gendom; za većinu Japanaca ni- nde su jedna od gotovo prirod- nih pojava, nešto što nije uvek

prisutno, fizički mislim, ali je uvek tu negde, u blizini, kao mračna senka. Erupcija vulkana, na primer; svi znaju da će do nje jednom doći, ali niko ne može da odredi kada...

— I ti tvrdiš da ninđe i sada postoje? *Sada, Di?*

— Tvrdim. S razlogom: vide-la sam jednog od njih na delu.

— Ljubavnika Barbare En? Hmm...

— Ne njega, već jednog u Japanu. Ubio je Fudžijošija, iako ga je čuvala čitava gomila ljudi koji su dobro znali svoj posao. Pravih profesionalaca, ništa manje spretnih nego što su ubice u Americi. I to golim rukama!

— Ma hajde, Di! Preteruješ!

Ridokosa odmahnu glavom, ugrizavši se za usnu. Preostale žene se zagledaše. Iznenadenje što su prvi put u tom pogledu otkrile osećanje za koje su verovala da je Di nesposobna...

Strah!

— Kuća se nalazila na vrhu golog brda — nastavila je vrlo tihim glasom, pomalo nesigurnim — okružena kamenim zidom po čijem su vrhu bili postavljani senzori. Čitav prostor oko zida osvetljavali su jaki reflektori, a i sama kuća bila je zaštićena naoružanim patrolama.

— Taj... Fudžijoši... znao je da će ga ubiti?

— Svakako, Derdra. U Japanu su čak i obračuni među gangsterima regulisani veoma strogim pravilima. Njegov protivnik, zapravo čovek koji je želeo Fudžijošijevo područje, najavio mu je doložak ubice. Jedina Fudžijošijeva greška sastojala se u tome što nije poverovao da će taj ubica biti ninda...

— Pa dobro, kako je taj tip ušao, do đavola? Padobranom?

— Niko ne zna kako je izbegao pogledu straža i reflektorima i prešao zid, jer nikakvi tragovi nisu nađeni. Što se ula za u kuću tiče, iskoristio je prozor na prvom spratu. Popeo se uz vertikalni zid ispod koga su svakih nekoliko minuta prolazile patrole, presekao čelične rešetke i ušao u prostoriju pored Fudžijošijeve, a da to niko nije primetio.

— Nemoguće, Di! Mora da je neko iz obezbeđenja bio potplaćen i da je stvar samo udešena tako kao da je izveo neko spolja!

— Čućete — kratko se osmehnu ridokosa. — Niko iz obezbeđenja nije bio potplaćen, ne brinite. Jedan od telohranitelja, sumo-rvač po imenu Kazumaro, nađen je mrtav pred Fudžijošijevim vratima. Slom-

ljenog vrata. Pokušajte sada da zamislite čoveka koji bez ikakvog šuma može da savlada golim rukama sumo-rvača teškog gotovo tri stotine funti!

— I posle toga je ubio Fudžijošija? Gde si ti bila za to vreme, Di?

— U prostoriji preko puta. Spavala sam, zapravo, uzela sam tablete za spavanje, jer sam već danima posle pretnje Fudžijošiju osećala užasan strah. Moje poznavanje japanske istorije bilo je tada već dovoljno da shvatim kakva je užasna pretnja jedan ninda na tvom tragu. Isti taj strah me je probudio i ja sam, glupača, izašla u hodnik. U pravom trenutku da vidim nindū, u tipičnom crnom kostimu, kako nestaje kroz vrata prostorije kroz koju je i došao.

— On tebe nije video?

— Jeste. Dobacio mi je jedan užasan pogled kroz uske izreze svoje crne kapuljače, podrugljivo mahnulo rukom i nestao. Vrisnula sam, telohranitelji su se sjatili, ali ga niko više nije video. Nestao je na isti način kao što je i došao, nevidljiv, nečujan...

— A Fudžijoši?

— Mrtav — suvo reče Di, ali je njen glas odavao napor da se prikrije drhtanje. — Nema

sumnje da ga je Fudžijoši dočekao na nogama, spreman da pruži otpor. U jednoj ruci držao je automatski pištolj, u drugoj katana, jedan od onih samurajskih mačeva kojim je zaista izvorsno rukovao. Oružje mu nije pomoglo, naravno, nina ga je udarcem šake pogodio u grudi, probio mu grudni koš i jednim trzajem iščupao srce. Potpuno iščupao... bilo je bačeno, nasred poda, među Fudžijošijeve raširene noge...

Nekoliko minuta potpune tišine. Na licima nekih žena još uvek je lebdela neverica.

— Šta se posle toga dogodilo, Di?

— Posle toga? Posle toga... svi telohranitelji okupili su se u dvorani za vežbanje u prizemlju zgrade. Svi do jednog i...

— I?

— Izvršili su ono što se u Japanu zove sepuku. Ritualno samoubistvo...

— Gospode bože! Toliko su voleli Fudžijošija?

— Ne, Lois, nema to nikakve veze sa ljubavlju. U pitanju je čast, čast njihovog poziva. Posao im je bio da štite Fudžijošija, da umru pre nego što dopuste da ubica stigne do njega. Nisu uspeli u tome i smrt je bila jedini častan izlaz za njih...

Ponovo mnogo trenutaka neprijatne tišine. Prekinula je smeđokosa Lois, ustajući i prilazeći Di. Položila joj je obe ruke na ramena i zagledala joj se u obi.

— Verujem ti, Di — rekla je jednostavno. — Jedino... ot-kud ti ideja da je momak koga smo videle na filmu zapravo jedno od tih bića?

— To nije bilo teško zaključiti — sleže druga žena ramenima. — Posle Fudžijoši-jeve smrti bila sam mesecima doslovno fascinirana onim što se dogodilo. Želela sam da doznam *kako* je moguće da se takav podvig izvede i nisam štedela ni vremena ni novca da doznam što više o ninđucuu. Japan je najmanje pogodno mesto za to, jer se u Japanu sve tajne čuvaju valjda dvostruko bolje nego igde drugde. Konačno, otkrila sam gde se nalazi jedna od nekoliko preostalih škola ninđucua i preko svojih veza dobila i dopuštenje da je posetim...

— Zaista? Neverovatno!

— Da, pri polasku sam se čak pitala da li će moja upornost biti nagrađena time što će mi dopustiti da vidim i čujem sve što želim, samo da bi me posle toga ubili kako ne bih dalje mogla preneti tajnu. To bi potpuno ličilo na Japance, znate.

Dve muve jednim udarcem. Zadovoljili bi želju čoveka koji je insistirao da me prime i ujedno zaštitili svoju tajnu.

— Nije mi jasno zašto su ti to uopšte dozvolili, Di!

— Moram priznati da ni meni to još uvek nije jasno... U svakom slučaju, bila sam tamo i videla dvadesetak mladića koji su činili čuda sa svojim telima. Bio je to, zapravo, samo mali deo njihovog repertoara, ali sam uspela da rekonstruišem još mnogo toga na osnovu onoga što se priča o veštinama ninđi. Prema tome, nemojte su mnjati da je momak koga smo gledale zaista ninđa...

— Brz je i veš, to priznajem, ali...

— Ne zavaravaj se, Derdra! Ni vi, ostale! On je ninđa, sasvim sigurno! Ne znam kako je, kao Amerikanac, dospeo do je dne od škola ninđucua, ali sam ja živi dokaz da je to moguće.

— U redu — umeša se Lois — da onda prekinemo s tim. Otkuda on sa Barbarom En? Slučajno, Di?

— Ne. Naš novi klijent, čije će ime kao i obično ostati tajna, primetio je da se neko raspituje za njega. Barbara En ga igram slučaja, poznaje, pa sam je odabrala kao mamac za čoveka koji je uhodio našeg kli-

jenta. Zapravo, on je i upropastio čitavu stvar: one ubice nisu bile planirane. On ih je poslao u želji da se što pre otrese neugodnog pratioca.

— Di! — Lice Barbare En bilo je bledo od gneva. — Ti... ti si sve ovo režirala?

— Sve ne. Nisam planirala tu dvojicu nespretnih gorila i, što je mnogo važnije, *nisam* znala da će taj momak biti ninda. Zaista, Barbara En!

— Mogla si mi bar reći zbog čega se taj tip vrti oko mene, prokletstvo?

— Da, mogla sam. A da li si ti sigurna da bi se posle toga ponašala savršeno prirodno, Barbara En?

Plavuša sleže ramenima, a lice joj se malo razvedri. Opšti smeh brzo je povratio raniju atmosferu opuštenosti koja je zavládala odmah posle večere.

— U redu — reče Lois iznenađeno, utišavajući ostale pokretom ruke. — Di treba još nešto da nam kaže, sigurna sam.

— Zaista? Je li tako, Di?

— Da, tako je. Naš novi klijent bio je prinuđen da znatno poveća uobičajenu cenu, pošto je shvatio da ima posla sa protivnikom opasnijim od prosečnog profesionalnog ubice. Ja,

međutim, još nisam prihvatila njegovu ponudu...

— Koja je cifra u pitanju, Di?

— Pedeset hiljada.

Uzdasi, zvižduci divljenja. Svaka od tih žena je verovatno brzinom kompjutera proračunavala koliko se još lepih stvari i prijatnih trenutaka mogu kupiti za njen udeo u pedeset hiljada dolara.

— Dakle? — Di se osmehnula. — Prihvatamo li ili ne?

— Ja bih još malo razmislila — tiho reče Lois. — Imamo posla sa nindom, pazite devojke...

— Da... ali je ipak samo muškarac — dobaci Derdra, platinasta lepotica, zadovoljno protežući svoje savršeno građeno telo. — A pedeset hiljada zelembaća je pedeset hiljada zelembaća... Akapulko, dolazim!

— Dakle? — ponovi Di pitanje. — Da ili ne?

Zagledale su se, osmehujući se jedna drugoj. Sve su znale kako će glasiti odgovor.

Najzad, pedeset hiljada je oduvek bila privlačna cifra, zar ne?

* * *

Atmosfera u kockarnici kluba »Gremlin« ove večeri bila je manje usijana nego obično, mo-

žda i zato što stalni gosti i oni koji se kockaju u veće sume, još nisu bili stigli i do svojih uobičajenih mesta pored ruleta ili jednog od stolova prekrivenih zelenom čojom.

Karli načini jedva primetnu grimasu premeštajući se s noge na nogu na svom mestu pored zida, odakle je pogledom mogao kontrolisati najveći deo sale. Bol u zglobovima mučio ga je već danima. Prokletstvo, krajnje je vreme da potraži neki posao na kojem neće morati da stoji od večeri do jutra, buljeći u lica izobličena kockarskom strašću i prste koji premeću desetine hiljada dolara u obliku raznobojnih žetona.

Ipak, večeras...

Biće to još jedna lažna uzbuha, uteši on sebe. Mejlon je paničar koji drhti i pred sopstvenom senkom. U proseku jednom nedeljno očita vakelu ljudstvu iz obezbeđenja, tvrdeći kako je načuo da se sprema ovo ili ono. Sposoban menadžer, zaista, ali preispoljna kukavica...

Bez obzira na takve misli, on je pažljivo ispitivao pogledom svako novo lice koje bi se pojavilo na ulazu. Jedno od pravila njegovog posla bilo je da se ne sme verovati nikome i on je bio na oprezu iako je znao da svaki posetilac kockarnice pro-

lazi trostruku kontrolu pre nego što stigne do njega.

Onaj plavokosi tip tamo, građen kao trokrilni orman, a opet hitrog i okretnog koraka. Hmm... deluje opasno...

Ispod spuštenih trepavica motrio je na plavokosog nastojeći da otkrije ima li on neke druge namere sem da izgubi koju sto tinu dolara u ovoj sali. Ne više. Sudeći po njegovoj odeći, to je sve što može da dozvoli sebi. Pravo je čudo kako je uopšte uspeo da uđe ovamo, do đavola!

Ah, pa da!

Osmehnuo se za sebe, posmatrajući sa pomešanim divljenjem i prezirom krhku devojkicu koja je, uprkos svom niskom rastu, hodala ponosno kao kraljica i izazovno kao poslednja drolja sa pločnika. Mini haljina, pripijena uz telo, obavijala je obline koje su izazivale uzdah, a njena cena u jednom od ekskluzivnih butikata u centru mora da se kretala negde oko polovine Karlijeve ne male mesečne zarade u »Gremlinu«.

On još jednom u prolazu odmeri njeno ljupko lice i duboke malo koso postavljene oči i vrati pogled prema vratima na koja su stizali novi posetioци.

»Bogata kučka«, pomisli s pritajenim gnevom. »japanka,

uz to... voda za sobom ovog prokletog plavokosog pastuva jer ništa sitnije ne može da je zadovolji. Pitam se samo koliko će njene love grmalj noćas uspeti da potroši?»

Sumiko oseti na sebi pogled čoveka iz obezbeđenja čije je lice odavalo da mu dugo stajanje uza zid ne prija i jasno ga protumači. Nije joj to smetalo. Najzad, uloga koju su večeras u »Gremlinu« igrali ona i Tabasko Pit, drug i prijatelj i saradnik jedinog Amerikanca koji je ikada postao ninda, zahtevala je upravo to. Grad je pun bogatih žena koje traže društvo zgodnih i siromašnih muškaraca; to što je i ona mlada i lepa samo je izuzetak koji potvrđuje pravilo...

Niko u »Gremlinu« nije mogao naslutiti njihovu vezu sa nindom, na koga su svakako ljudi iz obezbeđenja bili upozoreni. Utoliko bolje...

Dobacujući zaljubljen pogled kršnom momku grubog, ali simpatičnog lica i duge plave kose ona mu neupadljivo dodade oveći svežanj novčanica, znajući da to neće promaći iskusnom oku osoblja kockarnice. Zadovoljno se cereći, Tabasko Pit priđe rešetki blagajne da zame ni novac za žetone.

— Halo, čale! — reče celavom blagajniku. — Požuri s tim žetonima osećam da ću za koji sat doći ovamo sa kolicima da ponesem lovnu koju ću dobiti!

— Mnogo sreće, mister — odvrati blagajnik flegmatično brojeći žetone. — I u kocki i u ljubavi!

— Ahh... kome je, do đavola, potrebna sreća sa prokletim ženskama! Kada bih do para dolazio tako lako kao do njih...

Slegnuvši ramenima, on se punih džepova vrati do stola za rulet oko kojeg je sedelo svega troje-četvoro igrača. On i Sumiko odabraše stranu stola za kojom još niko nije sedeo i staviše svoje prve žetone na obeležena polja.

— Četvorica — reče on na uho devojci, cereći se kao da joj šapuće nežne reči. — A matori blagajnik ima skraćenu dvocevku pod nogama.

Ona ne odgovori. Izgledi da dođe do obračuna vatrenim oružjem sa obezbeđenjem kockarnice bili su minimalni, ali za svaki slučaj nije bilo loše znati gde se nalaze eventualni protivnici i kako su naoružani.

Neko vreme kuglica je u ne naročito uzbudljivoj igri prenosila svoju naklonost čas je

dnom čas drugom igraču, izazivajući bučne komentare Tabasko Pita. Uskoro, međutim, sreća mu potpuno okrete leđa i on začuta, mrko zureći u lice krupijea kad god bi ovaj ispružio svoje grabulje da pokupi žetone ispred njega i devojke

— Prokletstvo! — reče ne mareći da li će ga čitav sto čuti. — Taj prokleti matorac kao da se pretplatio!

Zaista, visok čovek, potpuno sede kose i izboranog lica na kojem su svetlele plave oči još uvek oštrog pogleda, kao da je posedovao jedan od onih mnogo traženih sistema za siguran dobitak na ruletu. Malo-pomalo gomila žetona pred njim je rasla.

Sat kasnije, lice krupijea počeo da pokazuje prve znake nelaгодnosti i on je sve češće brisao čelo i lice svilenom maramicom. Glas o čoveku koji neprestano dobija brzo se preneo kockarnicom i sada je velika gomila radoznalaca stajala i sedela oko stola, pažljivo prateći šta se zbiva.

Zakrvavljenog pogleda, Pit još jednom ode do blagajne sa svežnjem novčanica i vrati se sa novom zalihom žetona. Pored njega, devojka je igrala sa spokojnim izgledom osobe za koju gubitak od četiri ili pet

hiljada dolara u jednoj noći ne predstavlja posebno uzbuđenje.

Uhodana ekipa »Gremlina« već je preduzimala prve korake. Jedna od dama u vrlo dekoltiranoj večernjoj haljini, sve dotle zauzeta sitnom igrom za susednim stolom, stvorila se na stolici pored sedokosog i odmah stavila u ulogu oduševljenog navijača, glasno izražavajući svoje zadovoljstvo kad god bi ovaj dobio. Naginjala se prema njemu, otkrivajući dobar deo zamamnih grudi, tobože nesvesno ga hvatala za ruku u iščekivanju da se kuglica zaustavi i jednom ga čak poljubila kada je osvojio posebno veliki ulog.

Na ovoga sve to, međutim, nije delovalo. Ljubazno se smeškajući, starac je bez oklevanja postavljao svoje žetone na ođabrano polje, gledao u kuglicu dok se obrtala sa izrazom koncentracije i potom kupio svoj dobitak sa pravom dečjom radošću na licu.

U gomili oko stola neko je već počinjao da ponavlja reč »telekineza«, kada je starac privukao sebi poslednju gomilu žetona i široko se osmehnuo.

— Hvala — rekao je — ovo je sasvim dovoljno. I, moram reći, da me je jako zabavilo...

Ustao je, visok, ali malo po-
grbljen, sporih i nesigurnih sta-
račkih pokreta, nastojeći da ne
kako potrpa sve svoje žetone u
džepove sakoa i pantalona. Go-
mila se razmakla da ga propu-
sti, prateći ga zadivljenim pogle-
dima.

— Valjda će sad za ovim pro-
kletim stolom još neko moći
nešto da dobije — jetko reče
Tabasko Pit, gurajući žetone na
odabrana polja. — Hajde, mo-
mak, do đavola, žuri nam se!

Zavaljena na svom mestu
Sumiko je pogledom pratila
starca, sa dugom cigaretom u
ruci, potpuno opuštena, pred-
stavljala je savršenu sliku žene
koja dopušta svom dragom da
se zabavlja, iako sama ne na-
lazi ničeg zanimljivog u igri
kojoj se posvetio.

Iza svoje rešetke blagajnik je
sa ubistvenom sporošću brojao
žetone koje je starac istresao
pred njega.

— Žao mi je, mister — reče
konačno — ali ćete morati da
odete do kancelarije menadže-
ra, nemam toliko novca kod se-
be. Evo, izvolite ovu potvrdu
koju ćete mu dati... Zna-
te, glavna kasa je kod njega...

— Menadžer? Gde ću da ga
nađem?

— Ja ću vas povesti, mister
Izvolite sa mnom...

U času kada su starac i je-
dan od ljudi iz obezbeđenja ne-
stali iza zavesе koja je zaklanja-
la neupadljiva vrata u uglu
prostorije, Sumiko dotače pod
stolom Pitovu nogu. Sa psov-
kom na usnama, ovaj odgurnu
od sebe nekoliko preostalih že-
tona i naglo ustade.

— Do đavola sa ovom glu-
pom igrom! — reče glasno. —
Hajde da nešto popijemo, mala!

— Ti samo idi — reče ona
spokojno. — Ja ću odmah do-
ći...

Slegnuvši ramenima, plavo-
kosi džin se izgubi u pravcu ba-
ra. Stao je za šank tako da isto
vremeno može motriti Karlija
i još jednog njegovog kolegu iz
obezbeđenja, kraj suprotnog zi-
da. Sa svog mesta Sumiko drži
na oku trećeg, dok je četvrti
odveo starca menadžeru. Bla-
gajnik ne može biti naročito o-
pasan; čak i ako dođe do puc-
njave, mesto na kojem se nalazi
je takvo da kroz rešetke svo-
jom puškom može pokriti sa-
mo veoma mali deo prostorije.

Kraj zida, Karli se još jed-
nom premesti s noge na nogu i
uzdahnu. Noć je odmicala, a ti-
pa čiji su detaljni opis dobili
još nije bilo i činilo se da uop-
šte neće ni doći, što je Karliju
savršeno odgovaralo...

Karli Samons imao je oštar pogled i dobro pamćenje, ali to nije dovoljno kad imate posla sa jednim pravim japanskim nindom. Jer, između ostalog, ninde su i pravi majstori za pre rušavanje...

Ušavši u neveliku, ali zato raskošno uređenu prostoriju na čijim je vratima pisalo »menadžer«, ninđa pod maskom starca se tobože zbunjeno osvrte oko sebe, uočavajući jednim pogledom svaki detalj koji bi mu kasnije mogao biti od koristi. Čovek koji ga je doveo ostade na zatvorenim vratima, iza njegovih leđa.

— Dobro veče — ljubazno reče menadžer, dižući pogled sa hartija rasprostrtih na stolu pred ek... blagajnik, poslao me je nim za vas, mister...?

— Ovaj... moje ime je Birkin — reče ninđa starački priгуšenim glasom. — Vaš čovek... blagajnik, poslao me je ovamo da naplatim dobitak. Ig-rao sam na ruletu, znate — dodade, pružajući ceduljicu dobijenu od blagajnika.

Mejlon tiho zviznu kad vide cifru na komadu hartije.

— Imali ste prilično sreće, zar ne, mister Birkin? — reče, dižući se sa svog mesta. Bez žurbe, sa izgledom mačora ko-

ji samouvereno posmatra debelog miša u svojim šapama.

— Pa... ovo mi je zapravo prvi put da igram...

— Je li? Niste iz San Franciska, mister Birkin?

— Ne. Živim u... u Sononti, severno od Sakramenta.

— Zaista? — Mejlon je preturao po džepovima. — Gde li mi je taj ključ od sefa, do đavola... Ah, evo ga! Ovamo ste doputovali sami, ili sa nekim od svojih, mister Birkin?

— Neee... Živim sam, znate. Nekako se nisam oženio kad je bilo vreme, a posle... Zna-te kako je, učitelj u malom mestu, to i nije neka partija za udavače, pa sam tako...

— Ma nemojte? Baš fino... baš fino! Dejli!

Čovek iza ninđe znao je šta znači taj uvod, Mejlonovo preturanje džepova i sva njegova pitanja. Bio je spreman već prilično dugo, čekajući da Mejlon uzvikne njegovo ime.

Njegov problem, međutim bio je u tome što pred sobom nije imao nemoćnog starca, već japanskog ninđu, borca koji je uvek na vrhuncu svojih fizičkih i psihičkih mogućnosti...

U trenutku kada je zamahnuo da sruči dršku revolvera na potiljak »satrca« pred sobom ovaj je načinio munjevit pok-

ret u stranu, zadajući istovremeno udarac desnim laktom u Dejlijeve grudi.

Dogodilo se isto ono što bi se Dejliju dogodilo i da se našao između nakovnja i mehaničkog čekića. Udarac ga od baci na zid, mrveći mu grudni koš, zarivajući polomljene i sa vijene vrhove rebara u pluća i srce.

Smrt je po Dejlija došla brzo i milosrdno; srozao se niz zid očiju raširenih od iznenađenja ne stigavši ni da shvati šta se dogodilo...

— Ostani gde si, Mejlon! — reče ninda, oštro i tiho, priključujući svojim glasom menadžera za mesto. Uspravan, sa očima koje su sevale vatrom munje, »starac« je sada predstavljao pojavu koja je zadržavala strah.

— Ko... ko...? — promuća Mejlon.

— To sada nije bitno, Mejlon. I nemoj bacati poglede prema stolu i onom dugmetu skrivenom ispod ploče; umro bi pre nego što bi načinio prvi korak!

Mejlon opreznim pokretom ruke obrisao iznenadni znoj na čelu.

— U redu — promrmlja. — Želiš novac, je li tako?

— Da. Dobio sam ga, zar ne? — osmehnu se ninda.

— U... u sefu je — pokazao Mejlon glavom iza sebe.

— Znam. Krenuo si da ga otvoriš. Učini to.

Klimnuvši glavom, Mejlon se okrete zidu. Drhtavi prsti nikako nisu uspevali da pogode uski otvor brave.

— Znam da sada razmišljaš o pištolju koji držiš u sefu, Mejlon — reče ninda. — Najbolje će ti biti ako ga zaboraviš, znaš...

Mejlon ga pogleda preko ramena očima punim straha. Morao se napregnuti da otvori teška vrata sefa.

Ninda stupi korak u stranu da bi lakše mogao da prati njegove pokrete. Po njima se vrlo jasno videlo kako prenošenje uredno složenih paketa novčanica iz sefa na sto predstavlja fizički napor za Mejlona.

Pokretom glave ninda pokazao na kofer spušten na pod pored stola, verovatno namenjen upravo prenosu novca.

— Tu ga spakuj, Mejlone — reče — pa ćemo posle nešto porazgovarati... I požuri malo, već sam izgubio dovoljno vremena s tobom!

Zaklopivši konačno kofer i položivši ga na sto, Mejlon podiže uplašen pogled. Nije ni

primećivao kako mu znoj kaplje sa lica i niz vrat se sliva na belu košulju ispod smokinga.

— Gotovo je — reče nesigurnim glasom.

— To ti samo misliš. Sada je na redu Kranmer.

— Kranmer?!

Ninđa uzdahnu, prilazeći mu. Taj pokret je bio tako brz, da ga Mejlon nije mogao pratiti ni pogledom. Shvatio je da se nešto dogodilo tek kada je osetio kako mu grlo steže nešto poput čeličnih kljusa.

— Imaš pet sekundi da propaš, Mejlone — reče ninđa preteći. — Bez onog uobičajenog uvoda kako pojma nemaš ko je Kranmer, gde bi se mogao nalaziti i šta ja uopšte želim od tebe. Jasno?

Mejlon ispusti vazduh iz pluća, proguta pljuvačku i klimnu glavom, a onda počeo da govori...

*

*

*

Helikopter za razgledanje grada dizao se sporo, bez žurbe. Udobnost putnika bila je ono prvo o čemu je pilot morao brinuti, iako će to danas biti malo teže; vetar sa okeana stvarao je vrtloge među vi-

sokim zgradama u poslovnom središtu i čelična ptica njihalo se na tim vrtlozima.

Srećom, danas ih je bilo samo dvoje: vitka i visoka riđokosa žena, prema kojoj je pilot bacao česte poglede, i debeljko za kojim je do heliodroma stigla čitava svita. Bar jedan od tipova u njegovoj pratnji morao je biti telohranitelj, što znači da danas umesto sa običnim turistima ima posla sa nekom od krupnih zverki. Iz sveta biznisa, politike, iz podzemlja, svejedno. U poslednje vreme, znao je, nema više ni jasne granice između tih svetova...

Unapred dogovoren sastanak, svakako, iako su se oboje pravili da se ne poznaju sve dok se helikopter nije digao nad grad i lagano zaplovio prema mostu Goldn Gejt, prvoj znamenitosti na uobičajenoj turi.

Pilot nije mogao čuti razgovor koji se vodio iza njega. Ne bi se mnogo trudio čak i da jeste. U ovom poslu čovek brzo nauči da gleda samo svoja posla, inače se veoma brzo može naći na sudu kao svedok u brakorazvodnoj parnici.

Ili na dnu Zaliva, sa cipelama od betona na nogama...

Debeljko je govorio užurbano, vrteći glavom, tako da

mu se podvoljak tresao u ritmu sa svakom izgovorenim reči. Sitne svinjske oči svetlucale su hladno, ali se u njima, kao i u dubokom muževnom glasu mogao nazreti strah.

— Upotrebio sam sve svoje veze — govorio je užurbano, gutajući slogove. — To sigurno nije FBI, mis Gunarsen...

— A ko vam je rekao da je u pitanju FBI? — riđokosa Di sedela je opušteno, hladna i nadmoćna, pažljivo proučavajući lice svog sagovornika.

— A ko bi drugi mogao biti? Momak očigledno ne radi sam. Neko je iza njega, neko moćan!

— Konkurencija? Ja bih najpre razmislila o tome, mister Kranmer.

— Tu sam mogućnost već eliminisao. Gotovo stoprocentno.

— Hmmm... onda preostaje još jedna mogućnost: da imate posla sa usamljenim vukom, mister Kranmer.

— Usamljenim...? Proklestvo, zašto bi se okomio baš na mene?

Di se osmehnu i namesti udobnije u sedištu. Već je primetila da njen seksepil ne deluje na Kranmera i zato se nije ni trudila da ga iskoristi. Sem toga, pravu nadmoćnost da

je samo posedovanje pravih informacija, a ona je o tajanstvenom protivniku već znala mnogo više od Kranmera.

Nije šašava, naravno, da mu to i kaže. Navikla je da radi samostalno, a Kranmer je već nekoliko puta pokazao kako želi da drži sve konce u svojim rukama. Neka mu, onda, ovo bude kazna.

— Ko zna? — reče. — Novac? Osveta? Obično ludilo?

Proklestvo...

U psovci je bilo više rezignacije nego gneva i Di se osmehnu.

— Ne brinite, mister Kranmer — reče uverljivo. — Mi ćemo ga već srediti.

— Da, ali to ide đavolski sporo! A on u međuvremenu deluje! Čuli ste šta se prošle noći dogodilo u »Gremlinu«?

— Da, čula sam. Klub je opljačkan, zar ne?

— To je najmanji problem iako mi je odneo čitavu gomilu para — kiselo odvrati debeljko. — Ubio je dva moja čoveka, a jedan od njih bio je Mejlon, vrlo sposoban menadžer.

— Još jednom vam moram reći da je ona zamisao o napadu na njega u kući Barbare En Vesli bila pogrešna. On će

sada biti dvostruko oprezniji nego što bi inače bio.

— Bolje će biti da me saslušate do kraja. Mejlon je pre smrti mučen.

— Ahhh... Želeo je informacije, dakle. Koliko je Mejlon znao?

— Previše.

— Budimo konkretniji, mister Kranmer — uzdahnu Di bacajući nezainteresovan pogled na grad ispod sebe. — Nešto što bi moglo biti opasno odmah, na primer.

— Znao je, recimo, da će u noći između srede i četvrtka biti izvršen pretovar robe sa jednog broda na drugi, koordinate mesta na okeanu gde će se to odogoditi. Čak... i da ću ja prisustvovati toj operaciji...

— To nije dobro. Mislite da mu je rekao?

— Da li mu je rekao? — Kranmer steže zube sa izrazom gađenja na licu. — Trebalo je da vidite kako izgleda njegov leš, mis Gunarsen... mora da mu je Mejlon otpevao sve što zna, sve vreme ga moleći da ga jednom konačno dovrši i oslobodi muka!

— Verujem — Di Gunarsen nije ni trepnula, jer je dovoljno znala o metodama kojima ninde iznuđuju informacije od

svojih žrtvi. — Otkazaćete operaciju?

— Ni slučajno! U pitanju su ugovoreni rokovi, mlada damo! Penali koje bih morao da platim bi me jednostavno uništili. Ne, to ne dolazi u obzir!

— Onda već znam kakva je »roba« u pitanju — osmehnu se Di. — Pretpostavljam da se onda vi lično nećete pojaviti na mestu prekrćavanja?

— To već ne. Imam dovoljno sposobnih ljudi koji me mogu zameniti. Ali ću zato utrostručiti obezbeđenje. Ako taj klovn bilo šta pokuša, moji momci će ga razneti!

— To NEĆETE učiniti!

— Molim?

Glas žene bio je sada tvrd.

— Rekla sam da to nećete učiniti, mister Kranmer. Imamo posla sa veoma spretnim i opasnim protivnikom. Ako za ista odluči da iskoristi informaciju dobijenu od Mejlona i napadne vaše brodove, učiniće to na takav način da nikakvo obezbeđenje neće moći da pomogne. A mislim da je u vašem interesu da što manje ljudi zna šta se zapravo događa. Zar ne?

Sada se Kranmer malo zavalio u svom sedištu i blede osmehnuo.

— Kako vidim, imate nameru da počnete ozbiljnije da radite za onih pedeset hiljada dolara, mis Gunarsen.

— Ja već dugo ozbiljno radim na tome. Navikla sam da vodim poslove na svoj način i zato vas molim da mi to i ova puta omogućite. Zato, nikakve posebne mere obezbeđenja, nikakva upozorenja posadama. Najbolje će biti ako oni ništa ne budu ni znali.

— U redu. A vi?

— Ja ću sa mojom ekipom biti tamo.

Neko vreme vladala je tišina dok su oboje odsutno gledali kroz velike prozore na grad. Ovog sunačnog i malo vetrovitog popodneva prizor je bio prijatan, ali oni verovatno nisu ni videli plavi okean sa mnoštvom brodova, zaliv sa belom prugom mosta preko tesnaca, građevine i bregove San Franciska, već ono što se skrivalo ispod te blistave fasade.

Kriminal, prostitucija, droga... i trgovina oružjem visokog stila, čiji je Kranmer bio tipičan predstavnik...

— Sigurni ste da ćete ga sprečiti da omete operaciju, mis Gunarsen?

— Gotovo potpuno. Moja ekipa zadataće mu toliko posla da

neće imati vremena za brodove i teret na njima.

— A šta ako ne uspete?

— Onda ste izgubili brodove i teret na njima, mister Kranmer, a zaradili pedeset hiljada dolara — hladno reče žena.

— Pedeset hiljada. je sitnica u odnosu na vrednost tovara, do đavola!

— Vidite kako se lepo slažemo — Di se ljubazno osmehnu. — S obzirom na to, mogli biste da uvećate naš honorar, zar ne? Akcija će se izvesti da leko na pučini, pa će i naši troškovi biti znatno veći nego običio, znate.

Debeljko se kiselo osmehnu.

— To ne. Jedino što mogu da učinim to je bonus od, recimo, deset hiljada dolara, ako sve prođe u redu.

— Trideset, mister Kranmer.

— Znači li to da biste prihvatili dvadeset?

— Da.

— U redu. Dvadeset hiljada.

Di klimnu glavom i pruži ruku koju Kranmer mlitavo prihvati. Vreme za šetnju helikopterom inonako je isticalo i pilot je postepeno smanjivao visinu, spuštajući se prema heliodromu.

— Preostaju još samo detalji

— reče Di. — Tačno vreme

mesto, imena brodova, koliko ljudi ima na njima?

— A teret vas ne zanima?

— Ne, naročito.

— U redu...

Govoreći tihim glasom, Kranmer izrecitova čitav niz podataka. Bez napora; videlo se da mnogobrojne detalje svog opasnog i prljavog posla neprestano drži u glavi, ne poveravajući ih hartiji.

Kao i Di, uostalom. Nije čak tražila ni da joj Kranmer ponovi ono što je rekao, potvrđujući samo na kraju glavom da je to što je čula dovoljno.

Uz laki potres, helikopter se spusti na asfaltnu površinu heliodroma i Di otvori vrata, spremna da iskoči.

— Mis Gunarsen...

— Da?

— Osećate li... bar malo... straha?

— Straha? Ne.

— Ipak, i sami ste mi rekli da je taj čovek opasniji od običnih protivnika!

— Tačno — njeno lice zablista očaravajućim osmehom. — Recimo da je to tada samo još veći izazov za mene i moju ekipu... Do viđenja, mister Kranmer!

*
* *

Noć je bila bez meseca, ali je mnoštvo krupnih zvezda davalo srebrnastu boju okeanu, u ovom trenutku tako mirnom da je podsećao na ogromnu toplu baruštinu čije se obale gube u tami. Na toj površini jedna uska i vitka senka ostavljala je za sobom lepezasti trag koji će još satima lebdeti na vodi, odajući da je tuda prošlo neko plovilo.

Za točkom krme brzog motornog čamca stajao je Tabasko Pit, očiju prikovanih za osvetljeni brojčanik kompasa, jedinu svetlu tačku na čitavom brodiću. Uživao je u moćnoj grmljavini motora i brzini, svestan, međutim, da ih ta buka može odati u ovom delu okeana daleko od pravca kojim su brodovi ulazili i izlazili iz luke San Franciska.

Jedna senka izroni iz tane zastade pored njega. Crte lica ninde izgledale su još oštrije na zelenkastoj svetlosti sa kompasa.

— Skrenuo si, Pite.

— Ne pričaj, gluposti, ortak! Vidi kompas!

— Magnetno polje. Zemlje podložno je devijacijama. Sk-

renuo si sa kursa, veruj mi na reč!

— Oh, u redu, u redu! Mislio sam da imam čoveka za prijatelja, a ne prokleti navigacioni uređaj! Koji kurs?

— Koji minut levo... dovoljno je. Ne smemo rizikovati da ih promašimo u mraku, Pite. Ni ta dva broda neće biti osvetljeni mnogo bolje od našeg.

— Ma, to mi je jasno. Nije mi jasno jedino šta će se dogoditi ako ONI promaše mesto sasatnika, do čavala!

— Ne brini za to. Bez sumnje su u stalnoj radio-vezi, naći će jedni druge. Mene mnogo više zabrinjava to što oni očekuju da ćemo intervenisati.

— Znaju da si izvukao podatke iz Mejlona, a?

— Ne mogu znati sigurno — osmehnu se ninda u tami. — Mejlon je bio vrlo mrtav ka da sam konačno izašao iz kancelarije sa koferom Kranmerovih para, ali nije teško pogoditi kakve sam informacije tražio od njega. Bojim se da naša ptičica noćas neće doleteti i da će najopasniji deo posla prepustiti nekom od svojih podrđenih.

— Hmm... trebaće nam, dakle, jedan živ?

— Bar jedan. I to neko od glavnih, a to umnogome komplikuje zadatak.

— Pa da... inače smo im mogli lepo prići, prilepiti svakom na bok po jedno od onih tvojih eksplozivnih punjenja i sačekati da potonu, zajedno sa svojim skupocenim tovarom. Ideš na brod?

— Nemam drugog izbora. Po stavljanje punjenja prepuštam tebi, kako smo se i dogovorili.

— Uvek lakši deo posla — progundā Tabasko, buljeći u mračni okean pred sobom. — Misliš da ja ne bih umeo da otkrijem ko je glavni na palubi i da ga ščepam?

— Verovatno. Samo što to ipak ne bi mogao da izvedeš tako brzo i tako tiho kao što ću JA izvesti, Pite.

— Je li? A šta kažeš na jednu malu prijateljsku opkladu? Hiljadu dolara, recimo? Sina para.

— Ne, hvala. Da li si računao s tim da ćemo morati da plivamo više od jedne milje Pite?

— Da, pa šta?

— Tvoja kondicija je izvršna, ali milja u vodi, sa pakom eksploziva je ipak milja. Ja idem na palubu.

Cereći se, Pit odmahnu glavom. Bio je, naravno, savrše

no spreman da na sebe preuzme taj deo zadatka, ali su njegovi prigovori, zapravo, bili samo način da se zabavnije provede vreme do početka akcije. Jer, njegov prijatelj je bio ninda, a kada se radi o ovako opasnim zadacima, ninde su ne koliko klasa iznad svakog drugog...

Sklopivši oči, ninda u mislima pređe put koji su do tada prešli po gotovo savršeno pravom kursu. Još dve, dve i po milje.

— Smanji gas, Pite — reče — Nismo više daleko, a voda đavolski dobro prenosi zvuk.

— Da ugasimo motor?

— Ne, previše je rano. Za koji minut, tako da budemo sigurni da će nas inercija doneti dovoljno blizu tim brodovima.

Trenutak da se to učini došao je brzo, dok je ninda obavljao poslednje pripreme oko dva za vežljaja sa eksplozivom posebnog sastava, jednog od onih pronalazaka nindi na koji, ni posle gotovo pune dve stotine godina njegove primene, nekim čudom još nije naišla nijedna moderna laboratorija. Od tog eksploziva, recimo, mogle su se napraviti kuglice ne veće od klikera čija je razorna

moć bila u užasnoj nesrazmeri sa njihovim dimenzijama.

— Sada, Pite. I fiksiraj krmu tako da ne skreće sa kursa

— O kej...

Tutnjava snažnog motora na glo se prekide i nad mirnom kao ulje površinom okeana zavлада zlokobna tišina. Mornari ne vole ovakvo vreme, nigde na svetu, tvrdeći kako u noćima poput ove duhovi onih koji su se nekada davno utopili izlaze na površinu da za sobom povuku nove žrtve u hladne dubine okeana...

Nošen inercijom, brodić je produžio istim kursom, ali je trag za njim postajao sve uži i sve manje vidljiv kako mu se brzina postepeno smanjivala.

Na kraju, samo je jedva primetno njihanje odavalo da se još kreće i Pit se i protiv svoje volje strese osvrćući se ne bi li na površini okeana ugledao bilo šta što bi poremetilo monotono sivilo prizora koji se pružao svud unaokolo.

— Jesmo li stali? — prošputa konačno. — Šta ako su oni predaleko, Les?

Ninda mu rukom dotače rame, pokazujući u tamu malo levo od pravca kojim su se do maločas kretali.

Tama je na toj strani bila malo gušća nego na drugom

mestima. Napregnuvši pogled Pit primeti da su to zapravo dve mračne siluete. Bez oblika iako je jedna bila primetno veća od druge.

— To je to?

— To je to, ortak. Spreman?

— Savršeno. Daj moj zavežljaj...

Obojica su bili potpuno nagi, ako se ne računaju široki kožni opasači sa dugim noževima u koricama. Tabasko Pit imao je običan bovi-nož, dok bi za onaj za pojasom ninde sva ki muzej dao pravo bogatstvo onog trenutka kada bi eksperti potvrdili da se radi o japanskom vakizašiju, iskovanom pre više od tri stotine godina.

To, međutim, nije bilo sve. Opasac ninde skrivao je čitav arsenal minijaturnog, ali smrtonosnog oružja, od eksplozivnih kuglica do šurikena, tih užasnih šestokrakih zvezda kojima ninde pogađaju svoj cilj i na rastojanju od stotina kilometara. Šakeni, kratke strelice vrha oštrog poput vrha igle, bili su pričvršćeni u kožnim narukvicama navučenim na njegove zglavke, a slične »narukvice« imao je i oko članaka nogu, sa još nekoliko sitnih predmeta koji bi mu mogli zatrebati u operaciji pripremljenoj za ovu noć.

Tela, čak i kapci na očima bila su im premazana specijalnom tamnom masom koju morska voda ne rastvara. Ako budu oprezni, a to su umeli da budu, čak ni najpažljiviji osmatrač na palubi jednog od dva broda neće zapaziti njihovo bešumno približavanje...

Ali je do brodova odista ostajala gotovo čitava milja plivanja sa ne malim teretom eksploziva namenjenog njihovom uništenju. Težak posao, ali ne previše težak za dvojicu ljudi u vrhunskoj fizičkoj kondiciji koji su savršeno dobro umeli da procene svoje mogućnosti i odrede pravi tempo, svojstven plivačkim maratoncima.

Punom brzinom, ninda je mogao stići za nešto više od petnaest minuta, ali bi tada Pit zaostao daleko iza njega. Sem toga, nije bilo posebnog razloga za žurbu. Pretovar sanduka sa oružjem i municijom, Kranmerovog skupocenog tereta tek što je počeo i sada su u savršenoj tišini do njih dopirali škripa dizalica i potmula tutnjava njihovih motora.

Vrlo malo svetla, međutim. Onaj ko je u Kranmerovo ime vodio ovaj posao, znao je da zavede disciplinu među obe posade. Odsjaj koji je dopirao kroz otvore skladišta svedočio

je da je osvetljenje zaista svedeno na minimum.

Dva plivača zastadoše da predahnu u mračnom prostoru uz krmu većeg broda, tamo gde je bilo najmanje izgleda da ih neko slučajno opazi sa palube. Pit prihvati zavežljaj sa eksplozivom od ninđe i tiho zapliva prema boku drugog broda. Jednostavni plan nije zahtevao nikakve nove dogovore i on će narednih desetak minuta svog vremena posvetiti pričvršćivanju eksploziva specijalnim magnetnim trakama i postavljanju detonatora koji će moći da se aktivira satnim mehanizmom, kada njih dvojica budu na bezbednom rastojanju.

Mahnuvši mu rukom, ninđa bešumno zapliva oko krme, na leđima, tako da može posmatrati prostor nad sobom.

Iako je pred njim bio veliki prekookeanski teretni brod, znao je da na njemu nema mnogo članova posade i da su u ovom trenutku praktično svi zauzeti poslom oko prekrćavanja tereta. Sem osmatrača, ko me ni na pamet neće pasti da bi ovde, tridisetak milja od obale, brod mogao biti ugrožen od nekoga ko je do njega jednostavno doplivao.

Tanko uže od crne svile, sve do tada omotano ninđi oko po

jasa, polete naviše. Lesli je do bro odredio najpogodniji trenutak; tihi zveket metalnog te ga kojim je bio otežan bačeni kraj užeta priknula je škripa kрана koji je upravo u tom trenutku podizao mrežu ispunjenu gomilom sanduka iz skladišta manjeg broda.

Sačekao je ipak nekoliko trenutaka, da vidi hoće li biti kakve reakcije na palubi, a onda hitro počeo da se vere, oslanjajući se nogama o bok broda. Nije usporio kretanje do samog vrha, siguran da će ga njegova izoštrana čula na vreme upozoriti ako zapreti bilo kakva opasnost.

Pridržavajući se za uže omotano oko ograde, on oprezno osmotri deo palube pred sobom. Da, upravo onako kako je i očekivao čitava posada bila je koncentrasana u središtu, tamo gde je zjapio otvor glavnog skladišta, spreman da primi teret sa drugog broda.

Da li će glavni u ovoj operaciji biti tu ili na mostu?

U normalnim okolnostima bio bi na mostu, odakle se i pruža najbolji pogled. U mrklom mraku, međutim, sa pogašenim reflektorima, to mesto nema nikakvih prednosti. Prema tome..

Nečujan kao senka, osećajući da su ploče palube pod njego-

vim tabanima još tople od sunca kojem su bile izložene čitav dan, ninda je napredovao korak po korak.

Da, sada su se čuli i tihi glasovi ljudi. Čak i u dobro uhođanoj ekipi potrebno je da neko s vremena na vreme interveniše da ne bi došlo do nepotrebnih zastoja.

Skriven u senci nadgradnje koja se kao trospratna zgrada dizala nad njim, ninda izviri iza ugla. Vođu je uvek lako prepoznati u svakoj grupi. Oni uvek zauzmu karakterističan stav koji ih odaje...

Tamo je. Krupan čovek, širokih pleća, u crnoj kožnoj jakni sa podignutim okovratnikom. Raskoračen, sa rukama na bokovima. Zaista, tipičan stav, nadmoćan i arogantan...

Kako doći do njega?

Po jedan osmatrač sa puškom u rukama stoji na svakom boku broda i zuri u daljinu. Jedan će se svakako nalaziti i na mostu, iako će njegova pažnja prvenstveno biti usmerena prema pučini.

Još pet ili šest ljudi je u neposrednoj blizini, ali su oni zauzeti svojim poslom i koncentrisani samo na to. Proći će puno vremena pre nego što bilo koji od njih reaguje na bi

lo kakav stimulans sa druge strane.

Kao i uvek, ninda je doneo odluku munjevito, ali ne i brzopleto. Sve potrebne činjenice bile su tu, trebalo je samo naći najoptimalniji način da se postigne željeni cilj, a ninde su obučene da taj način pronađu gotovo u deliću sekunde oslanjajući se na iskustvo dugog stotinama godina koje se na usmeni način prenosi u svim školama ninducua.

Ne po prvi put jedan ninda našao se pred zadatkom da iz srca neprijateljskog tabora ukrađe protivničkog zapovednika Nema, u stvari, mnogo načina da se to izvede...

Jedna od eksplozivnih kuglica nađe se među njegovim prstim i on je u visokom luku baci naviše, tako da je njena putanja konačno dovede gotovo do samog pramca broda, više od stotinu jardi daleko.

Sekunda... sekunda i po.

U trenutku kada na pramcu blesnu narandžasto-žuti plamen, ninda je već bio u pokretu gotovo sklopljenih očiju. Prsak eksplozije i udarni talas od vrelog vazduha susreli su ga gotovo na polovini puta do cilja, toliko se brzo kretao.

Zaslepljeni iznenadnom eksplozijom, ljudi se baciše po

palubi, krijući lica. Svako ko godinama radi sa municijom i eksplozivom strepi od ovakvog trenutka. Svaki plamen je opasan, a u ovom deliću sekunde niko od njih nije mogao proceniti razmere eksplozije, očekujući, sa užasnom izvesnošću da plane čitav tovar pod njihovim nogama i zavitla ih visoko u mračno nebo...

Čovek u kožnoj jakni bacio se leđima okrenut pramcu i njegove oči, razrogačene od straha, ipak uhvatiše pokret nagog crnog tela u tami ispred njega. On otvori usta da vikne, još uvek ni sam ne znajući da li odista nešto vidi ili je to samo priviđenje izazvano malopredašnjim bleskom.

Prsti bose noge ninde nepogrešivo pogodiše vrh njegove brade i čovek se opusti na palubi, bez svesti. Odjek eksplozije još se odbijao od metalnog zida iza njega kada je ninda zgrabio nepokretno telo i bez napora ga zabacio na rame, trčeći nazad, prema krmi.

Bilo bi suviše očekivati da to baš niko na palubi neće opaziti. Čulo za opasnost, haragei čulo koje je kod svakog ninde razvijeno gotovo do savršenstva, upozori ga na stražara sa puškom levo od njega.

— Hej! — zaurla čovek, podižući oružje. — Neko je...

Upola izgovorenu reč prekinde šaken, čelična strelica koja mu se zari u grlo. Dobar pogodak, čak i za jednog nindu, jer nije lako gađati u punom trku, bez zadržavanja, sa teretom od gotovo dve stotine funti na ramenu. Puška zveknu o čelik palube i čovek piskavo vrisnu stežući obema rukama grlo iz koga šiknu mlaz krvi, gotovo potpuno crn u tami.

Još desetak koraka do ograde... osam... četiri...

Kao da u rukama ima dečju lutku od gume, ninda zavitla telo čoveka preko ograde, oslobađajući se tereta. Tabasko Pit je dole, spreman da ga dočeka. U ovom potezu i sreća mora odigrati izvesnu ulogu, jer pad sa palube velikog broda čak i u vodu, ponekad može da bude i veoma opasan.

Ninda se, međutim, nije mnogo uzbuđivao. Kriminalci ove vrste imaju devet života. Kao mačke.

Ili kao ninde...

Okrenuo se u mestu, pokazujući još jednom koliko savršenstvo i ekonomičnost pokreta može da postigne ljudsko telo. Već je hitao nazad, prema tamnim prilikama sa puškama u rukama koje su se zbu

njeno osvrtale tamo i ovamo tražeći neki cilj za svoje oružje.

Kao anđeo smrti, ninda poče svoju užasnu žetvu, utoliko strašnije što se sve to odigralo u gotovo grobnoj tišini.

Zamah oštricom vakizašija otvori utrobu čoveka koji mu se prvi našao na putu. Ovaj to i ne oseti, jer je udarac trajao jedva jedan stoti deo sekunde. Shvatio je šta se dogodilo tek kada je do mozga stigao signal bola i kada se, u pokušaju da umakne toj senci koja je naglo izronila iz tame, sapleo o meku, smrdljivu masu sopstvenih prosutih creva.

Zaurlao je, dugim prodornim krikom, prigušujući zvuk koji je časak kasnije dopro sa drugog mesta. Zvuk sličan onome koji se dobija kad sručiš čašu vode po tlu. Bila je to ponovo krv, čitav mlaz iz prerezanog grla sledeće žrtve koja je neefikasnim i sporim udarcem kundaka pokušala da pogodi senku kraj sebe.

— Svetlo! — zaurla neko. — Svetlo, Henk! Reflek...

Slobodna leva pesnica ninde sruči mu se u lice, mrveći nosnu kost i saterujući njene oštre komadiće, kao sačmu ispaljenu iz lovačke puške, u ranjivi ljudski mozak. Gotovo isto-

vremeno, koristeći energiju istog skoka, ninda vrhom noge pogodi sledećeg protivnika u pleksus, razarajući osetljivi splet nerava, mišiće i rebra ispod njih.

Rafal iz automatske puške na trenutak osvetli palubu, ali su hici bili ispaljeni u žurbi i strahu, daleko od senke koja je brzinom vihora sejala smrt oko sebe. Oštri vrh vakizašija pogodi strelca takvom silinom da je izbio na leđa i ninda na trenutak morade da zastane kako bi istrgao sečivo iz već omletavelog tela.

Taj pokret nije bio opasan, jer su se preostala trojica ljudi na palubi već bili razbežali. krijući se među senke opreme razbacane po palubi. Jedan nije stigao čak ni to da učini. Shvativši da mu se približava smrt, odlepio se od palube i sa vriskom užasa na usnama potražio spas u raskriljenom grotlu pred svojim nogama.

Gore, na mostu, blesnu reflektor, u času dok je još odjekivao malo potmulu zvuk lomljenja ljudskih kostiju o tvrdu podlogu. Zrak svetlosti kliču po prljavoj palubi, zadržavajući se na nepokretnim telima, lokvama krvi, svetlucajući u praznim, mrtvim očima.

Onoga koji ih je ubio više nije bilo tu. Nikakav pokret nije narušavao prizor pokolja...

*

* *

Daleko od brodova, gotovo pola milje, ninda na trenutak prestade da pliva kako bi se osvrnuo.

Zraci reflektora ludački su prelazili preko palube oba broda, opipavali mračnu površinu okeana, ponovo se vraćali natrag, kao nervozni prsti koji nikako ne nalaze ono što traže.

— Hej! — javi se prigušenim glasom Tabasko Pit. — Ovaj kućkin sin se osvestio!

— Taman na vreme da pripremi svoju priču za trenutak kad dođemo do čamca. Šta ni je u redu, Pite?

Znao je šta nije u redu, ali je taj razgovor bio namenjen zapravo ušima njihovog zarobljenika. On mora od početka shvatiti da ima posla sa ljudima koji se ne šale, da će sva ki pokušaj otpora biti kažnjen na strahovit način.

Ninda ispruži ruku sa vaki-zašijem i čovek promuklo kriknu, osetivši kako mu se hladan čelik zaniva pod kožu.

— Plivaj! — zapovedi Tabasko Pit oštro. — Tako! Hoću da oboriš rekord na sto jardi, proklet bio!

Koprcajući se i kašljući, nespretno u kožnoj jakni koju ni je uspeo da skine, zarobljenik je ipak postizao pristojnu brzinu iako se po njemu videlo da neće dugo moći da izdrži taj tempo.

— Koliko još vremena imamo? — upita Tabasko tihim glasom.

— Oko trideset sekundi. Ne brini, na dovoljnom smo rastojanju...

Kao i uvek, svetlost je bila brža od zvuka: dva snažna žućkasta bleska osvetlila su okean na milje unaokolo pre nego što je stigla potmula tutnjava, zajedno sa udarnim talasom koji se širio brže kroz vodu nego kroz vazduh.

Ipak, bili su na bezbednom rastojanju, kako je ninda i najavio. Dvostruka eksplozija dobro ih je protresla, ali bez ikakvih posledica. Ono što je došlo posle nje, međutim, bilo je mnogo opasnije.

Druga eksplozija, snažnija i moćnija, trajala je nekoliko desetina sekundi, podsećajući na tutnjavu groma, dok se aktivirao jedan po jedan sanduk eksploziva na oba smrtno oš-

tećena broda. Ovoga puta ble-sak nije bio tako jak, ali je zato kroz vodu do njihovih te-la dopro nimalo nežan udarac, tako da je zarobljenik čak vri-snuo od bola.

Površina okeana oko njih zašume, kao od iznenadnog tro-pskog pljuska. One najsitnije krhotine, odbačene najdalje eksplozijom, poslušno su se vraćale prema vodi vučene si-lom zemljine težje.

— Uhh — javi se Tabasko Pit. — Čoveče... ovo je bilo gadno!

Ninda još jednom prekide plivanje i oslušnu.

— Šta se dogodilo? — šapnu Pit, i sam upozoren tim postupkom svog prijatelja.

— Tiho...

Čelični Pitovi prsti stegoše se oko vrata zarobljenika u zn-ak upozorenja i ovaj se opusti na vodi, suviše iscrpljen da bi osetio previše olakšanja u tom kratkom predahu.

— Ja ne čujem ništa, Les...

— Ni ja.

— Hmm... haragei?

— Da, Neko je u blizini.

— Kod našeg čamca? Prok-lestvo!

Pit je reč »haragei« upotreb-ljavao kao i svaku drugu, iako je njeno značenje shvatao samo maglovito. »Čulo za opa-

snost«, rekao bi, možda, ako bi uopšte dozvolio sebi da sa nekim govori o jednoj od ve-likih tajni svog prijatelja, ni-nđe. Za njega je to bilo do-voljno objašnjenje, veština ko-ja im je mnogo puta dobro do-šla u opasnim situacijama.

Naravno, haragei je mnogo više od toga i neki tvrde da ima mnogo dodirnih tačaka sa telepatijom. Ninde su u stanju da osećaju čitavim telom, ne samo sa pet čula o kojima se obično govori. I ne samo to: svaki ninda živi u potpunom jedinstvu sa svojom okolinom tako da nije nikakvo čudo što je osetljiv čak i za najmanje promene u njoj...

Kao sada, na primer...

Obična ljudska čula ne bi mogla ništa čak ni da naslute u potpunoj tami i mrtvoj tiši-ni površine okeana, nenarušene čak ni daškom vetra. A opet...

Nešto... nešto nije bilo u re-du...

— Pite, ostani tu sa našim prijateljem.

— Uff... bojim se da će nam biti jako dosadno samima.

— Neće trajati dugo.

— O kej...

Samo toliko. Dve-tri reči, sa svim dovoljno da se oni razu-meju. To je moguće samo kod ljudi koji poštuju i vole jedan

drugoga. Bez obzira što je jedan od njih stvorenje po imenu ninda.

Umesto pravo prema napuštenu čamcu, ninda zapliva duž luka koji će ga na svom kraju dovesti do cilja iz sasvim drugog pravca. Plivao je fantastično brzo i fantastično tiho, pod površinom vode, izlazeći samo svakih stotinak jardi da udahne i pažljivo oslušne.

Da. Čamac je još tamo gde su ga i ostavili. Ali...

Čak i za njegovo izoštreno čulo vida tama je bila suviše duboka da bi sa sigurnošću mogao tvrditi kako se nije prevario. Ipak, nešto nije bilo u redu sa siluetom čamca, jedva vidljivom na tamnoj pozadini.

Još pedesetak jardi plivanja i on ponovo izroni. Da, sada se već bolje videlo.

Neposredno uz njihov, stajac je još jedan čamac, nešto kraći i niži, ali i brži, sudeći bar po silueti. Neko je izveo isti trik kao i oni, nečujno se približivši dok su on i Pit bili zauzeti na drugoj strani.

Ko?

Policija? Obalska straža? Krannerovi ljudi? Neko sasvim treći?

On se prepusti talasima, ležeći na leđima i dišući duboko i bešumno. Ispunjavao je krv

kiseonikom koji će mu omogućiti dugo plivanje pod vodom i mnogo energije u istom onom trenutku kada izroni. Jer, ta energija može mu biti potrebna odmah, za borbu na život i smrt.

Haragei se nikada nije varao. Tamo, na stotinu jardi pred njim, nalazio se protivnik koji je opasniji nego obično...

Ispraznivši poslednji put pluća, ninda zaroni. Duboko. Ma ko da se nalazi na drugom čamcu, zna da će oni koje čekaju doći plivajući i pažljivo će osmatrati površinu okeana oko sebe.

Gledana sa dubine na kojoj se našao, površina okena izgledala je kao ogledalo u potpuno mračnoj prostoriji, ali se čak i na takvoj pozadini jasno videla dvostruka crna mrlja, odraz dva čamca nad njim.

Prepustio se vodi da ga polako izdigne ka površini, osmatrajući pažljivo ivice oba čamca.

Da, oni ga čekaju na onoj strani na kojoj su se nalazili brodovi pre nego što su njihovi zadimljeni ostaci nestali u vodama okeana. Dve vitke senke, dve puščane cevi, vreba ju tamo nad bokom čamca.

Izronio je na suprotnoj strani, pridržavajući se prstima za klizavi bok. Samo su mu usta nos i oči izašli na površinu i on ostade nepomičan nekoliko trenutaka gutajući čist vazduh i skupljajući novu energiju za borbu.

Iznenadiće ih, sada je znao...

Ispružio je prste leve ruke i uhvatio se za ivicu čamca, naprežući mišiće da se izvuče na više i proviri na palubu. Još koji palac i...

HARAGEI!

Onaj ko mu je postavio za sedu znao je svoj posao. I ne samo to.

Znao je da pred njim NIJE običan protivnik!

Neko je veoma strpljivo, strpljivo gotovo kao ninda, sve vreme ležao na palubi i vrebao svoj trenutak, držeći prst na obaraču puške položene po dascima. U času kada je glava ninde izronila nad ivicu, čamca, on je povukao obarač...

Haragei je spasao nindu, po ko zna koji put povio se, vođen instinktom koji je pokrenuo njegove mišiće pre nego što je do mozga mogao stići signal da preči opasnost. Rafal je kao vreo vetar prohujao nad njegovom glavom i on oseća kako mu je kosu na jedan

užasno kratki trenutak dotakla olovna ruka smrti.

Instinkt ga je vukao dalje još niže u zaklon mračne vode, ali je to bio običan, ljudski instinkt samoodržanja. Ninde su obučene da postupaju drukčije, prkoseći najjačem od svih instinkta.

Očekujući da će ninda pokušati da umakne, njegov protivnik podigao se na koleno i nagnuo napred, obarajući cev puške kako bi mogao poslati novi rafal u vodu.

Umesto naniže, ninda se snažnim trzajem nogu bacio na više, ispružajući ruku sa spremnim vakizašijem. Promašivši za dlaku cev puške, oštri vrh zari se u oko protivnika u tamnoj odeći, veoma sličnoj kostimu ninde, baci ga unazad, donoseći smrt još pre nego što su izvijena leđa dotakla daske palube.

Blesak vatre iz dve cevi upozori ga da sa suprotne strane čamca stižu novi glasnici smrti i on ovoga puta dopusti sopstvenoj težini da ga odvuče naniže, obrćući se u vodi kako bi zaronio pod sam čamac. Sada će se pojaviti na drugoj strani, spreman da ih iznenadi.

To je jedan od razloga zbog kojih su ninde u prednosti u svakoj borbi, pa čak i kada se

nađu u brižljivo postavljenoj zamci. Delati instinktivno, kretati se, napadati, činiti ono što protivnik ni u kom slučaju ne očekuje. Sve to zvuči veoma jednostavno, ali samo ninde znaju koliko je godina teške obuke uloženo da bi se postigla takva brzina nepredvidivih reakcija.

Izranjajući u blizini krme, ninda je u levoj ruci već imao šuniken, spreman da pogodi prvu pokretnu senku koju njegove oči ugledaju. Međutim...

Još jednom, njegovi protivnici postupili su neortodoksno, naglo se povlačeći iz borbe u trenutku kada su shvatili da njihov vešto smišljeni plan ne funkcioniše onako kako je zamišljen.

Upravo onako kako bi i sam ninda učinio na njihovom mestu!

Dve senke bile su već na palubi drugog, manjeg čamca, stigavši tamo odvažnim, vratomnim skokom preko nekoliko stopa mračne vode. Time su dobili dragoceni predah, vreme za razmišljanje, nekoliko sekundi u kojima će moći da procene šta se događa i smisle nešto novo, efikasnije i opasnije po nindu.

Ne sme im dati toliko vre-

mena. Mora napasti, odmah, pre nego...

Ali su njegovi protivnici delovali kao izvanredno uigrana ekipa. Mlaz svetlosti iz do tada nevidljivog reflektora potraži njegovu glavu na površini, a snažni motor zaurla u gotovo istom trenutku, odvajajući čame jedan od drugog.

Rafali... kao šibe kojima neko gnevno božanstvo kažnjava okean što pred njim krije njegovog najvećeg neprijatelja.

Još jednom ninda zaroni duboko, nastojeći da pod vodom promeni smer i pokuša da dostigne protivnički čamac, da zavitla za njim eksplozivnu kuglicu pre nego što rastojanje postane preveliko za to.

Ne... prekasno...

Poskakujući, čamac je već lebdio po površini, ostavljajući za sobom širok zapenjen trag. I, da bi stvar, bila gora, junio je pravo prema Tabasko Pitu i njihovom zarobljeniku!

Ponovo plamići iz cevi automatskih pušaka na palubi. Ponovo prasak biča po sada uznemirenoj površini okeana...

Sa nekoliko zamaha ruku, ninda dopliva do čamca i bez napora se uzvera na palubu. Haragei je govorio da više nema nikakve opasnosti. Možda, ako Pit uskoro stigne do nje-

ga, imaju neke izgleda da stignu drugi čamac, iako je on brz, veoma brz...

Neko je plivao prema njemu, lagano, bez žurbe, kao da se brčka u bazenu.

— Pite?

— Da, ja sam... Do đavola!

— Šta se dogodilo sa zarobljenikom?

Pit na trenutak zastade da predahne, držeći se rukama za ivicu čamca i prikupljajući snagu da se izvuče na palubu. Voda mu je sa duge kose tekla niz lice i ramena i on nestrpljivo odmahnu glavom da je otrese.

— Gotov! — reče. — Nije zaronio kad su počeli da pucaju. Valjda je mislio da će u onom mraku prepoznati da je njihov. Kad samo pomislim da je sve ovo plivanje bilo uzaludno...

— Pa i nije baš — osmehnu se ninda, pomažući mu da izađe na palubu. — Uništili smo brodove sa tovarom, a to je, samo po sebi, gadan udarac za Kranmera. Sem toga, jednog sam sredio.

— Vidim... Hmm, baš me zanima sa kakvom vrstom dripaca ovoga puta imamo posla. Hej, do đavola!

— Šta se dogodilo?

Pit se promuklo nasmeja.

— Sećaš se, uvek sam govorio da nisi nikakav džentlmen, Les. A sada imam i opipljiv dokaz za to!

— Dokaz? Kakav dokaz?

— Vrlo zgodan... nisi ni primetio, ortak, da si ubio... jednu ženu!

*
* *

— Meni je to od početka bilo sumnjivo — nasmeja se Sumiko. — U ovom poslu je suviše žena, nisi to primetio, Les?

— Ne. Nadam se da ne misliš na sebe, bar ovoga puta?

— Ne, ne mislim na sebe. Pogledaj ove isečke.

— Celu tu gomilu? Ići će mnogo brže ako mi kažeš šta si ovoga puta iskopala iz njih.

Devojka zavrte glavom, nastojeći da načini strogo lice, ali su joj oči i dalje sijale.

— Samo pročitaj — reče. — I smatraj to za neku vrstu kazne za onu plavokosu i prsatu uštvu, Barbaru En Vesli!

Nasmešivši se, ninda poče da pregleda gomilu isečaka iz novina, uredno složenu na stolu između njih dvoje. Bilo je tu listova iz gotovo čitave zapadne polovine Sjedinjenih Država, primeti zainteresovano.

— Hmmm... po tebi, među svim ovim ubistvima postoji neka veza?

— Sasvim sigurno. Pitam se samo da li ćeš uspeti da je otkriješ, Les!

— Vrlo verovatno. Poznati gangster, ubijen u kockarnici u Las Vegasu... poslovni čovek, hotel u Renou... još jedan poslovni čovek u Los Angelesu... visoki oficir kopnene vojske, San Dijega... Moglo bi se dogoditi, recimo, da su svi oni bili umešani u neki prljav posao i da neko sistematski likvidira konkurenciju.

— Vrlo si blizu. Još samo da mi kažeš i ko!

Bila je ovo jedna od retkih prilika kada je ženska intuicija Sumiko trijumfovala nad veštinom ninđe i ona je želela da iskoristi svoj trijumf do kraja.

— Da li je neki od ovih slučajeva rešen?

— Nijedan. Ubica — ili ubice — ostali su nepoznati, Les. Ništa novo, naravno.

— U redu — nasmeja se ninđa. — Predajem se! Šta si otkrila?

— Pogledaj najpre datume kada su se ubistva dogodila.

— To sam već pogledao. Oko tri meseca između prvog i poslednjeg, nikakve pravilnosti u rasporedu. Zašto?

— Divno. A sada pogledaj ovu drugu gomilu isečaka ovde.

Na drugoj gomili bili su isečci sa stranica listova koji obično ne privlače pažnju: oglasi, reklamne poruke, vodiči kroz gradove u kojima novine izlaze, repertoari pozorišta, bioskopa i noćnih klubova.

— Hmmm... Neka sam proklet!

— Najzad! — podrugljivo se nasmeja devojka. — Ponekad se zapitam čemu vas, nesposobne muškarce, uopšte uče u tim školama za ninđe!

— Prvo i prvo, uče nas da su žene bića drugog reda i da ih treba tolerisati samo kao sluškinje ili objekte za zadovoljavanje seksualnih potreba. Zato, devojčice, pripazi na svoje ponašanje, inače ću morati da obnovim neke od tih lekcija!

Nasmejali su se, kao dvoje običnih mladih ljudi koji peckaju jedno drugo kako bi samo pokazali snagu svoje ljubavi. Niko ne bi mogao naslutiti, gledajući ih, da zapravo govore o ubijanju.

— Sve se uklapa, Les — reče potpuno drukčijim tonom Sumiko. — U trenutku kada se dogodilo neko od tih ubistava, u jednom od noćnih lokala u gradu nastupala je baletska grupa »Seksi siks«.

»Seksi šestorka«? — zamišljeno ponovi Leslie. — Strip tiz?

— Da, ali vrhunski. Ženske su zaista dobre, ne samo što dobro izgledaju, tako mi bar tvrde stručnjaci koje sam konsultovala. Pozvala sam i njihovog agenta, predstavljajući se kao sekretarica vlasnika noćnog kluba u San Francisku. I cena im je lepa, skoro kao i one.

— Nemoj mi reći da si nabavila i fotografije?

Ona mu preko stola dobaci poveću fasciklu, sve do tada vešto skrivenu iza nje.

— Pogledaj sam — reče. — To je reklamni materijal, dopašće ti se.

Čitava serija fotografija prikazivala je nekoliko najatraktivnijih tačaka grupe »Seksi siks« i Leslie klimnu glavom, čutke priznajući da su zaista dobre. I strip-tiz može biti umetnost, a u ovom slučaju to je odista bio.

Mnogo više od lepih tela šest žena na slikama, ipak su ga privukla njihova lica.

Naročito ona dva koja je već poznavao.

Barbara En Vesli i devojka koju je sinoć ubio, nasred okeana, tridesetak milja od obale.

— Mojra Mening — reče zamišljeno. — Tako se zvala, pod

uslovom da joj to nije umetničko ime. U pravu si, devojčice, sve sada izgleda potpuno drukčije...

— Rekla sam ti. Suviše žena u ovom poslu!

— Tako je. Kad malo bolje razmislim, i one druge dve prilike u crnom mogle bi biti ženske. Video sam ih samo na kratko, istina, ali me je neprestano progonila pomisao na taj trenutak. Znaš već ono neobjašnjivo osećanje da nešto nije u redu, a nikako ne možeš da otkriješ šta.

— Kako da ne! Progoni me od časa kada si mi ispričao šta se dogodilo sa tom rasnom plavušom. Les, nemoj potcenjivati žene kao protivnike.

— Ni slučajno! — osmehnu se on, dotičući joj rukom obraz. — Ipak, ti si jedina žena na ovoj planeti koju nikada ne bih pozeleo kao protivnika, znaš.

— A šta kažeš na ovu damu ovde?

Oboje su proučavali fotografiju žene čije je lice, osim blistave lepote, pokazivalo i crtu odlučnosti i arogancije. Visoka i snažno građena, sa telom koje može da zaludi svakog muškarca, crvenom kosom i svetlim tenom riđokose, sa ogromnim

očima i punim usnama. Ne suviše mlada, ali nipošto stara.

I vrlo inteligentna. Fotograf koji je izradio ovu sliku znao je svoj posao.

— Dajana Gunarsen — tiho reče Lesli. — Prava veštica, to se odmah vidi.

— Ona je vođa, Les. I da ne piše u reklamnom tekstu, odmah bi se videlo.

— Da. Pogledaj i ovo lice. Naizgled hladna kao led, ali iza očiju i te platinaste kose se krije pravi vulkan. Derdra Morison. Posle Gunarsenove, ona deluje najopasnije.

— A smeđokosa? Lois Hanesman, tako piše da se zove.

— Da, i ona. Ove preostale tri izgledaju dosta obično, ako ne računaš to što su — ili su bile — prave lepotice. Neverovatno, zaista? Ko bi rekao da gleda grupu plaćenih ubica kad pogleda ovu fotografiju!

— Tačno. Odabrale su gotovo savršenu kamuflažu. Zgodne ženske na podijumu su poslednje u koje će neko posumnjati ako dođe do ubistva, a posao kojim se bave zahteva da obilaze čitavu zemlju, tako da ni to ne izaziva sumnju. Les...

— Da?

— Uzbuduje li te pogled na ove slike?

— Ne. Uzbuduje me jedino pogled na tu tvoju haljinu koja se neprestano otvara.

— To znam. A ti znaj da se ona ne otvara slučajno, jer ja tražim način da se nekako suprotstavim ovim lepoticama. Da li bi te uzbudilo kada bi ih video na podijumu?

— Ne znam. Tek treba da ih vidim na podijumu, devojčice — osmehnu se ninda.

— To bar nije problem.

— Je li? Nastupaju negde većeras?

— Ne, ali sam od njihovog agenta dobila i video-kasetu sa jednom od tačaka »Seksi šestorke«. Želiš da je vidiš?

— Da li želim? Devojčice, ti znaš da je »upoznaj svog protivnika« jedno od osnovnih pravila ninducia!

— Znam. Tvoja nesreća je u tome što su tvoji protivnici do sada isključivo bili gangsteri odvratnih njuški ili sumo-rvači od po tri stotine funti. Pogledaj ovo...

I kaseta je bila snimljena profesionalno, uspevajući da potpuno dočara onu atmosferu na petosti i iščekivanja koju mogu da ostvare samo najbolji i najskuplji noćni klubovi pred nastup svojih zvezda. Što se same tačke tiče, njen scenario i koreografija bili su bolji od svega

što je do tada Lesli video, bilo gde u svetu.

Sve je počelo raznobojnim svetlima koja su plesala po praznom podijumu, sledeći uzbudljivi ritam disko-muzike, obogaćene tonskim efektima. Iznenada, u jednom od svetlosnih krugova pojavila se figura žene, kao da je iznikla iz poda. Trenutak kasnije tu je bila i druga, treća... sve dok svih šest nisu formirale figuru nalik cvetu raznobojnih latica.

Uz naglu promenu ritma muzike, one su se razdvojile, otkrivajući da su u međuvremenu, nekom čarolijom, ostale bez svojih ionako minijaturenih kostima, samo u gaćicama koje su se jedva smele tako nazvati.

Tačka je trajala duže nego što obično traje strip-tiz, ali su one to sebi smele dozvoliti. Zaljubljenost, izmene pogleda, prvi dodir, čežnja za muškarcem, sve to su one majstorski prikazale u pet ili šest minuta programa, i to bez ijednog jedinog muškarca na sceni.

Lesli se nasmeši. Ovo je bila odlična predstava, ali za ozbiljnu scenu, ne za noćni klub. Pre ili kasnije, akcija mora postati konkretnija...

Da!

Pored njega, i sama fascinirana, Sumiko šumno uzdahnu.

Možda je to bila samo igra svetlosti, ali je muškarac kome se kroz poluprozirni zastor videla samo siluetu izgledao je kao džin. Šest ženskih tela sukobilo se pred tom pregradom, boreći se koja će pre doći do njega, dok je on mirno stajao pokrećući samo kukove u ritmu muzike i šireći ruke kao da poziva.

One se naglo razdvojiše, još uvek tražeći put do njega. Igrač se lagano okretao, sve dok mu svetlo nije došlo sa strane. Da, od ovog trenutka odista je počinjala prava akcija, jer je oštra senka pokazivala strahovitu erekciju koja je morala izazvati uzdahe u publici. I kod muškaraca i kod žena.

— Les... da li je ovo odista moguće? — šapnu Sumiko, tražeći njegovu ruku prstima mokrim od znoja.

— Ne znam, devojčice. Zainteresovana?

— Smešno, zar ne? Ali... jesam! Ne samo zbog te užasne ogromne stvari, znaš, nego... zbog svega. Ples... muzika... sve to izaziva želju u meni.

— Da. Izvanredna tačka. Pogledaj...

Jedna od žena, sudeći po izgledu upravo Barbara En Vesli, prva se nekako našla iza zastora i bacila na muškarca kao ti-

grica. On je prihvatio i odvojio od poda, šireći joj noge, dižući joj zadnjicu sve više, dok se ona izvijala naniže, pružajući ruke prema podu i isturajući grudi.

Senka nije mogla pokazati da li je muškarac zaista prodro u nju ili je to bilo samo optička varka, ali je Lesli imao utisak da jeste, sudeći bar po drhtanju koji je prošao telom žene. Nije to trajalo dugo, jer se umešalo i ostalih pet igračica, smenjajući se u stavovima od kojih je svaki bio smeliji i uzbudljiviji od prethodnog, sve dok muzika nije dostigla bučni vrhunac i naglo se prekinula u trenutku kada su se pogasila i sva svetla na podijumu.

— Les...

On je već zbacivao svoj ki-
mono, pokazujući čvrsto i mišićavo telo. Ruke mu skliznuše niz ramena devojke, zbacujući haljinu sa njih. Među njegovim usnama bradavice su joj bile napete i tvrde, slatke od uzbudjenja koje joj je prožimalo telo.

Igrom slučaja, našli su se u položaju kojim je i počeo najvatreniji deo tačke »Seksi šestorke«. Duga crna kosa devojke dotakla je pod, a on se snažno zario u nju, izazivajući tihi vrišak bola i zadovoljstva.

Nisu dugo ostali tako. Pružajući ruke, on joj pomože da se ispravi, da mu obavije ruke oko vrata i priljubi se ponovo grudima uz njegove usne, očajnički vrteći kukovima u želji da što pre dođe do vrhunca, da ugasi požar koji je uzbudljiva tačka zapalila u njoj.

Pali su na pod, izmešanih udova, zasipajući poljupcima je dno drugo. Sumiko se našla nad telom svog partnera, a onda potonula do kraja, sa novim uzvikom uživanja. Podigla je ruke i zabacila ih unazad, iza glave, osećajući kako joj dve vrele šake stežu grudi, šireći talase toplote po čitavom telu.

Oboje su dobro znali kada će doći dugo željeni trenutak, njihova tela poznavala su jedno drugo...

Kao plima, nezadrživo, šokovi njihovih tela pomešase se u trenutku koji je bio tako užasno dug, i opet, tako užasno kratak. Za oboje...

Telefon je zvonio. Možda i dugo pre nego što su ga čuli.

Sumiko ga zadrža pokretom ruke.

— Ne — šapnu. — Ja ću...

Vratila se, naga i divna samo nekoliko trenutaka kasnije. Sa zagonetnim osmehom na usnama.

— Pit — reče. — Večeras ima zakazan sastanak sa dve strašno uzbudljive ženske. Potrebna mu je tvoja pomoć.

— Nije valjda...

Ona klimnu glavom.

— Opis se slaže. Dobićeš priliku da izbliza upознаš još dve članice »Seksi šestorke«, Les...

* * *

Čak i ogromna prilika Tabasko Pita delovala je sitno i neupadljivo u poređenju sa dvostrukim bleskom ženske lepote za istim stolom u separeu restorana »Antonio«, srećno izdvojenim tako da ipak ne privuče previše pažnje.

Lesli zastade na ulazu u separe, svestan pogleda kojima su ga ošinule dve žene. Osmehnuo se, staloženo, dopuštajući da ga Dajana Gunarsen i Lois Haneman dobro pogledaju pre nego što je prišao stolu i učtivo se naklonio.

Njegov dolazak Pit je pozdravio sa vidnim olakšanjem na licu. Ne zato što nije navikao na društvo lepih žena, njih je uvek bilo u Pitovoj blizini. Ove dve, međutim, nisu spadale u njemu poznatu klasu praznoglavih lepotica, jer su bile

ne samo inteligente već i veoma opasne.

»Poziv Dajane Gunarsen predstavlja neku vrstu pokušaja primirja«, pomisli ninda, razmenjujući prazne reči sa ženama dok ih je Pit predstavljao. »Baš da vidimo da li će pokušati da me prevare ili će otkriti karte i priznati da su pokušale dva puta da me likvidiraju!«

Kada se piće konačno našlo na stolu i preljubazni konobar povukao povlačeći zavesu za sobom, Di Gunarsen uzdahnu i klimnu glavom svojoj prijateljici.

— U redu — reče glasom koji je pokazivao savršenu kontrolu. — Možemo da prestanemo sa ovim glupostima, Lois i pređemo na stvar. Mister Eldridž, verovatno ste svesni da ovaj sastanak nije nimalo slučajan?

— Potpuno — ninda se osmehnu. — Čim me je Pit obavestio da želite sastanak sa njim i njegovim prijateljem, bilo mi je jasno da ovoga puta neće biti pokušaja zavođenja, kao sa Baromom En Vesli.

Znao je da se dopada obema iako je, činilo mu se, u pogledu Lois Haneman bilo mnogo manje želje nego kod druge žene. Svesno je koristio tu činjenicu, isto onako svesno kao što

su i one koristile svoju lepotu da bi postigle ono što žele.

— Ono kod Barbare En nije bila naša greška — reče Di Gurnarsen. — Naš klijent je bio nestrpljiv i hteo je da reši problem na svoj način. Znamo već kako se to završilo.

— A ko je bio nestrpljiv pri sledećem susretu?

— To je već potpuno moja greška, Eldridž. Verovala sam da te možemo iznenaditi i iskoristila sam te proklete brodove kao mamac. Trebalo je da znam da neće uspeti.

— Svi mi grešimo. Ponekad. Kako je reagovao Kranmer?

— Čovek koji je sebe obavio onolikim salom morao bi voditi više računa o svom krvnom pritisku — osmehnu se Lois. — Malo je nedostajalo da nam umre pred nogama... što, uostalom, ne bi bila naročita šteta.

— Ne čudi me — isceri se Pit. — Koliko ga je koštao naš mali izlet? Milion dolara, dva?

— Više nego što je sebi mogao da dozvoli u ovom trenutku — odvrati Di. — Njegova pozicija u svetu trgovine oružjem postala je veoma nesigurna.

— I zato mi nudi pregovore zar ne? — upita ninda tiho.

— Ne. I to je jedna od mojih ideja. Od onih koje uspevaju nadam se.

Lesli se zaveli na stolici, proučavajući lice žene. Ona mu sme lo uzvratiti pogled.

— Da čujem?

— Udarac Kranmeru istovremeno je bio i udarac za moju ekipu, Eldridž. Ne samo zato što smo izgubili jednu od nas, već i što se prvi put dogodilo da ne izvršimo ono što smo obećali da ćemo učiniti. U našem poslu takve stvari se ne opraštaju.

— Pa?

— Mislim da još nije prekasno da postignemo neku vrstu sporazuma. Kranmer je najpre urlao kao mahnit, ali je na kraju popustio, uviđajući da je to jedini izlaz za sve nas. Ukratko: prekid neprijateljstava u zamenu za informacije o Kranmerovim poslovnim prijateljima. Ovo što se do sada dogodilo, dogodilo se; Kranmer neće čak insistirati ni na vraćanju novca uzetog iz »Grem-lina«.

— Zgodna ideja — osmehnu se Pit. — Kranmer se oslobađa konkurencije, nama ostaje lova. A šta je s vama, lepotice?

— I mi dobijamo nešto od Kranmera, pošto će osnovni uslov iz ugovora biti ispunjen.

Kranmera niko više neće progoniti. Dakle?

Lesli se nasmeja.

— Zvuči privlačno. Ne vidim međutim, da tu mi dobijamo nešto što već nije u našim škama. Kranmeru neće uspevati još dugo da se izvlači i mislim da već oseća kako mu se omča steže oko vrata.

— Varaš se, Eldridž.

— Za Kranmera? Ne. On je praktično mrtav čovek.

— Nije više Kranmer u pitanju, već tvoja tajna.

Na svom mestu, Pit se ukrući, tražeći pogledom Lesliejeve oči.

Kako je bilo moguće da je ta žena, ta paklena žena, uspela da otkrije tajnu za koju su znali samo njih troje na čitavom svetu?

Lice ninde, međutim, ostade mirno. Osmehnuvši se, on podiže svoju čašu da nazdravi Di Gunarsen.

— To je — reče — već mnogo teži argument. Koliko njih zna za to?

— Samo nas pet — suvo odvrati Di. — Kranmer ne.

— To je dobro.

— Da. Nije lako uništiti nas pet, Eldridž. Ne sumnjam da je to prva pomisao koja ti je pala na pamet.

— Svakako.

Još jednom njihovi se pogledi sukobiše. Tabasko Pit i Lois, i sami izuzetno snažne ličnosti, instinktivno se odmakoshe od stola nad kojim je napetost neprestano rasla. Ovo što se pred njima događalo bio je dvo-boj divova, dve jake volje, dvo-je ljudi potpuno svesnih svih svojih moći.

— Znam dosta o nindama — vrlo tiho reče Di — i preduzela sam mere predostrožnosti. Ako Lois i ja ovde umremo, ne će proći ni sat, a čitav svet doznaće ko je prvi Amerikanac koji je ikada izašao iz jedne od tajnih škola ninducia.

— To ne bi bila naročito velika uteha za tebe, zar ne?

— Ne, ne bi. I zato se nadam da si već odbacio tu pomisao od sebe.

— Tačno. Rizik je prevelik.

— Znači li to da si prihvatio moju ponudu?

— Još ne. Kakve garancije imam da će moja tajna ostati skrivena?

Žena se nadmoćno osmehnu.

— Nikakve. Kao što ni mi nećemo imati garancije da nas nećeš pobiti, jednu po jednu, kada čitava ova gužva prođe.

Razgovor na trenutak preki-de dolazak konobara koji stiže za novom turom pića i ogromnim jelovnicima. Naručivanje

je oduzelo prilično vremena; sa izuzetkom Tabasko Pita koji je više od svega voleo jednostavnu hranu i jako australijsko pivo, ostali za stolom bili su gurmani koji su umeli da cene pikantna jela i dobra vina.

— Dakle? — ponovi svoje pitanje Di kada su ponovo ostali sami.

Lesli se osmehnu i sleže ramenima.

— Nikada nisam mogao da odolim ženskom šarmu — reče — a naročito kada predstavlja samo ukras na jednom planu koji mi se čini prihvatljivim... Pite, šta ti kažeš na ovo?

— Ne znam, do đavola! U stvari, zašto smo se mi okomili baš na tog bednog Kranmera? Ima bar još stotinu momaka na ovom svetu koji su sposobniji trgovci oružjem od njega!

— Tačno. Njegova nesreća bila je u tome što lošije od drugih ume da zametne svoje tragove.

— A sreća što je umeo da odabere prave saradnike da ga izvuku iz nevolje — nasmeja se Pit, drsko zureći u izrez haljine Lois Haneman. Svesna toga, ona mu se hladno osmehnu, ne pokazujući ni traga uzbuđenja.

»Ova Di Gunarsen je fantastična žena«, pomisli ninda, uži-

vajući u zaista neobičnoj, zreloj lepoti riđokose. »Da je sobom povelala bilo koju drugu iz ekipe, bila bi to očigledna provokacija i pokušaj da nas opčine svojom lepotom. Lois je verovatno lezbijka i muškarci je ne privlače, iako ona privlači njih kao plamen sveće moljce. Pit ne skida pogled sa nje već pola sata, iako mu ona ne daje nikakvog povoda za to. Da, zaista majstorski potez, Di Gunarsen, potez koji treba da me ubedi kako ovoga puta igraš otvorenim kartama!«

Krupne zelene oči na trenutak ga ipak privukoše i on pokuša u njima da otkrije kakva je zapravo žena Di Gunarsen. Ninde moraju biti odlični poznavaoči ljudi, ali je ono što je iza dekorativne fasade zaista bila Di neprestano je izmicalo Lesliju.

Čega je sve bilo u tom pogledu? Proračunatosti, svakako... malo straha... i...

I želje. Potiskivane, obuzdane, ali ipak želje...

Osmehnuvši se, on se posveti jelu ispred sebe, prikrivajući svoje misli.

»Ne, ne smem joj verovati, ma koliko njena ponuda zvučala privlačno. U pravu je kad misli da mi Kranmer nije mnogo zanimljiviji od bilo kog dru-

gog trgovca smrću, ali bi trebalo da zna da ninde nikada ne odustaju kada jednom krenu nečijim tragom. Čudno... baš me zanima kako je otkrila da sam ninda?»

— Di — reče iznenada, koristeći nadimak koji je čuo od Lois. — Kako si otkrila moju tajnu?

— Neka to ostane moja tajna — odmahnu žena glavom.

— Bila si nekada u Japanu?

— Prilično dugo, ali neću da govorim o tome.

Iskapivši još jednu kriglu izvrsnog australijskog pita, Pit odlučio da malo ubrza stvar koja se, sve do sada, očigledno nije razvijala onako kako je on zamislio. Sastanak sa dve izuzetno lepe žene, ma koliko da je poslovno izgledao, mogao se završiti na samo jedan način.

— Hej! — reče preglasno. — Dosta je bilo tih zagonetnih reči i pogleda, vas dvoje! Ako smo već dogovorili da sarađujemo možemo ovu noć i završiti na neki lepši način, do đavola!

— Na primer? — pogled Lois Haneman samo je na površini bio zainteresovan.

— Na primer? — Pit se drsko isceri. — Čuo sam da ste vas dve nešto najbolje što se može videti bilo gde na Zapadnoj o-

bali. Šta kažete na malu privatnu zabavu učetvoro na kojoj biste nam pokazali nešto iz svog repertoara? Znam jedan mali motel u Ouklendu, gde...

Di Gunarsen je gledala u Leslija.

— Eldridž?

On se osmehnu.

— Žao mi je, ali bojim se da nas je ovde troje — ili bar dvoje — koje Pitova zamisao ne privlači. Da li je tako, Lois?

Ona dunu dim iz cigarete prema njemu, sa bledim osmehom.

— Ne obazirite se na mene — reče hladno. — Ako ste vi ostali raspoloženi, ja neću da vam kvarim zabavu. Tvoj prijatelj je zgodan momak. Ko zna, možda me vrati među onu većinu žena koje više vole muškarce.

Ono što je pročitala u očima ninde bilo je sasvim dovoljno Di Gunarsen.

— Ne — reče meko, polazući šaku na ogromni Pitov dlan. — Drugi put, Pite... kada svi mi budemo malo bolje raspoloženi nego sad...

Ustala je, ponosna i prava kao kraljica. Gaseći cigaretu i Lois učini isto. Oba muškarca takođe ustadoše.

— Laku noć — reče mirno Di. — A što se našeg dogovora tiče, Eldridž, bićemo u vezi.

verujem da ću uskoro moći da zakažem sastanak sa Kranmerom na kojem ćeš moći da doznaš od njega sve što te zanima...

Pit je dugo gledao u zavesu iza koje su nestale, zaboravljajući čak i da se vrati na svoju stolicu.

— Auuh! — reče pružajući ruku prema svom pivu. — Čoveče... već sada ne verujem samom sebi da sam proveo skoro pun sat sa dve tako zgodne ženske!

— I opasne.

— Šta?

— Zgodne i opasne — ponovi ninda, paleći cigaretu. — Ti kao da zaboravljaš: njih dve su profesionalne ubice, Pite.

— Pa šta s tim? Misliš da su zbog toga lošije u krevetu?

— Ne sumnjam da su dobre čak i Lois. Međutim... ako već mogu da biram, radije bih proveo noć sa zmijom zvečarkom nego sa bilo kojom od njih dve!

* * *

Gusta crna svila nije šuštalala kada se leđima oslonio na vitki čelični nosač, stapajući se s njim, nestajući u izukrštanim senkama koje je tek završena čelična konstrukcija nove viso-

ke zgrade bacala po tlu i okolnim građevinama.

Kostim ninde, usavršavan ve kovima, još uvek je bio ono najbolje što može obući čovek koji se bavi opasnim noćnim poslovima. Priljubljena uz telo, crna svila dopuštala je koži da diše, ne ograničavajući pokret čak ni najmanjem mišiću tela ninde. A opet, kostim je bio prosto načičkan tajnim džepovima u kojima se skrivao mali arsenal predmeta kojima ninde ubijaju brzo, sigurno i nemi losrdno.

Kapuljača od istog materijala pokrivala mu je lice i glavu ostavljajući dva uska proreza za oči. Kapci ninde su za ovu priliku bili premazani tamnom smesom koja će ga učiniti doslovno nevidljivim kada zažmuri.

Kao sada...

Noćni čuvar u uniformi prođe nekoliko stopa levo od njega, zviždućući i osvetljavajući sebi put ručnom svetiljkom dok se provlačio između polomljenih dasaka, delova konstrukcije, odbačenih zakivaka, gomi la peska i cementa i svega onoga u što se noću pretvara gradilište jedne od najviših zgrada u ovom delu San Franciska. Za koji mesec to će postati još jedna od onih kula od čelika i

stakla koja blešti na suncu, ali je sada podsećala samo na kostur prepotopskog čudovišta koje je je jaka plima izbacila na obalu daleko od okeana.

Sklopljenih očiju, osluškujući, ninda dopusti da noćni čuvar odmakne. Prsti ruku bili su mu oslonjeni na širok crni opasač od kože za koji je zadenuo vakizaši. Katana, dugi samurajski mač u koricama koje je pre više od dve stotine godina ukrasila ruka anonimnog japanskog umetnika, bio mu je pričvršćen ukoso preko leđa, tako da jednim pokretom desne ruke može dohvatiti dršku koja štrči nad levim ramenom.

Noć je njegovo vreme. Kranmer je užasno pogrešio što je odlučio da upravo noć bude vreme njihovog sastanka...

Ili možda nije pogrešio. Možda Kranmer jednostavno neće ni doći, kao onda na brod. Kranmer je već pokazao da ceni svoju kožu.

U svakom slučaju, odabrano gradilište mirisalo je na zamku sa čitave milje rastojanja. Upozorenje harageija bilo je suvišno, čak i potpuno neosetljiv čovek, bez trunke mašte, osećao bi se nelagodno u šumi čeličnih i betonskih stubova i nosača, među kojima dremaju ogromni kranovi i čitava mena-

žerija drugih građevinskih mašina.

— To je zamka — rekao je Tabasko Pit dok su, nagnuti nad stolom, satima proučavali snimke gradilišta načinjene iz svih mogućih uglova.

— To je zamka — tiho je rekla i Sumiko kada su se oporastali. Vodili su ljubav, naravno, kao i uvek kada je polazio na jedan od svojih zadataka. Nikada nisu govorili o onome što dolazi; bio je to prećutni dogovor dvoje ljudi koji su znali da će jedne noći, možda upravo ove noći, stići protivnik suviše snažan i suviše lukav. Čak i za jednog nindu.

— Moram ići sam, Pite — rekao je ninda. — *Moram...*

Sumiko nije ni pokušala da mu se pridruži. Ninde po pravilu delubju same, a postoji bar hiljadu jakih razloga što je to dobro.

Za koji trenutak, ako dođe do gužve, ninda neće morati da okleva ni delić sekunde u času kada primeti pokret u jednoj od senki oko sebe. U ovom trenutku i na ovom mestu nema njegovih prijatelja; svaki pokret, dakle, predstavlja pretnju na koju se mora odgovoriti odmah, bez oklevanja...

Njegovi protivnici, međutim, moraće dva puta da pogledaju

pre nego što napadnu, jer su noću, kako kaže stara izreka, sve mačke crne...

Zatim, problem koordinacije napada. Ma kako dobro bio isplaniran, svaki obračun, a naročito noću, zahteva i brze izmene, brze odluke, brze reakcije na promene koje nisu bile predviđene planom. Neka su u pitanju samo dva čoveka, mora proteći bar nekoliko sekundi dok se ne slože šta treba učiniti. Sa trojicom to vreme se ušestostručuje, sa četvoricom je šesnaest puta duže...

Usamljeni borac takvih problema nema. U trenutku kada donese odluku za koju misli da je pravilna, on već počinje i njenu realizaciju, ne gubeći vreme na njeno prenošenje na nekog drugog.

Recimo da je to vreme samo nekoliko stotih delova sekunde. Koliki put za to vreme pređe metak iz pištolja? Metak iz puške? Ruka sa nožem? Zavitalani šuriken?

Stoti deo sekunde je dugo vreme u borbi na život i smrt. I prava večnost za svakog nindžu...

Da, bio je u pravu što nije verovao Di Gunarsen. Iako ona ne bi oklevala da proda Kranmera njemu isto ovako kao što njega prodaje Kranmeru, ako

bude smatrala da je došao trenutak za to. Za sada je na Kranmerovoj strani samo zato što se suviše plaši ninđe, svesna da joj smrt lebdi nad glavom sve dok je on živ.

A ako ni ova zamka ne uspe, ona će glatko preći na njegovu stranu i ponuditi mu Kranmerovu glavu. Ili glavu nekog drugog trgovca oružjem, svejedno.

Zajedno sa svojim telom o kome čak ni sada nije mogao misliti bez pritajenog uzbuđenja. Video je gotovo nagu na podijumu, opčinjenu, ili samo naizgled opčinjenu ritmom mu zike. Znao je dovoljno o ženama da bi shvatio kako je u krevetu fantastična, čitavu klasu iznad Barbare En Vesli koja je i sama majstor svog zanata...

Kako je doznala da je on nindža?

Bila je u Japanu, to je otkrio Pit raspitujući se među svojim prijateljima i podzemlju. Čak prilično dugo. Odatle se vratila izmenjena: inteligentnija, lukavija, iskusnija.

I sa čitavom gomilom para. Nedovoljnom, međutim, za njene prohteve...

Lepe žene imaju svoje načine da dođu do tuđih tajni. A i on sam bio je neoprezan, tamo na bazenu kuće Barbare En Vesli

Ubijao je suviše brzo, suviše efikasno, na način kako to ubice u Americi ne rade...

Neko ga je motrio. Ili snimao skrivenom kamerom, svejedno. A Di Gunarsen imala je dovoljno znanja i inteligencije da ga prozre.

U redu. To samo znači da će Di Gunarsen uskoro umreti. Zajedno sa svih svojih pet prijateljica kojima je otkrila njegovu tajnu, nadajući se da će se time obezbediti od osвете ninde...

Ali, dosta sada o tome. Potrebna mu je vrhunska koncentracija ako želi da dočeka sledeće jutro nad San Franciskom i ne samo to.

Kranmer ne sme dočekati to jutro. Bez obzira da li će uskoro doći na dogovoreno mesto ili ne.

I dalje sklopljenih očiju, prepuštajući samo čulu sluha da kontroliše okolinu, disao je duboko i ravnomerno, obogaćujući krv kiseonikom. Pod njegovim nogama tle je još bilo toplo od sunca i on je upijao energiju iz njega, ispunjavajući snagom mišiće svog tela.

Kako će napasti Kranmer?

Na klasičan način? Ili će Di Gunarsen još jednom pokušati sa trikovima naučenim u Japanu?

Gde se sve mogu nalaziti naoružani ljudi u ovoj šumi čelika i betona?

Osmehnuo se pod kapuljačom znajući da će i tu biti u prednosti nad njima. O, oni su svakako obišli gradilište u toku dana, načinili raspored i razradili svoj plan, ali je on bolje od njih poznao gotovo svaku stopu ovog prostora. Iako je video samo na gomili snimaka koje je Pit tajno načinio prethodnog dana.

Čulo za vreme govorilo mu je da se vreme ugovorenog sastanka bliži. Uskoro, za koju se sekundu, gore na vrhu nedovršene čelične konstrukcije, stotinak jardi iznad tla, bljesnuće kratak svetlosni signal, znak da može da krene naviše.

Kranmer neće biti gore, svakako. Nijedan čovek težak preko dve stotine funti, sa telom koje je potpuno zaboravilo šta znači fizički napor, neće odabrati takvo šasavo mesto za sastanak sa protivnikom koji se plaši visine koliko i ptica.

Svejedno, on mora krenuti naviše, tek koliko da im pokaže da ih se ne plaši. Da im ulije lažnu nadu u ishod obračuna, da poveruju kako sve teče po njihovom planu i da on sa obe noge ulazi u zamku spremnu da se stegne oko njega...

Blesak svetlosti nad njegovom glavom. Jedan, drugi, treći...

Držeći se senki, on pođe, bešumno, sa po jednim šurikenom u svakoj ruci. U njegovoj blizini nije bilo nikoga, već davno bi čuo disanje svakog čoveka na rastojanju manjem od pedeset jardi. Ako napadnu odmah, moraće da odgovori oružjem koje ubija na daljinu.

Di Gunarsen rekla mu je kako je najzgodnije da upotrebi ogromni teretni lift kojim se na vrh konstrukcije izvlače betonski elementi, ali to nije bio jedini lift u nezavršenoj zgradi. Tamo, na drugoj strani, nalazio se još jedan, manji i brži, namenjen prevozu radnika.

Dugo crno uže od svile poslužiće mu još jednom. Čak da se neko našao samo nekoliko jardi daleko od mesta odakle se teretni lift pokretao, ne bi bio u stanju da vidi figuru u crnom koja je jednim jedinim munjevitim pokretom obavila kraj užeta oko ručice lifta i produžila svoj put kroz tamu.

Lift za radnike bio je samo kostur sa podom i krovom i čeličnom ogradom visokom do kolena. Više nije ni potrebno ljudima koji se na visinama osećaju kao kod kuće.

Zastao je na trenutak pre nego što je kročio na pod od čelične ploče i dotakao ručicu prstima leve ruke, stežući drugi kraj užeta desnom. Još uvek nikakvog pokreta, nikakvog šuma. Ma ko da se nalazi u zasedi, veoma dobro poznaje svoj posao plaćenog ubice...

Sa spremnim šurikenom među prstima, on snažno povuče uže, zatežući ga. Tamo, na drugom uglu građevine, električni motor ljutito zazuja, kao da protestuje što ga bude usred noći i velika platforma počela lagano da se diže uz škripu točkića duž njihovih vođica.

Mnogo manji motor drugog lifta bio je i znatno tiši. Pokrenuvši polugu, ninda se odbaci na pod duž ivice platforme, osmatrajući prostor iznad sebe.

Ako ga neka zaseda čeka oko polovine puta, ona će biti na drugoj strani, bliže teretnom liftu. Kad shvate da je on prazan, pohitaće ovamo, ali taj put nije lak. Malo je ljudi koji će se usuditi da punom brzinom trče duž uskih čeličnih nosača ili provizornih drvenih staza dok im pod nogama zjapi ponor dubok pedeset ili šezdeset jardi.

Tamo... među isprepletanim rešetkastim nosačima...

Jedna senka oprezno se kretala, pridržavajući se samo je dnom rukom i ninda se osmehnu pod svojom kapuljačom. Amateri ipak, ma šta mislili o sebi. Ako su već znali da se moraju verati po konstrukciji, zbog čega nisu odabrali neko pogodnije oružje od glomaznih pušaka?

Niko, međutim, nije otvorio vatru. Da li su odmah videli da je teretni lift prazan, ili...?

Da, još jedna senka se malo hitrije prebacivala na ovu stranu građevine, vešto balansirajući na uskom nosaču. Protivnik koji bi mogao da postane opasan za koju sekundu, kada lift u kojem se nalazi stigne do te visine.

Strelac u crnoj odeći je to i sam shvatio i pao na jedno koleno, obavijajući ruku oko čeličnog stuba pored sebe kako ga trzanje puške ne bi odbacilo u ponor. Upozorenje harageija bilo je nepotrebno. Sa ovog rastojanja ninda je sasvim dobro video kako se cev lagano kreće prateći kretanje lifta.

Neće još pucati. Splet nosača između njih dvojice još uvek je suviše gust, ali kada se lift uspne još dvadesetak stopa, onda...

Zamka! Nova! Zamka u zamci!

Vrlo slična onoj na čamcu; i ovoga puta zamisao se sastojala u iznenadnom napadu dok je pažnja ninde koncentrisana na drugu stranu!

Treći strelac ležao je nepomično i strpljivo u zaklonu stuba od betona, samo desetak stopa nad glavom ninde. On je u ruci imao pištolj, videlo se to po njenom položaju. Cev je bila nepomična, jer nijednim pokretom nije hteo da oda svoje prisustvo. Neće biti ni potrebno da je pokreće. U času kad lift pređe sledeće dve stope i nekoliko palaca, biće dovoljno samo da pritisne obarač i zaspe nindu vihorom olova!

Lesli skupi mišiće noge, oslanjajući čvrsto stopala o bočne nosače kabine. Još samo malo, a onda...

Visoko nad njim zujanje elektromotora naglo se prekide i lift se, uz laki trzaj, zaustavi.

Tačno na mestu koje će, za delić sekunde zasuti ubistvena kiša metaka!

* * *

Telo ninde, odbačeno snažnim trzajem nogu, polete kroz vazduh kao strelica odapeta iz luka. Leva ruka bila mu je slo

bodna, među prstima desne na trenutak blesnu čelik šurikena.

Leteo je kroz topli vazduh, ukoso i naniže, okrenut licem prema nebu, prema mestu odakle pištolj iza betonskog stuba počeo da riga crveni plamen.

Sada!

Šuriken izlete iz desne ruke, oštro fujuknuvši, ali je taj fujuk prigušila grmljavina rafala iz automatskog pištolja. Isto kao i tihi, meki krik strelca koga je oštri čelični vrh pogodio u jedino izloženo mesto, članak ruke sa pištoljem.

Obe šake ninde sklopiše se oko poprečnog čeličnog nosača, predebelog da bi ga mogle obuhvatiti. Svejedno, to nije bilo ni potrebno; oslanjajući se samo vrhovima prstiju, on načini krug oko nosača, nalik vežbaču na vratilu, dodajući snagu svojih mišića zamahu s kojim se odbacio sa platforme lifta.

Pustio je prste u pravom trenutku i sada leteo naviše, uspravno, već iza leđa strelcu koji je drugom rukom stegao ranu, na trenutak zaboravljajući oružje u svojoj ruci.

Savršeno preciznim pokretom ninda u letu izvuče drugi šuriken ispod opasača. Zazujao je kroz vazduh u onom nemerljivo kratkom deliću sekunde kada su se energija njegovog sko-

ka i sila zemljine teže izjednačile i on zastao u letu pre nego što će nezadrživo poleteti naniže.

Ovoga puta vrh šestokrake zvezde pogodio je tačno u izloženi potiljak, gotovo priključujući glavu žrtve uz betonski stub silinom svog udarca. Još jednom šireći ruke, ninda se uhvati za onaj isti poprečni nosač kako bi izmenio pravac svog pada i meko se dočekaao na noge tridesetak stopa niže, na uskoj i nesigurnoj stazi od drveta koja je oivičavala ovaj deo građevine.

Mrtvo telo palo je pored nje, ga u istom trenutku, povećavajući brzinu sve više i više, groteskno mlatarajući udovima do kojih mrtvačka ukočenost još nije stigla.

Tišina...

Stojeći u zaklonu vertikalnog čeličnog stuba, jednog od onih koji će činiti samo jezgro budućeg nebodera, ninda sklopila oči. I ovoga puta sluh će mu mnogo bolje od vida dočarati šta se dešava nad njegovom glavom.

Ništa. Nikakvog šuma, nikakvog pokreta...

Bilo ih je najmanje dvojica, to sada zna. Šta će učiniti?

Teorija igara tvrdi da se u svakom trenutku mora očeki-

vati najjači mogući potez protivnika, što je ninducu znao mnogo pre nego što su matematičari pretočili tu teoriju u niz urednih formula.

Teorija je, međutim, nemoćna u času kada ljudski razum u iznenadnom uzletu smisli ne što novo, nešto neočekivano i malo verovatno. Ninducu svoje učenike podučava da i o tome moraju voditi računa.

Za njih bi najbolje bilo da ostanu na svojim mestima i čekaju da im ninda dođe na nišan. Samo, da li će imati dovoljno strpljenja za tako nešto?

Još jednom, Lesli je osluškivao sklopljenih očiju.

Taj šum...

Dole, na tlu!

Užurbani koraci, oštar zvuk pištaljke, glas koji nešto viče.

Ninda na trenutak skrenu pogled naniže. U krug jedne od svetiljki izbi noćni čuvar, bez kape, sa pištaljkom u ustima i pištoljem u desnoj ruci. Pogled mu je bio uprt naviše, vikao je nešto, pokušavajući valjda da upozori tajanstvene noćne posetioce kako mu nije potrebna nikakva prokleta pučnjava na njegovoj građevini.

Odnekud sa druge strane zalaja automatska puška i smrt se sa visine sruči na nesrećnog

čoveka. Ninda jasno vide kako metak odbacuje komadiće tkanine sa njegove uniforme dok mu rafal prošiva grudi, ču kako vazduh naglo izjuri iz probijenih pluća, izazivajući poslednji tužni vapaj pištaljke koja je ostala među čvrsto stisnutim usnama.

Ne, Kranmerovim ljudima ni kakvi svedoci nisu potrebni za ovo što noćas žele da obave...

Nad njegovom glavom dva elektromotora složno zazuju u istom trenutku i oba lifta poslušno počeu da klize naniže najpre lagano, a onda sve brže.

Lukavo, veoma lukavo...

Stepeništa na zgradi neće biti izgrađena još možda čitavih dvadeset radnih dana. Ovim potezom njegovi protivnici efikasno su ga odrekli od tla i ostavili negde u sredini započete građevine, bez sigurnog zaklona i sigurnog oslonca pod nogama.

Oni sada misle da je ostatak posla samo formalnost. Njih dvojica krenuće lagano naniže prelazeći sa sprata na sprat niz čelične nosače i provizorne lestvice od drveta, naslonjene tu i tamo. Druga grupa, naravno krenuće naviše. Bez žurbe.

I biće oprezni, đavolski oprezni. Jer...

Jer oni znaju da imaju posla sa ninđom!

Di Gunarsen bila je i iza ovoga plana, to je sada bilo sasvim jasno. Ono mrtvo telo koje je maločas završilo na tlu ispod njega, bilo je doskora te lo divne žene pune života, u to je bio spreman i da se kladi samo da je našao nekoga ko bi ovde mogao prihvatiti njegovu opkladu.

U redu... Šta sada, Di Gunarsen?

Znao je šta mora uraditi ako želi da se ponovo dočepa tla. Tabasko Pit nije bio posebno dobar fotograf, ali se na njegovim slikama videlo sve ono što je i trebalo da se vidi.

Mašta, samo mašta... Ljudi bez mašte bi se do sada predali. Nema lifta, nema stepenica. Nema načina da se dođe do tla. Prema tome...

Način je postojao. Vrlo očigledan, iako nimalo uobičajen. I upravo po tome se ninđe razlikuju od drugih boraca, što su spremni da u svakom trenutku improvizuju i od sasvim običnih predmeta stvore smrtonosno oružje koristeći ih na način za koji nisu bili predviđeni.

Ovoga puta ninđi nije bilo potrebno smrtonosno oružje već sredstvo koje će ga bezbe-

dno dovesti na čvrsto tle. Posle toga...

Posle toga će se videti...

Put do druge strane građevine nije bio dug, ali je zahtevao mnogo pažnje i opreznosti. Gore nad njim vrebaju gladne cevi dveju automatskih pušaka, spremne da opomenu koliko je tanka linija između života i smrti. Strelci se bez sumnje nalaze i na tlu i on ne želi da im postane pogodna meta u ča su kada se njegova silueta ocrtala na svetlijoj pozadini neba.

Vitki stub kрана, sa svojom pokretnom strelom prkosno uperenom u nebo dremao je pored započete građevine. Sa vrha strele padalo je tanko, jedva vidljivo u tami, čelično uže sa teškom kukom na kraju.

Između ivice nosača, na kojoj se ninđa konačno našao, i rešetkastog tela kрана zjapio je mračni prostor širok dvadesetak stopa. Ne previše kada se skače iz zaleta i na čvrstom tlu.

A ipak, dvadeset stopa je dva deset stopa bilo gde. I ninđe to znaju.

Zalet od nekoliko lakih, hitrih koraka, od kojih je svaki bio duži nego prethodni. Skačaći u dalj imaju trik da izračunaju odakle treba krenuti kako bi se odrazili sa pravog

mesta, ali je ninda to mogao da proceni i pogledom, uprkos tami.

Prsti leve noge bili su tačno na ivici nosača kada se od-
bacio u tamu, ispružajući ru-
ke. Gledao je kako mu se re-
šetka kрана približava velikom
brzinom, ali je isto tako mogao
skočiti i zatvorenih očiju. Ka-
da se radi o proceni rastojanja
zaista, ninde su pravi majsto-
ri...

Sklopio je prste oko hladnog
čelika rešetke i odmah zatim
ih otpustio, padajući nekoliko
stopa niže. Kretanje, samo kre-
tanje kada si u opasnosti, je-
dan je od aksioma ninducia.

Ovoga puta, međutim, taj je
pokret bio nepotreban, jer du-
gi skok u tamu niko od progo-
nitelja nije opazio. Prešavši na
stranu kрана suprotnu od gra-
đevine, ninda počeo hitro da se
uspinje uz rešetku, osmatraju-
ći oprezno šta se zbiva u nedo-
vršenoj zgradi.

Kućica iz koje se kranom up-
ravlja, na samom vrhu, pru-
žiće mu izvanredan pogled na
zgradu, a njega samog zaklo-
niti...

Ahh...

Konačno su shvatili da bez
svetla nemaju nikakvih izgle-
da u onom spletu čelika i be-
tona, među gomilama nemarno

naslaganih cigala za pregradne
zidove, izukrštanih čeličnih no-
sača koji će tek biti ugrađeni
na svoja mesta.

Svetla... Kakva neoprezno-
st.

Posmatrao je kako senke
metodično pretražuju sprat po
sprat, osvetljavajući prostor is-
pred sebe nesigurnom svetloš-
ću džepnih lampi. Pre ili ka-
snije, jedan od njih će prići
dovoljno blizu, a onda...

Bilo bi dobro da bude još
malo bliže. Ovde, na kranu, ni-
ko ga neće tražiti. Što se njih
tiče, kran je još samo jedan
od detalja koji je tu, a nema
nikakvog značaja. Ili bar oni
tako misle.

Sada je puzao duž koso po-
stavljenе strele, pošto je pre-
toga, trudeći se da bude što
tiši, oslobodio u kabini osigu-
rač koji je sprečavao odmota-
vanje užeta. Naravno, težina
kuke vući će ga nadole, ali
se i to moglo lako sprečiti pro-
vizornom vezom, komadom ta-
nkog užeta od svile. Kada bu-
de potrebno, odvezaće svoje
uže i pustiti da teška čelična
kuka poleti naniže.

Da, ovo je mnogo bolje me-
sto, mada neće biti nimalo udo-
bno...

Ispod njega, krug svetlosti
zatreperi po prljavom podu od

betona i jedna senka izbi iz zaklona, neodlučno se osvrćući i pored spremnog pištolja u desnoj ruci.

Na ovom rastojanju, teži šaken doneće sigurniji pogodak od šestokrake zvezde. Oslanjajući se čvrsto o čelične rešetke ninda zamahnu rukom.

Šaken pogodi priliku pravo u srce, probijajući sebi put ot pozadi, kroz okrenuta leđa. Čovek se savi, kao od udarca pesnicom, i izgubi ravnotežu. Nikakav krik se ne ču kad polete naniže, brzo nestajući u tami. Bio je mrtav još pre nego što je uopšte i počeo da pada.

U redu, šta sada?

Da čeka da mu i ostali dođu na nišan? To bi bilo suviše lepo da bi se moglo dogoditi. Svaki od tragača imao je svoju zonu: ko zna kada će biti primećeno da jednoga od njih nema.

Morao je učiniti dve stvari. Ne, tri...

Najpre, proveriti ko su oni koji ga čekaju u zasedi. Da li je to neka Kranmerova ekipa ili se ponovo sukobio sa »Seksi siks«. Posle toga, na red je dolazila Di Gunarsen, a odmah potom Kranmer. Kranmer zbog koga je sve ovo i počelo.

Zbog toga mora dole, što pre. Niz uže bi bilo brže, ali je mnogo sigurnije ako iskoristi još jednom rešetkastu konstrukciju kрана.

Haragei!

Zbog čega se sada iznenada javlja?

Zvuk... dole, tačno uz mesto gde se oslanja osnova kрана pored glomaznog protivtega koji u tami podseća na postament nekog džinovskog spomenika.

Šta se to dole događa?

Bilo je suviše mračno da bi mogao videti bilo kakav detalj. On zatvori oči i nasloni uho na čelik rešetke. Metal odlično prenosi zvuk, uz malo sreće uspeće da nasluti šta se to dole događa i da...

Prokletstvo!

Mora dole! Odmah! Najkraćim i najbržim putem!

Nema vremena čak ni da se vrati i razveže uže koje pridržava kuku na čeličnom kablju. Šuniken!

Čelik zvezde zvecnu o čelik konstrukcije i on oseti kako se kabl kuke naglo pomera, ispunjavajući noć glasnim škripanjem. On pruži ruke u pokušaju da ga zaustavi, da ga čvrsto ščepa, ali u tom trenutku...

Kran pod njim kao da se iznenada pretvorio u nemirnog konja koji je napeo svaki mišić istovremeno da bi sa sebe zbacio neugodnog jahača. Udarac proteze čitavo telo ninde i on jedva obuzda krik koji mu navre na usne.

Čak i za jednog nindu to je bilo previše i Lesli izgubi ravnotežu, shvativši sa užasnom izvesnošću da nezadrživo leti u ponor. I ne samo to: da mu se svest muti!

Ispružio je ruke, raširio prste kao kandže, protežući ih prema tankoj, jedva vidljivoj niti čeličnog kabla koja je klizila preko koturače na vrhu kрана, postepeno povećavajući brzinu.

Još samo palac, deseti, stoti deo palca do užeta... njegove jedine šanse da — možda! — preživi pad sa visine od gotovo stotinu stopa!

*

*

*

— Hej, Barbara En — reče neko nad njegovom glavom. — Zaspala si, kučko, a on tek što nije došao sebi!

— Pa šta? — prkosan, sa njiv glas. — Vezan je, do đavola! Ne može nam ništa!

Barbara En... i taj drugi glas, glas žene navikle da u svakom trenutku kontroliše svoja osećanja...

Gde se on to nalazi? Šta se dogodilo? Kako...

Kako je preživeo pad u mračni ponor?

Uže... čelično uže kрана. Sa da se svega sećao...

Pomerio je prste i osetio kako mu dlanovi još bride. Uhvatio je to uže, znači, i čvrsto ga stezao dok se odmotavalo. Trenje nije bilo veliko, ali je ipak dovoljno usporilo njegov pad...

Da li je to zaista bilo dovoljno?

Zbog čega ne vidi ništa? I zašto... zašto ne može da pomeri noge?

Udarac otvorenim dlanom stigao je iz tame i protresao mu čitavo telo.

— Otvori oči, kopile! — glas Lois Haneman. — Znam da si došao svesti, prestani da glu miš!

Otvorio je oči. Dva lika pred njim, u gustoj srebrnoj magli. Nejasni obrisi, kao da ih gleda kroz vodu.

I bol...

Bol u potiljku, slepoočnica... u leđima...

Oh, hvala bogu... i bol u nogama. Bar mu je kičma čitava.

Dve čvrste šake stegle su ga za grlo i on nape tetive, ukružujući vrat. Stari trik nindži u rvanju, trik koji još nije zaboravio.

— Ne budi luda, Lois! Di je rekla da ga ne diramo pre nego što se ona vrati!

— Udaviću prokletog kučki nog sina! Udaviću ga!

— Lois!

Stisak ogo njegovog grla poпусти i on slobodno udahnu vazduh, ispunjavajući pluća. Čudno, kao da je borba za život pomogla da mu se u mozgu razbistri, ubrzala povratak svih sposobnosti na koje se niče obično oslanjaju.

Sada ih je video sasvim jasno. Bledo i oštro lice Lois Haneman, otelotvorenu mržnju koja suklja iz očiju kao iz bacača plamena. Barbara En Vesli obavila joj je ruke oko pojasa i odvlačila je od ležaja na kome je on bio.

Vežan, bez sumnje. To je prvi razlog zbog kojeg ne može da pomeni ni ruke ni noge. Bol?

Ništa previše opasno. Mnogo kontuzija, to da. Ništa bolje se ne može ni očekivati kada se padne sa onakve visine

— Vode — prostenja. — Vo de...

Pratio je pogledom dve žene. Rezignirano opustivši ramena, Lois je izašla kroz vrata koja je Barbara zatvorila za njom sa izrazom olakšanja na licu. Nevelika prostorija, jednostavan nameštaj, beli zidovi i na njima onaj neobični zelenkasti odsjaj koji pokazuje da kroz prozor dopire svetlo kalifornijskog sunca odbijenog od površine okeana koji je tu negde, u neposrednoj blizini.

U očima Barbare En nema mržnje dok mu oprezno prinosi ustima čašu s vodom. Tek kada je ispraznio shvatio je koliko je zapravo bio žedan.

— Hvala, Barbara En — rekao je istim onim slabašnim glasom. Ta žena ne mora znati da se oseća već mnogo, mnogo bolje. Neka onaj izraz straha s kojim ga posmatra što pre nestane iz njenih očiju, neka pomisli da je u takvom stanju da se ne može osloboditi širokih kožnih kaiševa koji ga vezuju za čvrstu metalnu postelju.

Gledala ga je sa visine, vitka, lepa, poželjna. Setio se uku sa njenih bradavica u svojim ustima, njene topline dok se uvijala pod njim. Dobra ljubavnica, ta Barbara En Vesli,

jedna od najboljih koju je ikada imao...

— Oh — oh... nije dobro da se bavi tim mislima. Telo mu je potpuno nago i...

— Čoveče! — nasmeja se Barbara En, ali su joj oči pokazivale iskreno divljenje. — Pazar je tebi još do toga!

— Žao mi je — odgovori on skrušeno. — Moje telo je očigledno jače od mene.

Ona obližnu usne i oprezno se spusti na postelju kraj njege, pružajući ruku. Milovala ga je kartkim, iskusnim pokretima, iz časa u čas pojačavajući erekciju koju je tako iznenada osetio.

— Ti si fenomen, časna reč — promrmlja ona. Lice joj je već oblilo lako rumenilo. — Mislila sam da si već gotov po sle onog strujnog udara i pada a ti...

— Šta se dogodilo sa mnom?

— Oh, pa ti se i ne sećaš, zar ne? Znaš Di, sve ono noćas bila je njena ideja. Tvrdila je da ćeš sigurno iskoristiti krak kada otkriješ da ti je put za silazak blokiran, iako nijednoj od nas nije bilo jasno kako je to mogla unapred da zna.

— Povezala je masu krana sa strujom zar ne?

— Da, baš tako. Osigurač je crkao gotovo trenutno, ali

se činilo da je tebi i taj jedan udar sasvim dovoljan, naročito kada si sleteo odozgo, pridržavajući se rukama za to čelično užje. Stezao si ga kao manijak, moram ti reći; jedva smo uspeli da ti odvojimo prste od njega!

On sklopi oči, ali se nije smeo prepustiti zadovoljstvu koje je osećao pod rukom plavuše. Morao je što pre doznati gde je, šta smeraju s njim. Morao je što pre pronaći način da se oslobodi, pronađe svoje oružje i kostim i uništi sve koji znaju da je on ninda.

Uključujući i... Barbaru En. — Ne — promrmlja. — Nemoj to činiti...

Osetio je njene usne na na petom delu tela, laki dodir je zika koji je kao uplašena životinja protrčao čitavom njegovom dužinom.

— Dobar si — mrmljala je plavuša, dok su mu njene ruke pretraživale telo. — Oh, kako si dobar! Dugo mi ni sa jednim drugim muškarcem nije bilo tako lepo kao sa tobom!

— I meni je bilo lepo sa tobom, Barbara En... Šta se dogodilo sa Lois? Zašto me onoliko mrzi?

— Pusti sad Lois. Ubio si njenu ljubavnicu, eto šta si učinio. Lois je glupa i luda. Ma

ločas, dok si još bio u nesvesti, došla je ovamo sa nožem. Htela je da te osakati, prokletnica! Ohhhh!

Uspravila se naglo i zavukla ruke pod tanku majicu, podižući je naviše, oktrivajući na pete čvrste grudi. Gnječila ih je i masirala, milovala bradavice, sklopljenih očiju, a onda opet pala preko Leslija, pritiskajući mu grudima trbuh i stenjući od zadovoljstva.

Ponovo je osetio toplinu i vlagu njenih usta. Ljubila ga je i milovala tako vešto da je na trenutak pomislio da će eksplodirati. Nije se smeo prepustiti, nipošto. Barbara En bi se — možda — mogla navesti da ga oslobodi, a onda...

— Oh, bože — prostenja plavuša — šta bih dala da ga ose tim u sebi... sada! Sada!

Jedna ruka bila joj je među nogama, ispod suknje. Vrtela je kukovima tako žustro da je krevet počeo da škripi.

— Ne, ne, ne!

Gotovo je vrištala, uspravljajući se. Čuo se šum cepanja svih i gaćice su joj pale niz noge. Zadižući suknju, klekla je na postelju iznad Leslija i grubo ga primila u sebe, nanoseći bol oboma.

— Barbara En!

Čula ninde, već nekoliko minuta na svom uobičajenom vrhuncu, najavila su mu mnogo ranije da neko dolazi. Poznao je čak i taj korak, oštar, odlučan, a opet potpuno ženstven.

Di Gunarsen...

Plavuša se trže i na licu joj se na trenutak pojavi izraz straha. Ne zadugo. Već ga je smenjivao prkos.

— Šta hoćeš, Di? Ne radim mu ništa loše, zar ne?

Di se promuklo nasmeja, ali su joj oči bile uperene u oči ninde. Da li je sada i u njima bilo želje?

— U redu — reče — ali ga sada ostavi na miru. Želim da govorim s njim.

— Do đavola!

Namrštenog lica, nalik detetu kome su oduzeli igračku i naterali ga da krene u školu Barbara En siđe sa postelje i uredi svoju odeću. Vrata su se s treskom zalupila za njom, ali Di nije obraćala pažnju na nju.

Prišla je postelji i sela pored nje, paleći cigaretu izvučenu iz tanke srebrne tabakere.

— Cigaretu? — ponudila je.

— Vrlo rado.

Stavila mu je svoju zapaljenu cigaretu među zube, a sebi zapalila drugu. Posmatrala ga

je kroz gusti duvanski dim, zamišljena.

— Ninđe ipak nisu nepobedive, zar ne? — rekla je na kraju.

— Ne, nisu, ali ih je veoma teško pobediti.

— To znam.

— Ti misliš da si već pobedila, Di?

— Zar nisam? Osvrni se oko sebe, Eldridž. Zarobljen si, vezan, Prepušten meni, na milost i nemilost.

— U redu. Kakve planove imaš sa mnom?

Ona se nasmeja, odbijajući dim prema tavanici.

— Baš smešno, zar ne? Znam da bi najpametnije bilo da te što pre likvidiram.

— Nisi baš sigurna u to, inače se ne bi ni trudila da me dovlačiš ovamo, već bi me likvidirala još tamo na gradilištu. Uzgred, ono sa strujom bila je izvanredna ideja. Čestitam.

— Da. Ako se već boriš sa jednim nindom, onda moraš upotrebiti oružje koje je po prirodi brže čak i od njega. Zaista, pravo je čudo kako nisi mrtav.

— Ninđe imaju devet života ne zaboravi.

— Da, znam. Devet života. . . Bojim se da ću na kraju ipak

morati da te prepustim Lois a zatim Kranmeru.

— Lois me mrzi mnogo više nego ti, zar ne?

— Da, ona te zaista mrzi. A ja...

On je ćutao, ne pokušavajući da joj pomogne. Di Gunarsen je ipak bila žena, rasna žena. Sa savršenom kontrolom nad sobom, ali i ta kontrola ponekad je morala popustiti. A to se može očekivati upravo sada, dok je ubeđena da je ostvarila trijumf u duelu sa jednim nindom.

— Ti me želiš, Di.

Jednostavna izjava izrečena jednostavnim rečima. Znao je da je to istina, kao što je znao i da ona to još uvek ne želi da prizna sebi.

— To nema veze sa ovim o čemu govorim — ponovo oholo, hladno.

— Tačno. Hajde da završimo sa ovim, Di.

— Kako?

— Izadi i pošalji Lois. Ne ka učini ono što želi. Koliko plaća Kranmer za moju glavu?

— Prilično. Zašto to pitaš?

— Zbog mog oružja. Bila si u Japanu i znaš šta za nindu znači njegovo oružje. Vredi mnogo, ali ne u novcu. Želim da ga baciš u okean kad sve

bude gotovo. Nemoj dopustiti da dođe u ruke koje ga nisu dostojne.

Ona se ugriže za usnu. Prvi znak neodlučnosti...

— U redu — reče prigušeno. — Baciću ga.

— Gde je ono sada?

— A ne, dragi moj! — nasmeja se Di. — To ti sada ipak ne bih rekla!

— Govorim ti to zbog tvoje bezbednosti, Di. Videla si one kuglice koje podsećaju na klikere. U njima je eksploziv posebnog sastava i zato se one uvek moraju čuvati u mraku. Na svetlosti dolazi do spontane reakcije i one bi mogle eksplodirati.

— Nema opasnosti. Sve to je dole, u suterenu.

— Dobro. Ipak će biti sigurnije na dnu okeana.

— U redu, rekla sam. Baciću tu prokletu gvožđuriju prvom prilikom!

Ustala je i krenula prema vratima, da bi potom neodlučno zastala i još jednom se okrenula nindii. Oči su joj milovale to divno muško telo koje je toliko želela.

A nije, NIJE smela dopustiti sebi da ga uzme, jer posle toga, znala je, više nikada neće moći da povрати moć koju sada ima nad njim...

Vrata su se zalupila još jednom. Kada se otvore sledeći put, kroz njih će ući smrt...

* * *

Koliko ima vremena? Pola minuta, minut... deset minuta?

Da li će Di odista dopustiti Lois da mu se osveti? Ili će to prepustiti Kranmeru i njegovim ljudima?

Kranmeru verovatno nije stalo do toga. Biće sasvim zadovoljan ako mu pokažu mrtvo telo nindie. Prema tome, neposredna opasnost zove se Lois Haneman...

Ima li izgleda da se oslobodi?

Malo ko shvata da je koža mnogo bezbednija nego čelik kada se radi o vezivanju zarobljenika. Elastična je, na primer, i neće popustiti ni posle mnogobrojnih savijanja, što se čeliku već može dogoditi. Onda, postoje trikovi kojima se vešti ljudi mogu osloboditi lanaca i okova, a za kožu takvi trikovi još nisu pronađeni. To će posvedočiti svi koji su imali priliku da vide čuvenog Houdinija na delu...

Međutim, i koža ima svojih slabih strana. Treba ih samo poznavati...

Duboko dišući i koncentrišući se samo na ono što mu neposredno predstoji, ninda pokušava jedan od trikova indijskog jogija. Lagano, jedva primetnim pokretima istezao je vrat i savijao kičmu sve dok mu usta ne dođu na samo palac od kaiša koji mu je obavijao desnu ruku.

Da li će imati vremena da učini ovo za što će svaki anatom sa Zapada decidirano reći da je nemoguće?

Vreme je bilo bitan faktor. Morao je žuriti, žuriti!

Iako potpuno koncentrasan samo na svoj nemogući zadatak, ninda je morao pratiti i šumove koji su došli spolja. Najpre motor automobila koji je proradio negde na drugoj strani zgrade, a zatim se njegov zvuk izgubio nekud u daljini.

Neko je otišao?

Ko? Zašto?

Nagađanje nije pomagalo. Sa zglobovima i kostima koji su krckali od naprezanja, ninda doseže zubima ivicu kaiša i snažno je zagrizao.

I ovo će biti dugotrajan i naporan posao. Ljudski zubi već hiljadama godina nisu sposobni za ovakve poduhvate...

Novi šum. Sada u neposrednoj blizini!

Ne prestajući da obrađuje sekutićima kaiš, ninda načulji uši.

Neko je bio napolju, na drugoj strani prozora iznad njegove glave.

Posledice teškog pada više se nisu osećale; njegov mozak radio je punom brzinom i punom koncentracijom.

Niko od onih koji se nalaze u kući nema razloga da se šunja oko prozora. Ma ko da se nalazi napolju, njegov je saveznik!

Oštar udarac o drveni deo prozora i ninda oseti na potiljku topli spoljni vazduh.

Okrenuo se, napuštajući pokušaj da pregrize veze. Lice mu ozari osmeh.

— Halo, Les! — reče Sumiko tiho, lako uskačući kroz prozor. — Gle gle! Te ženske su te potpuno svukle; nemoj mi reći da su te koristile kao objekt za zadovoljavanje svojih seksualnih prohteva!

On se nasmeja. Toplina u očima devojke govorila je nešto sasvim drugo od njenih usana. Kratko i široko sečivo u njenoj ruci blesnu na suncu i njegova desna ruka bila je slobodna.

Međutim...

— Sumiko! — prosikta on kroz zube. — Brzo! Neko dolazi!

Reagovala je onako kako se i očekuje od majstora borilačkih veština. Ostavljajući nož uz njegovu oslobođenu ruku, ona se okrete licem vratima, u stavu koji je svedočio da neće oklevati da upotrebi svoje znanje karatea.

Lois Haneman zastade na otvorenim vratima i preko lica joj prelete izraz mržnje.

— Gle, gle! — reče promuklo. — Stigla je i tvoja mala japanska drolja, Eldridž! Misliš da me to zakržljalo stvorenje može sprečiti da učinim ono zbog čega sam došla?

Mržnja je zaslepila inače bi videla da je jedna ruka ninde već slobodna i da je u nož. Umesto toga, ona krete napred, cereći se.

Stav Sumiko, međutim, upori je na opreznost i ona zastade proučavajući mirno lice krhke devojke pred sobom.

— Šta je, žuto kopile? — cedila je kroz zube. — Karate, a? Pa, vreme je da te neko nauči da su ljudi bele kože nadmoćniji i u vašim glupim veštinama!

Zadala je udarac još dok je govorila, u pokušaju da iznenadi Sumiko. Dobar i brz ka-

rate udarac podignutom desnom nogom koji bi, da je pogodio cilj, okončao borbu pre nego što je ona zapravo i počela.

Samo što Sumiko već nije bila tamo gde je udarac pao; izmakla se u stranu, hitrim i elegantnim pokretom, podižući obe ruke. Ščepala je nogu Lois za članak i okrenula se oko sebe, izbacujući protivnicu iz ravnoteže.

Lois odlete unazad, sa izrazom iznenađenja na licu. Trešnula je leđima o zid, ali je to nije sprečilo da krene u novi napad, ovoga puta malo sporiji i oprezniji. Pljuvačka joj se cedila niz bradu dok je kroz stisnute zube govorila prljave psovke.

Tri hitra pokreta nožem i ninda skoči na noge, postavljajući se između dve žene. Nije sumnjao da Sumiko može izaći nakraj sa smeđokosom, ali je vreme bilo veoma bitno.

Moguće je da su Lois i Barbara En same u kući, ali je isto tako moguće da tu ima još ljudi naoružanih do zuba. Pucnjava u ovako uskom prostoru je poslednja stvar koju je želeo, naročito sada kada je veoma važno odmah krenuti za Di Gunarsen i tako stići i do Kranmera.

Lois ustuknu kad shvati šta se dogodilo. Otvorena vrata bila su samo na korak iza nje, ali se ona ne usudi da načini taj korak. Plamen u očima ninde, blistavi nož u njegovim rukama, izraz na tvrdom licu, sve to delovalo je kao što pogled zmiје deluje na nemoćnog zeca.

— Ti, ti... — promuća Lois.
— Ti si...

— Da, ja sam đavo, Lois. Nisi to znala?

— Proklet bio! Hiljadu puta proklet!

Odskočivši unazad, ona prodorno vrisnu, dozivajući pomoć. Spotakla se na vratima u žurbi, ali joj ne bi pomoglo čak i da se to nije dogodilo.

Nož izlete iz ruke ninde i zariri se tačno u sredinu leđa, bacajući je na suprotni zid hodnika. Zarila je nokte u zid i vrisnula još jednom, dok joj je krv krkljala u probijenim plućima. Pokušala je da se okrene, klizeći naniže i ostavljajući duge tragove na zidu, ali joj to nije uspelo.

Daleko u hodniku pod zatućnja pod koracima krupne i snažne žene. Barbara En je stizala, i to ne golih ruku.

I ninda je već bio u hodniku, dajući u skoku znak Sumiko da osatne gde je. Njegov pog-

led sukobi se sa pogledom Barbare En i ona zastade u mestu, podižući obema rukama veliki automatski pištolj pred svoje lice. Svaki njen pokret, sigurnost kojom je nanišaniła, sveđoćio je da veoma dobro zna kako se to oruđe upotrebljava.

U stvari, postoji način na koji se čak i ninda može pogoditi rafalom iz takvog oruđa, naroćito u uskom hodniku koji mu ne dopušta slobodu kretanja. Rafal treba ispaliti tako da hici zaspu što veći prostor, u nepravilnom raspoređu. Sve drugo neće dati rezultate.

Da li ste se nekada zapitali zbog čega ninde još uvek daju prednost svom arsenalu hladnog oruđa?

Hladno oruđe, nož, mać, čak i šuriken ili šaken, predstavlja ju samo produžetak ruke svog gospodara i spremni su da u svakom trenutku slede njen pokret. Metak izbaćen iz cevi vatrenog oruđa, pa makar to bila i najsavremenija automatska puška, ima svoju sopstvenu putanju određenu strogim zakonima spoljne balistike, i na njega se više ne može uticati.

Ćovek koji te zakone poznaje i ima dovoljno refleksa i brzine, može lako izbeći hicu iz vatrenog oruđa. Dovoljno je

samo ukloniti se sa njegove putanje, pa čak i kada je čitav rafal u pitanju. Osobina automatskog oružja je da se cev pomalo diže pri svakom novom hicu i čak i najbolji strelci često zaboravljaju tu činjenicu, naročito u žaru borbe na život i smrt.

Tako se dogodilo i ovoga puta...

Ninđa se bacio unapred, paralelno sa podom, na visini od svega dve stope iznad njega. Rafal zatutnja nad njegovom glavom, ali su meci bezopasno pogadali suprotni zid, podižući čitave oblake bele prašine.

Pre nego što je Barbara En shvatila da mora oboriti cev pištolja, ruke ninđe sklopiše se oko njenih kolena, izbacujući je iz ravnoteže silinom svog skoka. Vrisnuvši, žena pade na leđa, ali je imala dovoljno koncentracije da to izvede tako da može odmah uzvratiti udarac drškom pištolja još uvek stegnutom u ruci.

Na svom putu, međutim, ručka žene sudari se sa poprečno postavljenom podlakticom ninđe i kost njenog zglavka suočeno prasnula. Dug, prodoran vrisak bola.

I užasa. Za jedan dugi trenutak njihove oči ostadoše prikovane jedne za druge i Bar-

bara En Vesli vide u očima ninđe svoju smrtnu presudu.

Cev pištolja nije posebno pogodno oružje kada treba da posluži kao bodež, ali u rukama ninđe, kažu, čak i najnevinnija igračka može postati smrtonosna. Lomeći divne bele zube žene, cev se zari kroz nepca direktno u mozak, donoseći trenutnu smrt.

— Oh, Lesli...

— Ne gledaj je ako ne želiš, Sumiko.

— Da li si... da li si zaista morao?

— Morao sam. Te dve žene, ma kako privlačno izgledale, bile su ubice, devojčice. Profesionalke! Nijedna od njih ne bi oklevala da ovo isto učini s tobom, samo da je dobila priliku!

— Znam, ali...

On joj usnama dotače čelo.

— Hajde, posle ćemo diskutovati o tome. Di Gunarsen je krenula nekud, verovatno kod Kranmera, da mu javi da sam u njenim šakama. Moramo krenuti za njom i ščepati ih pre nego što doznaju da sam ponovo slobodan.

— Ne moramo žuriti, Les. Pit je pošao za njom.

— Zaista? Ali... kako ste znali da sam ovde?

— Nije bilo teško pogoditi — nasmeja se devojka. — U međuvremenu sam prikupila sve moguće podatke o našoj ljupkoj šestorici; čim se jutros nisi vratio, Pit i ja smo krenuli u poteru. Ako te zanima, ova kuća sada pripada zaostavštini pokojne Lois Haneman. Na finom je mestu, pored same obale. Mislim da će postići dobru cenu.

— Šteta što na takav način ne možemo doznati i gde se krije Kranmer — osmehnu se ninda, tražeći pogledom prolaz u suteran. — Ipak, nadam se da neće umaći Pitu i da će još jedan prljavi posao uskoro biti okončan.

— Neće umaći Pitu, ne brini — tiho reče devojka. — On je upola uveren da si ti mrtav i spreman je da nasrne golim rukama na čitavu bandu naoružanu do zuba. Trebalo je samo da vidiš njegovo lice...

— A ti?

— Ja? Ja sam znala da nisi mrtav. Nemoj me pitati kako, jer ću onda morati da ti priznam da verujem u telepatiju...

— Zaista? Veruješ li?

— Ne, ne verujem. Ali zato verujem u nešto mnogo jače od telepatije... U ljubav, Les...

* * *

— Bojim se da nemamo mnogo vremena za ozbiljnu pripremu akcije — šapnu Tabasko Pit nindi na uho. — Ovoga puta biće po mome, izgleda. Uletećemo unutra, srediti te momke kako koji bude nailazio, a onda sačekati da Kranmer sleti u svom džetu i...

— Psst!

Patrola od trojice naoružanih ljudi, sa psima, lagano je krstarila već utabanom stazom duž žive ograde koja je odvajala mali privatni aerodrom u blizini San Rafaela od puta prema San Francisku. Njihovo držanje, međutim, govorilo je kako smatraju da nekog posebnog razloga za uzbuđenje nema; bili su na rutinskom poslu, obavljenom već mnogo puta pre toga.

— Mnogo ih je, do đavola! — šapnu Pit kada patrola odmače. — Ima bar šest čuvara unaokolo i desetak prokletih pasa!

— Najbolje bi bilo kada bismo mogli neopaženo da upademo unutra i sakrijemo se negde u blizini cisterne za gorivo — reče ninda.

Sunce se tek bližilo zalasku, ali je on već bio u svom kom-

pletnom kostimu i sa mačem prebačenim preko leđa. Čim padne mrak, on i Pit krenuće kroz živu ogradu prema pisti na koju će, dva sata posle zalaska sunca, sleteti Kranmerov lir-džet.

— Najbolje bi bilo kada bismo imali jednu od onih finih protivavionskih raketa koje se lansiraju sa ramena — progunda Pit. — Tražio sam po celom gradu, ali nigde nije dne. Potražnja u Avganistanu je tolika da ni Kranmer izgleda ne može nigde da pronađe dovoljno »stingera«!

— A pošto ih nemamo, onda ćemo unutra — osmehnu se ninda. — Što manje buke. Ti avioni su đavolski okretni i brzi. Ako Kranmer samo posumnja da nešto nije u redu, odleteće nam ispred nosa!

Strpljivo su čekali u svom zaklonu, proučavajući svaki detalj aerodroma pri sve slabijem svetlu. Uglavnom su ču tali; i jedan i drugi su znali da posao koji ih očekuje neće biti nimalo naivan dok su gledali patrole naoružane do zuba kako povremeno prolaze ispred njih.

— Da li je vreme? — nervozno progunda Tabasko, vrpoljeći se.

— Još malo.

— Proklestvo, šta znači pet minuta više ili manje? Već je mrak!

— Možda ne znači ništa. A možda i znači. Sačekaćemo...

— Oh, u redu, u redu...

Ninda se osmehnu ispod svoje kapuljače, posmatrajući Pitu kako ne skida ruku sa ključeva robusnog džipa koji je već satima stajao odlično kamufliran u šumici nasuprot živu ograde aerodroma. Živa ograda je, takođe, bila samo kamuflaža iza zavesa od zelenila naslućivali su se čvrsti betonski stubovi povezani bodljikavom žicom.

— Sada, Pite!

Motor džipa zaurla i vozilo polete niz blagu nizbrdicu, povećavajući brzinu gotovo sa svakim obrtajem točkova. Prelтели su asfaltni put u deliću sekunde.

— Ji-piii! — vrisnu Tabasko kao kauboj. — Drži se, ortak!

U punoj brzini džip se zari u živu ogradu, razbacujući unaokolo grančice i lišće. Bodljikava žica popusti isto tako lako, ostavljajući samo duge pruge po bokovima vozila.

Poskočivši, džip izlete na travnatu površinu koja ih je odvajala od kratke piste i niske zgrade sa antenom radio-

-stanice kraj koje je bila parkirana cisterna sa gorivom.

Ninda je odabrao dobar trenutak. Obe patrole nalazile su se, otprilike, na podjednakom rastojanju od njih, rastojanju koje će ih sprečiti da odmah otvore vatru. Kada se približe, biće već kasno, jer će on i Pit napustiti džip i potražiti zaklon u tami.

— Koči!

Široki točkovi ostaviše duboke tragove u travi, ali se teško vozilo nijednom ne zanesse. Gaseći motor, Pit iskoči na svoju stranu. Ninda je već bio na drugoj, u trku prema zgradi do koje nije bilo više od dvadesetak jardi.

Šuriken zazuja kroz vazduh, pogađajući kabl koji se preko krova zgradice od drveta vuкао prema anteni. Sada je bio sasvim siguran da niko neće uspjeti da upozori Kranmera da ga na aerodromu čeka zaseda.

Okrenuvši se u mestu, on oštro skrete na stranu, ustreljujući se prema patroli koja je trčala prema njemu. Nisu ga još mogli videti, u potpuno tamnoj odeći, ali su psi bili pušteni sa povodaca i sada su prosto leteli pravo na njega, vođeni svojim savršenim njuhom.

Druga patrola je za sada Pi-

tova briga. Nema vremena da misli o njoj...

Bacio se na zemlju kako ga ljudi iz patrole ne bi primetili pre vremena. Na ovom rastojanju i u mraku, metak iz puške je opasan zato što ne može kontrolisati položaj cevi iz koje je ispaljen.

Režeći, tri ogromne doge bacise se u istom trenutku na njega, ali je on bio spreman, dižući se na koleno desne noge.

Katana je bio postavljen preko ispred njegovog lica i blistava oštrica zaustavi psa koji je bio najbrži, glatko mu presekavši vrat i koristeći energiju njegovog naleta za to. Drugog, onoga na desnoj strani, drška mača pogodi pravo u razjapljene čeljusti, na trenutak ga odbacujući unazad.

Treća zver baci mu se pravo na grudi, obučena da svojom težinom obara čoveka, otkrivajući mu osetljivu žilu kucavicu koju će potom raskinuti jednim pokretom glave.

Ninda je znao sve o načinu napada tih pasa; umesto da ga obori, pas zaskiča od bola, očekan snažnim udarcem pesnice. Katana zviznu kroz vazduh zari se bližem psu u grlo, a odmah zatim zadade još jedan kos udarac koji donese smrt i

drugom, zaustavljenom malo-čas udarcem drške mača.

Tišina... nikakav zvuk nije dopirao sa strane gde će se Tabasko Pit uskoro sukobiti sa drugom patrolom.

Ninđa je ležao nepomično, okupan krvlju pobijenih pasa. U mrklom mraku ljudi iz patrole neće odmah shvatiti šta se dogodilo sa psima. Biće to za njega ponovo prilika da napadne iznenada i tako iskoristi svoju najveću prednost — brzinu.

— Hej! Šta je sa psima? — javi se neko zadihano. — Gde su, do đavola, nestali?

— Ne čujem ih...

— Nešto čudno se događa... Polako, momci!

Zastali su, nervozno se osvrćući oko sebe. Ninđa jasno ču kako škljocnu zatvarač puške kada je neko od njih ubacio metak u cev.

Krenuli su oprezno dalje, uvereni kako se kreću nečujno. Za oštri sluh ninđe bili su bučni poput čopora bizona u sta mpedu; jasno je čuo teško di sanje, šuštanje odeće na njihovim telima, korake u travi.

— Tamo... nečega ima u travi...

Džepna svetiljka blesnu, zaustavljajući se na telesini naj-

bliže doge, one sa odsečenom glavom.

— Prokletstvo... — tiho reče neko kroz zube. — Svi su mrtvi!

— Pazi, do đavola! Tu je i neki čovek!

— Nepomičan... izgleda da je i on mrtav.

— Opresno, do đavola, Možda još nije mrtav!

Zatvarač ponovo škljocnu. Prilazili su lagano, korak po korak. U noćnom vazduhu ni nđa oseti zadah njihovog znoja, njihovog straha.

Na drugoj strani aerodroma progovoriše puške, kratkim, nervoznim rafalima koji su po kazivali da strelci nisu sigurni da dobro vide cilj koji gađaju.

— Hej! Šta je to?

— Proklets...!

Nema čoveka čiji pogled neće biti privučen iznenadnim zvukom koji dopre iz tame, a naročito kada je taj zvuk rafal iz automatske puške. Ninđa se odvojio od tla u času kada je začuo prvi pucanj i sada je već sejao smrt oko sebe.

Psovka zastade u grlu nje mu najbližeg čoveka kad mu mač projuri kroz srce, izbijajući na drugu stranu. Obrćući se da bi istrgao mač iz rane, ninđa zadade kos udarac, odo-

zgo naniže, unoseći u njega svu svoju snagu.

Sečivo fjučnu, razdvajajući čitav gornji deo tela sledeće žrtve od donjeg, odbacujući na svom putu i ruku presečenu nešto iznad lakta. Treći čovek dreknu nešto nerazgovetno, uhvativši pokret tek krajičkom oka. Prekasno, iako je pokušao da se zaštiti puškom podignutom pred lice.

U rukama ninđe katana seče sve: drvo, kosti, čelik. Puška pršte, propuštajući sečivo čiji vrh završi tačno između očiju pogođenog, ostavljajući jedva primetnu ranu iznad nosa. Veličina rane od tog mača nema značaja; smrt je isto tako sigurna od jedva vidljivog zareza kroz koji čelik dopire do mozga ili srca, koliko i od zamaha koji glatko odvaja glavu od ostatka tela.

Ne gubeći ni trenutka, ninđa potrča prema zgradi. U ruci mu je sada bio spreman šuriken, za slučaj da je neko iz druge patrole preživeo sukob sa Tabasko Pitom koji je, čak i goloruk, predstavljao užasnog protivnika.

Ne, niko se ne pojavi na nje govom putu. Jedina pokretna senka u njegovom vidnom polju imala je široka ramena i

dugu plavu kosu, i bez žurbe se kretala njemu u susret.

Mahnuvši mu krvavim mačem, ninđa obiđe oko ugla zgrade i zastade pred osvetljenom verandom. Nigde nikoga.

Kroz prozor vide jako osvetljenu prostoriju u kojoj je čovek, njemu okrenut leđima, nešto čepkao po otvorenom radio-uređaju, bacajući plašljive poglede preko ramena. Smešeći se, ninđa kucnu na prozor vrhom mača.

Čovek skoči, grabeći pištolj, ostavljen na sto pored njega. Oči raširene od straha potražiše metu u tami iza prozora, ali čak i da je nađoše, ne bi imao vremena da ispali nijedan hitac.

Šuriken ostavi usku pukotinu u staklu, s lakoćom probijajući sebi put, i zari se tačno u levo oko iznenađene žrtve. Od udara čitavo telo mu odlete nazad, groteskno se trgnuivši pre nego što se stropoštalo na sto i sa stola na pod.

Prišavši vratima, ninđa ih odgurnu pokretom noge i uđe u uski hodnik. Vrata levo, to će biti ona koja traži. Iza njih Kranmer sigurno ima neku vrstu salona koji mu služi za osveženje posle dugog leta ili za poslovne razgovore sa kup-

cima koji odaberu ovaj način da mu dođu u posetu.

Haragei je pritajeno otkuca-
vao svoja upozorenja. Opasno-
sti je bilo u blizini, ali ona ni-
je bila ni jako velika, niti će
stići naročito brzo.

Bez oklevanja ninda otvori
i vrata salona i zastade na nje-
govom pragu.

— Halo, Di Gunarsen — re-
če glasom koji je zvučao pri-
gušeno ispod kapuljače od gu-
ste crne svile. — Nisi se na-
dala da ćeš me još jednom vi-
deti, zar ne?

*

*

*

Ona oprezno, vrlo sporim
pokretom, vrati na sto auto-
matski pištolj velikog kalibra,
kao da se plaši da ne izazove
nindu i tako dovede sebi smrt
za vrat mnogo ranije nego što
to želi. Ako neko uopšte mo-
že poželeti da mu smrt dođe...

Osmehnula se, a zelene oči
su joj blesnule.

— Ne moraš mi verovati —
reče — ali mi je drago što te
vidim.

— Ne, ne moram ti verovati.
I ne verujem ti.

— Ništa drugo nisam ni oče-
kivala — Di rezignirano sleže

ramenima, ali je i taj pokret
bio dobro prostudiran da skre-
ne pažnju na lepotu njenih gru-
di pod tankom bluzom. — Ip-
ak, razmisli malo: mogla sam
te ubiti dok si bio u mojim
rukama, a to ipak nisam uči-
nila.

— Ne, ti nisi. Prepustila si
taj prljavi posao svojoj prija-
teljici Lois, koja je ionako že-
lela osvetu.

— Nije istina, Leslie — glas
joj je bio tako tužan da je bi-
lo gotovo nemoguće ne povero-
vati joj. — Rekla sam Barbari
En da pazi na tu ludu... Ni-
sam te želela mrtvog, Leslie,
jer...

— Jer?

— Nije važno — sada je u
glasu bilo puno gorčine.

— Šteta što te put nije od-
veo do Holivuda, mala moja
— nasmeja se ninda. — Sa ta-
kvim licem, telom i takvim ta-
lentom visoko bi se popela,
možda i na sam vrh.

— U redu — reče ona rezig-
nirano. — Ubij me i svršimo
jednom s tim. Kažu da je slat-
ko umreti od ruke čoveka koga
voliš...

— Ha-ha-ha!

Suze... Prave ogromne suze
u ogromnim zelenim očima ko-
je sada izgledaju kao oči ne-
vinog deteta.

— Volela sam te, Lesli... od prvog trenutka kad sam te ugledala. I još te volim... i voleću te i onog trenutka kada zariješ taj krvavi mač u moje srce.

Ustala je i krenula prema njemu, gledajući ga pravo u oči. On je stajao, nepomičan, sa očima koje su streljale iz uskih proreza kapuljače.

»Bože, kako je lepa!«, mislio je, ali je to bilo ravnodušno divljenje estete prema lepoti neke mrtve stvari koja i nije naročito vredna. Haragei nije upozoravao na opasnost i zato joj je dopustio da mu priđe sasvim blizu, da mu se obisne o vrat, da pritisne svoje telo o njegovo tako čvrsto da je čak i kroz gustu svilu kostima osetio oštre bradavice njenih grudi.

— Uzmi me! — šapnula je, tražeći rukom njegov ud. — Uzmi me sada, odmah... Samo jednom, Les, a posle... posle me možeš ubiti!

Osetio je uzbuđenje i protiv svoje volje dok je trljala svoj trbuh o njegov, dok ga je pritiskivala grudima i tražila rukama njegove osetljive tačke. Divna žena, zaista. Voditi ljubav sa njom bio bi doživljaj.

Ali...

On ispruži ruku i odgurnu je. Zastala je i pogledala ga, iznenađeno, povređeno...

— Ti... ti me ne želiš, Lesli?

Prešla je rukom preko lica, grla, pokretom striptizete koja zna svoj posao. Bluza se otvorila, sama od sebe, otkrivajući divnu belu kožu kakvu imaju samo ridokose. Pune, oble grudi sa rumenim bradavicama podrhtavale su od želje dok je prelazila rukama preko njih.

— A ja — šapnu — a ja tebe toliko želim...

Bilo bi tako lako zbaciti sa sebe ovaj kostim i baciti se na nju, zariti se svom silinom, da vrisne od bola i uživanja...

Ali...

— Volim te! — ponovila je gledajući ga pravo u oči, a niz obraze su joj se kotrljale krupne suze, kapale na grudi, ostavljajući tanke tragove vlage na njima. — Volim te, ludače.

Ispod kapuljače, ninda se prigušeno nasmeja.

— A ja — reče — ja tebe MRZIM, Di Gunarsen!

Ustuknula je, kao od udara i oči su joj se raširile od iznenađenja, bola... straha...

— Ne! Ti me sada lažeš... ninde NE SMEJU mrzeti, to znam!

Čovek u kostimu ninđe stajao je, nalik senci varvarskog idola od drveta, i samo su mu se pokretale zenice očiju u uskim izrezima kapuljače.

— Ninđe se uče da ne smeju mrzeti — govorio je tiho — jer mržnja i gnev narušavaju jedinstvo duha i tela. To je tačno... ali je isto tako tačno da ninda ponekad počne da mrzi, a onda... onda je ta mržnja večna i može je prekinuti samo smrt...

Nepomična, obnaženih grudi, žena je buljila u njega, s nevericom vrteći glavom.

— Smrt, Leslie? Zašto? Zašto sada govoriš o smrti?

— Zato što je ona već došla po tebe, Di Gunarsen. Tu je. Treba samo da ispruži ruku i pošalje te u pakao koji si zaslužila po hiljadu puta. Ja sam to... ja sam tvoja smrt, Di Gunarsen!

Neverica... strah... a potom rezignacija...

— Dobro — reče Di jedva čujno. — Učini to onda. Zarij mi taj mač... ovde!

Stezala je rukama dojke, stavljajući prste na sredini između njih, pokazujući gde želi da je udari.

Katana se dizao lagano, a jako svetlo neprijatno je treperilo na srebrnastoj oštrici,

pokazujući gde su zaostale mrlje od maločas prolivene krvi.

»Ti misliš da je lako umreti, Di Gunarsen«, govorio je ninda u sebi. »Jeste... ali samo kad umireš brzo, u neznanju. A takva smrt suviše je dobra za tebe...«

Ona uzdrhta.

— Zašto me mučiš, Leslie? Učini to... sada!

Spustio je mač, isto onako sporo kao što ga je podigao. Tresući se čitavim telom, žena pade na kolena pred njim, ukršajući ruke pred grudima. Njeni nervi nisu izdržali napatost i ona vrisnu, dugim, prodornim vriskom očajanja...

Kao da je naslutio šta se događa, Pit uđe, tiše nego obično. Lice mu je bilo nepokretno, kao od kamena; pogled Di pun nade, odbi se od tog lica.

— Pite...

Tabasko je ćutao. Čak i da je pozeleo da joj pomogne, za to više nije bilo načina. Koga ninda osudi na smrt, taj je već mrtav.

— Pite... on... on hoće da me ubije...

Tišina. Prekide je zvižduk sa kojim se katana munjevito podigao i ponovo spustio, nepogrešivo pogađajući svoj cilj.

Tabasko pređe rukom preko lica, ali je ta ruka bila sigurna, čvrsta.

— Na kraju si ipak popustio, Les — reče tiho. — Umrta je lako.

Ninđa sleže ramenima. Brokatni stoljnjak dobro mu je došao da obriše oštricu katana od krvi. One od maločas i ove sveže, još tople.

— Da, lakše nego što je zaslužila — reče mirno. — I ko kaže da nisam popustljiv prema lepim ženama?

* * *

Čak je i let udobnim avionom izgubio svoju draž i pretvorio se u moru, ispunjenu prizorima srušenih i raskomadanih letilica, nagorelim telima putnika, prizorom sopstvene smrti, uvek drukčije i uvek strašnije nego u prethodnom snu...

Kranmer se trže iz dremeža i shvati da je opet sanjao isto: dugo padanje prema tlu koje izgleda sve strašnije i negostoljubivije, vrisak koji mu lebdi u grlu, nemoćan da izađe i izrazi sav njegov strah i gnev.

Da, i ta senka opet je bila tu. Moćna, bezoblična, nedodirljiva.

Njegov psihoanalitičar imao je objašnjenje za sve. Ali kakva korist od toga kada su se more ponavljale sa monotonom pravilnošću, postepeno postajući sve češće i češće.

Mokar od znoja, oprezno se nagnuo napred da proviri kroz prozor aviona. Kad se samo seti da je upravo on insistirao da tu bude prozor kako bi mogao da uživa u pogledu.

Uživat u pogledu? Gospode bože!

Pod njim, San Francisko je podsećao na srebrnasti oblak kojeg su stene duž obale zadržale u mestu, ne dopuštajući mu da se odvoji od okeana. Za koji trenutak, dakle, moći će da sleti.

Viski nema ukusa. I topao je, do đavola!

On pritisnu dugme ugrađeno u ručku raskošne fotelje u kojoj je sedeo. Pre ležao nego sedeo, naravno, u kućnoj haljini od sirove svile, udobnim papučama, sa čašom, knjigom i cigarama nadohvat ruke.

Sve to polako je gubilo svoj ukus, kao i ovaj odvratni viški.

Zašto?

Strah?

Da, strah. Od tog nepoznatog, tajanstvenog protivnika koji je sa lakoćom izbegavao

sve njegove zamke i, zauzvrat, nanosio teške udarce. On je bio ta crna preteća senka koju je sve češće viđao u snovima.

U redu, zašto onda ne oseća olakšanje posle vesti o njegovoj smrti?

Ta kurva Gunarsen ukraće se na aerodromu kraj San Rafaela da primi svoju nagradu. Lepa suma, ali вреди, do đavola!

Aiči uđe, ponizno se naklonivši. Njegovo tamno, japansko lice stvaralo je oštar kontrast sa blistavobelom odećom batlera bogatog čoveka.

— Ovaj viski se ugrejao, Aiči. Naspri drugi i stavi više leđa. A onda mi pošalji malu ovamo.

Da, ta jetina petnaestogodišnja droljica koju je bukvalno pokupio sa ulice u San Dijegu, oduševljen kretanjem male zadnjice pod minijaturnom suknjom. Ona bi mogla učiniti da zaboravi da će za koji trenutak početi sletanje, deo leta kojeg se uvek bojao.

Kao i uvek, Aiči ne reče ništa, ali njegove sitne oči u kosim prerezima pretražiše čitav salon pre nego što je prišao stolu. Pre to nije radio... Do đavola, kao da se sada i on nečega plaši!

— Šta nije u redu, Aiči?

— Sve u redu.

»Sve u redu?«, naruga se on u sebi. Đavola je sve u redu! I to proketo japansko pseto je uplašeno snovima svog gošpodara...

— Halo, dragi!

Pogledao je sa gađenjem koje nije mogao da izbriše iz usta ni ukus najboljeg viskija. Sitno lice, buljave plave oči, odvratna frizura. Hvala bogu, Aiči je bar oprao pre nego što su je ukrcali u avion.

— Zaveži! — reče promuklo. — Svuci se i hodaj unaokolo. I ne govori ni reči, inače ću narediti Aičiju da te izbaci napolje, još dok smo u vazduhu!

Trgla se prestrašeno, iako joj je na licu ostao profesionalni osmeh. Svlačila se brzo, ne trudeći se da taj prizor produži i učini uzbudljivijim.

Ali je i to njeno sitno telo, sa malim šiljatim dojčkama i onom dražesnom zadnjicom, i samo dovoljno uzbudljivo i on oseti kako posle dužeg vremena ponovo oseća potrebu za podatnim ženskim telom ispod sebe.

— Dođi ovamo! — reče promuklo, pokazujući među svoje raširene noge. — Klekni! Ovde!

Zavalio se i sklopio oči prepuštajući se milovanjima nje-

nih ne naročito spretnih usana. Svejedno, biće mu lepo, bar na minut ili dva, dok se bude praznio u taj uski i topli ženski otvor.

— Dobro je. Okreni mi sada leđa i sedi — šaptao je, jedva čujno. — Hoću da vidim kako vrtiš tom prokletom, malom za dnjicom!

Smestila se onako kako joj je rekao, pomažući se rukom da se udobnije namesti.

Da, ovo je lepo, znao je da će biti lepo...

U času kada su točkovi aviona prvi put dotakli pistu i letelica malo odskočila od tla, Kranmer pobedonosno zastenja. Uspelo mu je, do đavola, uspelo mu je!

— Je li bilo dobro, tatice?

— Ne zovi me tako, prokleta bila! Gubi se napolje!

Ali u njegovom glasu nije bilo gneva i ona otrča, naga i uzbudljiva, kikoćući se. Vrata se zatvoriše za njom, ostavlja jući Kranmera samog.

Da, do đavola, ovoga puta je bilo baš lepo. Uskoro će doći Aiči da mu pomogne da se opere i obuče, a onda će ta kučka Gunarsen moći da uđe. Ili da se možda i ne oblači, a?

Ona će pristati da bude njegova, u to nije sumnjao. Više

od bilo čega drugog ta riđokosa drolja voli novac.

Hmmm... vredelo bi pokušati. Posle ovoga što se dogodilo maločas, osećao je da ima snage da vodi ljubav sa još jednom ženom. A naročito tako uzbudljivom ženom kao što je Di Gunarsen!

Šta je sa Aičijem, do đavola? On nervozno pritisnu dugme.

Pet minuta kasnije, sa već ispražnjenom čašom u rukama, on oseti gnev. Taj čovek je poludeo, proklet bio!

Uspravio se s naporom, ispravljajući nabore kućne haljine. Zaista se previše ugojio u poslednje vreme, sve teže mu je da ustane, da se popne uz stepenice, da potrči.

Prostorija ispred vrata salona bila je prazna. Trebalo bi da Aiči sedi tu, očekujući njegov poziv.

Mora da ponovo pije u minjaturnoj kuhinji spreda... Ako je tako, ovoga puta leće iz službe, bez obzira što je najbolji batler — i telohranitelj — koji se može kupiti za novac!

Da, Aiči je bio tu, ali, kada ga vide, Kranmer shvati da bar jedan deo njegove noćne more počinje da se ostvaruje.

Aiči nije bio sam. Tamo, u uglu, groteskno raskrečen, se deo je leš petnaestogidšnje devojke. Oči su joj bile širom otvorene, usta razjapljena od bezglasnog krika koji nije stigao da izađe iz grla. Bila je na ga još uvek, ali je jedna od njenih odvratnih crvenih čarapa bila omotana oko vrata, pokazujući od čega je umrla.

Nije to Aičiju bilo prvi put. Njegova poslednja avantura stajala je Kranmera gotovo deset hiljada dolara pre nego što je stvar legla. Postojao je tip devojčice pred kojima jednostavno nije mogao da se uzdrži, a on, Kranmer, potpuno je zaboravio na to.

Do đavola sa njom... ko je ubio Aičija?

I to na ovako grozan način!

Pridržavajući se jednom rukom za zid, Kranmer nije uspevao da otrgne pogled od užasnog prizora, ali je njegov mozak trgovca već nalazio od govore na nemo postavljena pitanja.

Neko je ušao ovamo i iznenadio Aičija nad raskrečenim telom već mrtve devojke. Aiči je napao odmah, u slepom strahu koji ga nagonio da ukloni sa puta svedoke svog nede- la. Nije čak ni pantalone navukao i njegove dlakave i kri-

ve noge sada su izgledale groteskno i jadno, dok su visile niz zid zaliven krvlju.

Da, niz zid...

Taj koji je ušao nije bio uplašen Aičijevim napadom, još manje onim velikim japanskim nožem od kojeg se batler retko razdvajao. Bio je pravi majstor s njim i to je dokazao ne jednom, još u vreme kada je bio prvi i jedini Kranmerov telohranitelj.

Samo što je ovoga puta naišao na snažnijeg i opasnijeg od sebe. Ko zna kako, nepoznati je izbegao Aičijev napad, podigao ga jednom rukom, a drugom zario njegov sopstven nož tako da ga je prikovao na zid, gde se i sada nalazio, sa stopalima čitave dve stope iznad poda.

Kranmer oseti mučninu, ali se uzdrža od povraćanja, unatraške se povlačeći iz odaje ispunjene teškim mirisom krvi.

Ko je to učinio? I gde je sada nestao?

Hodnik dopilotske kabine bio je osvetljen prigušenom svetlošću. Hitao je njime, neprestano se osvrćući, neprestano zamišljajući nad sobom onu poznatu crnu senku bez oblika.

— Mak! — zadahtao je, otvarajući naglo vrata. — Mak, tamo je...

Tišina. Svetlucanje raznobojnih lampica na tabli ispred pilota i navigatora.

Tišina i smrt...

Mak je ležao sa glavom preko upravljača, neprirodno okrenutom u stranu. Prišavši korak bliže, Kranmer shvati da je ona gotovo odvojena od vrata i da je pridržavaju još samo tanki kaiš žućkaste kože i polumesec upravljača.

Navigator, Kejn, bio je upola okrenut vratima u svojoj fotelji, buljeći u Kranmera užasnutim mrtvim pogledom. Obe ruke stezale su trbuh, ali od toga nije bilo mnogo koristi, jer je iz uske i duboke ranе krv neumoljivo kлокotala, kapljući u sve veću baricu pod navigatorovim nogama.

Kranmeru se na trenutak za vrte u glavi i on zatvori oči, pridržavajući se rukom za vrata.

Ona mora se ponovo vratila, znao je... Kada otvori oči, ispere gorčinu iz grla ledenim viskijem, kada...

Ne, miris krvi je dražio nosnice i on počе da uzmiče, korak po korak, uskim hodnikom, uda rajući sad jednim sad drugim bokom ili ramenom, o zid, po kušavajući da istovremeno gleda i ispred i iza sebe...

»Napolje«, govorio je glas straha u njemu, dok mu je iz

usta punih pljuvačke tekao samo neprekidni šum, nalik cviljenju mladog psa koga je neko užasno povredio. »Napolje! U spasonosni mrak, tamo gde ga neće naći ljudi koji ubijaju ovako hitro i nečujno...«

Gotovo se stropoštao niz ure dno postavljene stepenice i stao na pistu. Pod nogama mu je toplo. Od sunca.

Bos je, naravno. Negde u avionu ostale su mu i papuče. Ni je bitno, samo treba otići odatle...

Kuda?

Zgrada je mamila osvetljenim prozorima, ali je tišina unakolo podsećala da sve ne mora da bude onako kako izgleda. U normalnim okolnostima Habard bi se našao tu da ga dočeka, da mu pomogne da siđe niz stepenice i ponudi ledeno piće u salonu. Ljudi iz obezbeđenja neupadljivo bi se vrzmali unakolo, umirujući pse, kako bi pokazali da su tu i da misle o njegovoj bezbednosti.

A sada... nigde nikoga...

Nema više od stotinak jardi do gvozdene kapije koja čuva ulaz u aerodrom. Kada je jednom prođe, na drugoj strani je put, automobili puni ljudi.

Ne, niko neće stati da primi u kola bosonogog debeljka u svilenom kućnoj haljini. Sem

policije, naravno. Da ima bar koji dolar u džepu, jednu od desetak kreditnih kartica, bar revolver kojim će prinuditi ne koga da stane i odveze ga do najbližeg telefona...

Telefon!

Naravno, telefon je u zgradi!

On nespretno potrča, boreći se sa strahom, neprestano zamišljajući da ga neko vreba iza osvetljenih prozora.

— Ahhh!

Prigušeni krik izlete mu iz usta, dok je komično tapkao bosim nogama u pokušaju da se što pre zaustavi, da se vrati natrag, u pravcu iz kojeg je i dolazio.

Svetla u zgradi ugasila su se, sva najednom. Kao kada se sklapaju oči da bi zaspao.

Nekog je bilo unutra... Ne, nipošto ne sme u zgradu!

Onda ipak natrag, u avion! Neseser je pun sitnih dolarskih novčanica, u džepu sakoa je de bela lisnica sa kreditnim karticama i čekovnom knjižicom. Cipele... obuće cipele, navući samo pantalone i košulju, a kada se jednom nađe na putu...

Kratki niz prozorčića aviona odjednom zatrepta. Svetla iza njih se ugasiše u istom trenutku kada i svetlo nad stepenicama spuštenim do piste.

Kranmer zastenja, neodlučno se osvrćući tamo i ovamo. Neko se igra sa njim, ali i ta igra ne može mu doneti ništa dobro.

Strah ga je gušio, ali mu se on još jednom odupre, znajući da je samo na korak od slepe panike koja će ga, ako joj dopusti da ga savlada, odvesti pravo pred onu užasnu crnu figuru čije je ime... sada je to znao — smrt!

Kuda? Levo? Desno?

Kao da mu se podsmeva, dvostruki niz raznobojnih svetiljki koje su označavale ivicu piste, nekoliko puta zatrepta i konačno se ugasi, ostavljajući aerodrom u zlokobnoj tami...

Tišina... tišina ispunjena samo lupanjem Kranmerovog srca i glasnim šumom krvi u ušima...

Ne, još nešto se čuje. To liči... na...

Smeh!

* * *

Trčao je, klizao se u vlažnoj travi, stenjao glasno i cvileo od straha... Debela životinja kojom gospodari samo najniži instinkt, instinkt samoodržanja. Pred očima mu se maglilo, srce je kucalo sve neravnomernije,

podsećajući ga da nije naviklo na takve napore.

Kranmer još jednom zaječa i pade na kolena, podižući pogled prema svetlima automobila koji su jurili tamo i ovamo iza žive ograde. Još punih pedeset jardi... Kako preći to rastojanje?

Uspravio se, ni sam nije znao kako, i nastavio da šepesa, očiju prikovanih za prizor pred sobom. Još samo malo... još nekoliko koraka...

Neko je stajao pred kapijom. Neko visok, krupan, užasno širokih ramena. Samo crna silueta na osvetljenoj pozadini.

Stajao je i smejao mu se... njemu, Kranmeru!

Nije imao snage. Ni za strah.

Klonuo je na kolena, dahćući kao konj koji je u galopu pretrčao mnogo milja.

— Vрати se natrag — reče glas iz tame. — Natrag, Kranmere!

— Ne... neee...

— Natrag. Ovde te čeka samo smrt.

Nastavio je da puže, ali sada kao rak, unatraške, zureći u figuru koja je ostala tamo gde je i bila.

Ko je to? Onaj strašni neodređeni lik iz njegovih ružnih snova?

Klonuo je i zario lice u travu, osećajući kako mu prijatno

hladi lice mokro od znoja. Nekoliko puta je duboko udahnuo i okrenuo se na leđa, otvarajući usta.

Zbog nečega, bilo mu je lakše. Neka se, do đavola, dogodi ono što mora da se dogodi!

Nebo nad njim. Zvezde koje prijateljski trepere.

I oblak. Crni oblak koji zaklanja jedan deo neba.

Ne to nije oblak, to je...

Visok, krupan čovek stajao je nad njim, potpuno miran. Odeven potpuno u crno, čak mu je i lice bilo crno, samo je pritajena vatra svetlela u uskim prorezima njegove maske.

Ko je to? Đavo?

Da nije već umro, negde u travi, i sada stiže u pakao?

Gluposti... još je živ. Oseća travu pod sobom, udare srca pod samim grlom, vazduh koji mu ulazi i izlazi iz pluća...

I čuje da neko ponovo cvili...

— Ne cvili, Kranmere. Gadiš mi se!

Dubok, muževan glas. Ali hladan, tako užasno hladan. Kao smrt ima glas, on ne može biti hladniji od ovoga...

— Ko... ko je to?

— Di Gunarsen ti nije rekla? Ja sam... ninda.

— N-ninda?

— Da, pravi japanski ninda. Ali ne jedan od onih plaćenih

ubica koje si mogao kupiti da si samo znao kako.

— Šta... šta želiš od mene?

— Ništa naročito — čak i smeh ispod te crne maske bio je hladniji od leda. — Ono što sam želeo od tebe, uglavnom sam dobio. Novac koji će mi poslužiti da se borim protiv tebi sličnih. I informacije... da, tu bi možda mogao da mi kažeš još nešto novo pre nego što te ubijem...

— Ne... neću govoriti...

— Govorićeš, Kranmer. Seti se Mejlona.

— Ti? Ti si...

— Da, to sam bio ja.

— Ohhh, bože...

— Govori, Kranmere. Slušam te.

Jecajući i cvileći, dahćući kao ranjeni pas, gušeći se od navale krvi u grlu, Kranmer je govorio.

I govorio... i govorio...

— To je sve?

— Sve... tako mi Boga!

Ninđa si tiho nasmeja u tami.

— Duga priča, Kranmeru. Za dao si mi puno posla, moram ti reći. Baš šteta što nećeš imati vremena da opomeneš svoje prijatelje koje si mi tako ljubazno nabrojao.

— Zašto želiš moju smrt? Kakve koristi imaš od nje? Ako me ostaviš u životu, ja ću...

— Ti mi više ne možeš pomoći, Kranmere. Sve što si mogao učinio si za mene.

— Onda... ubićeš me...

— Ja? Neću... ti ćeš ubiti sam sebe, Kranmere.

— Š-šta?!

— Ne veruješ mi?

Prilika u crnom spusti se na kolena pored Kranmera i zagleda mu se u oči. Ovaj pokušava da otrgne pogled, ali je taj pokušaj bio slabašan, bez uspeha.

Nije to trajalo dugo, svega nekoliko sekundi. Sasvim dovoljno da se prenese poruka ako to čini dobar hipnotizer...

Ninđa ustade bez reči i pođe prema mestu gde je Tabasko Pit čekao pored njihovog džipa.

Nije se čak ni osvrnuo.

Kranmer takođe ustade i pođe prema ogradi od bodljikave žice koja je tekla paralelno sa živom ogradom. Korak mu je bio siguran, čvrst, ni nalik ma lopredašnjem teturanju.

Stao je onde gde je gotovo sat ranije džip probio sebi prolaz, kidajući žicu. Sagao se i dohvatio jedan kraj, ne obraćajući pažnju na bodlje koje su mu se zarile u dlanove.

Kleknuo je, zatim, kao za molitvu, i sigurnim pokretima počeo da obavlja slobodni kraj

žice oko vrata, zatežući ga drugom rukom, sve jače i jače...

Džip zabruja, tražeći isti otvor u ogradi.

— Stani na trenutak, Pite — reče tiho ninda.

Svetlost farova osvetli lice čoveka koji je klečao i još uvek obavijao sebi bodljikavu žicu oko vrata, iako je već načinio ogrlicu niz koju se slivala krv. Pokreti su mu, među-

tim, bili sve sporiji, sve neprecizniji...

Čudno, lice mu je bilo potpuno mirno, kao ozareno. Usne, već blede od nenadoknativog gubitka krvi, micale su se kao u molitvi.

Pit zavrte glavom i dodade gas, ostavljajući umirućeg čoveka iza njih.

— Znaš — reče — velika je stvar kad čovek umre srećan, zar ne?

KRAJ

TN

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

NUNCHAKU PALICE MG-22K STANDARD konusna izrade (okrugli hvatnik) sa najvišim osobinama čvrsto povezane specijalnim kanapom kod koga je eliminirano istezanje u upotrebi. Cena ovih palica je 17.500 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) sa najvišim osobinama čvrsto povezane nerđajućim vezovima (tankim čvrstim lancem). Testiran je okret i obrt. Opisane nunchake su korištene u filmu »Poslednja igra smrti«. Cena ovih palica je 13.500 dinara.

Naručite, plaćate pouzdaćem.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU
AGENCIJA ZA MARKETING
34000 KRAGUJEVAC
 Poštanski fab 183

NINĐA: ŽIVOT U PRIRODI

Sve inpo-metode bile su u vezi sa neposrednim zadatkom ninde. U situacijama kada je trebalo da se skoni od javnosti, morao je da preživi u prirodi. Japanska ostrva, čija je površina najvećim delom pokrivena planinskim lancima, pružala mu je dovoljno slobodnog prostora. Bio je u mogućnosti da zavara i veću poturu, tako što bi umakao u divlje planinske regije. U normalnim okolnostima, ninđa je odlazio i ispitivao divlje zone. Međutim, ponekad je moglo da se desi i da se »izgubi«. U tom slučaju prvo bi pokušavao da »otkači« gonioce. Čim bi mu to uspelo, pokušavao je da se orijentise. Najvažnije je bilo ustanoviti strane sveta. Na istoku izlazi Sunce, na zapadu izlazi. Po položaju Sunca i trenutnog doba dana, može se odrediti svaki smer. Ako je stajao pred Suncem koje izlazi, sever mu je bio sa leve, a jug sa desne strane. Iza njega se nala-

zila zapad. Kada posmatra Sunce koje zalazi, istok mu se pružao iza leđa, sever na desnoj, a jug na levoj strani. A kada nije bilo Sunca koristio je sledeću metodu. Zabijao je pravu grančicu u zemlju, i ako nije bio mnogo oblačan dan ili magla, mogao je da primećti tamnu senku koji je bacao štapić. Sunce se tada nalazilo na suprotnoj strani. Kada je padala kiša, sneg ili kada je bilo mnogo tmurnog vremena, drveće mu je, prilikom boljeg zagledanja, pokazivalo koje su strane sveta.

Svaki ninđa je znao pravac odakle su dolazile kiše, sneg ili vetar. Taj pravac mu je pokazivala i mahovina na drveću. Noću se orijentisao pomoću Meseca i zvezda, jer je u osnovnu obuku spadalo i poznavanje astronomije. Za vreme dužih misija, nosio je hranu sa sobom, kako ne bi nepotrebno gubio vreme na traženje hrane. Koristio je specijalnu proteinsku hranu.

Za desetodnevni zadatak nosio je sledeće namirnice:

30 delova pirinča

5 delova žitnog brašna

30 delova suvog mesa

30 delova suvih šljiva

30 delova brašna od kore ananasa

Sa sobom je nosio još jednu namirnicu — ToFu (sir pravljen od soje), koji se i danas koristi u Japanu. Nosio ga je u bambusovim cevčicama.

U prirodi, pored plodova, koštunjavog voća, pečuraka, ima dovoljno i druge hrane. Pokazaćemo to na nekoliko sledećih primera:

Fini slojevi pod korom jele, borova i drugog drveća mogu se koristiti za jelo, bilo u sirovom stanju, kuvano ili osušeno. Sadrže dosta vitamina C. Gotovo sve vrste morske trave mogu se jesti. Može se skuvati i ukusna supa, a osušena se može poneti i na put. Zaslada se lako može dobiti iz trupaca javora, kojeg u Japanu ima dovoljno. Uvele drške paprati, posle uklanjanja spoljnog omotača i pečenja, mogu se takođe jesti. Puzavica kamenjarka je ukusna, a sadrži i važne sastojke.

Ono što smo ovom prilikom nabrojali, bile su samo određene biljke koje mogu da se

jedu, naravno da ih ima mnogo više, a sve sadrže najneophodnije sastojke potrebne za ishranu čoveka.

Prilikom akcija koje su trajale po nekoliko dana i izvodile se na neprijateljskoj teritoriji, ninda je izbegavao da pravi stalne logore, već je menjao mesta da ga ne bi otkrili.

Vatru je palio samo u vanrednim situacijama i to tek kada bi se nalazio dovoljno daleko od sledećeg neprijateljskog položaja. Nosio je sa sobom kremen, fitilj, a i bez toga je mogao da se snađe. Slično našim precima, koristio je »vatreni štap«, u ovom slučaju od bambusa. Stari, potpuno suv bambus se postavlja na zemlju. Do njegove sredine se nožem zaseca jedan usek u obliku slova »V«. Iznad i ispod ovog otvora postavlja se paljevina, koja se može lako naći. Tada se jednim drugim, potpuno suvim bambusom — koji tačno pasuje u izrez — povlači gore-dole, sve dok se ne dobije žar koji će pasti na paljevinu. Na taj način nastaje vatra bez dima. Noću je održavao malu vatru, oko koje je pravio zemljani zid, da neko ne bi video bljesak.

Pod normalnim okolnostima ninda nije pravio sklonište, već je spavao u gustišu ili na visokom drveću. A kada je bilo loše vreme pravio je sklonište od bambusa koje je mogao brzo da sagrađi, a, istovremeno, i dobro da ga zaštiti. Izjutra je rušio sklonište ne ostavljajući nikakve tragove, tako da vojna patrola nije mogla da otkrije nikakvo boravište.

NINDA UVEK POBEĐUJE

(Američki ninda)

Ako je »rambomanija« donela milione dolara Silvesteru Staloneu i kompaniji, NINDO-MANIJA preti da postane glavni hit američke »ratničke« kinematografije koja, posle SF-filmova (»Rat zvezda«, »Bliski susret treće vrste« i sl.) i avantura Stivena Spilberga (»Otimači izgubljenog kovčega« i dr.) postaje najveći komercijalni trend novijeg (filmskog) doba.

Kung-fu filmovi i Brus Li su poreklom iz Hong-Konga, ali su od njih komercijalni hit, pre svih, napravili Amerikanci. Slično, NINDE su simbol

japanske tradicije, ali su im svetsku popularnost obezbedili — američki dolari. NINDE sve više osvajaju i Evropu: u stripovima i knjigama, posredstvom NINDA-majstora i japanskih instruktora NINDU-CUA, filmovima i na video-kasetama.

»AMERIČKI NINDA« je zaista najnoviji NINDA-hit film koji još nije stigao u naše bioskope, ali koji (ako dođe) ne treba propustiti. Režiser (Sem Firstenberg) nije nepoznat, ali ni super-poznat, glavni glumci su takoreći »anonimci« (**Mihael Dudikof, Džudi Aronson, Majk Stoun, Tadaši Jamašita**), ali je producent i distributer filma svetski poznat — »Kenon« (Canon), što je filmu obezbedio super reklamu. (»Kenon« je, inače, distribuirao našeg kandidata za »Oskara«, film »Otac na službenom putu«). Ko je, najzad, »Američki ninda« u istoimenom filmu?

Glavni junak, iza koga dominira američka zastava (vidi originalne slike iz filma) na plakatu za film, jeste Amerikanac. Ali, to je (ne)namerna slučajnost. Pripadnik je američke vojske (na Filipinima — gle aktuelnosti!). I to (ni)je

smčajnost. Ipak, momak (američki ninda) se bori ne za Ujka Sama i Zapad, već za svoju čast i univerzalnu pravdu.

* * *

Džo Anderson (igra sa Mihael Dudikof), je, kao dete, pronađen na jednom ostrvu na Pacifiku. Ničega se nije sećao. Do punoletstva je živio u jednom sirotištu. Nije mogao da bira — vojska mu je šansa života. Tako dospela u američku bazu na Filipinima. Ali, Džo nije poput ostalih. Uporno odbija da se zainteresuje za vojnički život u bazi, usamljen je i ćutljiv. Džo vozi kamion (pun oružja) koji je, istovremeno, i pratnja (obezbeđenje) lepoj Patriciji (Džudi Aronson), kćerki pukovnika, komandanta baze, Konvoj napadaju noružani tipovi i začas ga opkoljavaju. Napadači su... NINDE! Obučene u crno, spremne na sve. Predvodi ih NINDA koji na licu ima crnu zvezdu: BLACK STAR NINDA (lik tumači Tadaši Jamašita). Međutim, Džo se ne predaje i Blek Star prepoznaje u Džoovoj veštini uticaj NINDE, umeće NINĐUČUA. Koristeći trenutak nepa-

žnje napadača, Patricija beži u džunglu.

Filmske scene potom podsećaju na kralja džungle, večnog Tarzana. Odvija se romansa u stilu Tarzana i Džejn, pomalo modernizovana: čovek koji je navikao da živi u džungli (Džo se maglovito priseća da je u detinjstvu živio u džungli sa jednim japanskim vojnikom) sa devojkom koja razmaženo plače jer je polomila visoke štiklice na svojim najlepšim cipelicama!

Džo uspeva da spasi Patriciju i s njom se vraća u bazu. Ali, umesto pohvala i ordenja, dobija prekore i optužbe. Iako se jedini dostojno borio protiv NINDE, optužuju ga da je, kao vozač, indirektno kriv za smrt četvorice vojnika koji su pali u zasedi. Najagresivniji je Džekson, karte-instruktor. Džo se bori s njim i od neprijatelja ga pretvara u prijatelja zahvaljujući svojoj veštini. Džekson poštuje majstora NINĐUČUA.

Blek Star i ostale ninde, na drugoj strani, podnose izveštaj svom gazdi senjor Ortegi i pričaju da u blizini postoji — AMERIČKI NINDA! Ortega je na čelu švercerskog lanka koji trguje oružjem preprodajući ga u Južnoj Americi.

Saučesnike ima i među američkim vojnicima, u naredniku Rinaldu. Rinaldo, Džooov pretpostavljeni, šalje Džoa u jedan magacin u kome ga, da on ne zna, čekaju NINĐE-ubice. Džo uspeva da pobegne, ali gubi svoj kamion. U potrazi za ukradenim vozilom Džo stiže do Orteginog raskošnog pose-da baš u trenutku kad Ortega prima goste — kupce oružja. Vodi ih u obilazak imanja o kome se, navodno, brine čudni japanski baštovan koji je (samo za tu priliku) — gluv. Međutim, od lepote prirode važnija je Ortegina privatna vojska — grupa ljudi u crnom koji vežbaju. NINĐE! Njihov vođa, Blek Star, demonstrira nadmoć u borbi protiv nekolicine svojih boraca istovremeno. Ortega komentariše: «Za NINĐU je čast da umre od ruke učitelja».

Džo se vraća u bazu, ali ga narednik Rinaldo baca u zatvor pod optužbom da je on ukrao oružje koje je vozio. Rinaldo obaveštava Ortegu i ovaj šalje NINĐU Blek Stara da ubije Džoa. Mladi Amerikanac se spašava u poslednjem trenutku zahvaljujući

japanskom baštovanu, koji je, u stvari, stari Šinjuki, nekadašnji japanski vojnik koji je na pustom ostrvu prihvatio dete Džoa, odgajio ga i podučavao veštinama NINĐE, da dostojanstveno zasluži pravo odelo i oružje NINĐI.

Patricija i Džekson (instruktor karatea) obaveštavaju komandanta baze o Orteginjoj nečasnoj švecerskoj delatnosti. Obaveštenje se ispostavlja suvišnim jer je sam komandant uključen u švecerski lanac, ali, smatrajući da je Ortega preterao, odlučuje da se pokaje i šalje vojsku da napadne bivšeg saučesnika. Ortega preduzima protivmere: šalje Blek Stara da kindapuje Patriciju. Gotovo da uspeva, ali se u poslednjem trenutku pojavljuje Džo. Obučen u crnu odeću NINĐI (koju je dobio od učitelja Šinjukija), bori se na život i smrt sa Blek Starem...

Ko pobeđuje? E film ne bi to bio kad bi mu se kraj saznao pre gledanja. Naslućujete, ali jedno je sigurno: u filmovima o NINĐAMA uvek pobeđuje... N I N Đ A!

U avgustu Ninda 63

OŠTRICA VREBA U TAMI

Zastali su, kao da su naleteli na nevidljivi zid. U iznenadnoj tami čuo se samo nagli uzdah straha.

– Idemo – šapnu neko. – Ni on nas ne može videti u mraku.

Neko drugi se prigušeno nasmeja, ali je taj smeh trajao kratko.

– Lud si – reče kroz zube. – Ninde u mraku vide bolje od mačaka ... a znam ljude koji se kunu da i njihovi mačevi imaju oči ...